

การเรียนของอันธการ พ่อสอนให้เธอรักหนังสือโดยให้เข้าไปปิด กวาด เช็ด ถู หนังสือ พ่อสอนให้เธอรู้จักกับตัวหนังสือของประเทศต่าง ๆ และพัฒนาการของตัวหนังสือ ขณะที่คนเฒ่าคนแก่ นั้นเหมือนตัววรรณคดีเคลื่อนที่ แม่สอนอันธการเสมอว่าอย่าอยู่กับผู้ชายสองต่อสอง แม้ว่าเขาจะเป็นพ่อแท้ๆก็ตาม เพราะใจของคนเรามักจะเศร้าหมองด้วยกิเลสอยู่เสมอ ใครที่หมั่นปิดแผ้วใจให้สะอาดจะเป็นคนมีความสุขที่สุดในโลก เนื่องจากการเรียนของอันธการไม่คืบหน้า แม่จึงให้เธอออกมาเรียนพิมพ์ดีด หางานทำ อันธการจึงไปเรียนพิมพ์ดีดที่โรงเรียนใกล้บ้าน หลายวันเช้าวันเช้า ครูพิมพ์ดีดก็มานั่งเฝ้าเธอฝึกปรักจินเธอเนื่กราคาญ พ่ออันธการไม่พูดด้วย ครูพิมพ์ดีดคนนั้นก็เดินตามมาจนถึงบ้านพบกับพ่อ พ่อขู่เช้าวันเช้าเรื่องกฎหมายพรากรผู้เยาว์ทำให้เขายอมล่าถอยไป เรื่องรู้ถึงแม่ แม่จึงไม่ให้อันธการไปเรียนพิมพ์ดีดอีก ระหว่างหางานรองาน เธอจึงนั่งๆนอนๆอยู่กับบ้าน และมักจะถูกรวชชั้ก้อล่อก้อคิดทุกครั้งที้ออกไปตลาด เมื่ออันธการไม่สนใจ เขาก็เห็นว่าเธอมันก็แค่ลูกเมียเข้าที่เข้าทางไปเท่านั้น

ตอนที่ 3 พ่อฝากงานให้อันธการเป็นเสมียนในบริษัทประกันภัยทางการค้าแห่งหนึ่งของนายสุทธิ ญาติของพ่อ เพียงแค่เธอมาทำงานวันแรกก็ถูกเพื่อนร่วมงานกระแนะกระแหน ที่นั่นเองอันธการได้พบกับวัฒนวงศ์ พ่อค้ารูปหล่อ วัฒนวงศ์เข้าไปหาสุทธิ ทำให้เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งกระแทกสติตกกับโต๊ะอย่างไม่พอใจที่วัฒนวงศ์ไม่สนใจเธอ ครู่ต่อมาเขาก็เดินกลับออกมาชวนอันธการ ไปดื่มกาแฟที่โรงแรมฝั่งตรงข้าม วัฒนวงศ์บอกกับอันธการว่าเขาบอกสุทธิว่าจะให้เธอไปอยู่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ อันธการปฏิเสธที่จะไปดื่มกาแฟ วัฒนวงศ์จึงบอกว่ากลางวันจะมารับเธอไปรับประทานอาหารด้วยกันและจะกลับเข้ามารับเธอตอนเที่ยงวันก่อนจะเดินออกจากบริษัทไป เพื่อนร่วมงานกำลังจะหาเรื่องอันธการ แต่สุทธิเรียกเธอเข้าไป เขาให้เธอเป็นประชาสัมพันธ์ อันธการกลับออกมาด้านนอก ได้ยินเสียงเพื่อนร่วมงานกระแนะกระแหนจึงกราบตามองหน้าทีละคนโดยไม่พูดอะไร เธอ นั่งลงอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาต่างประเทศ หัดพิมพ์ดีด แล้ววัฒนวงศ์ก็กลับเข้ามาชวนอันธการ ไปรับประทานอาหารด้วยกัน วัฒนวงศ์เป็นคนคุยสนุกดูไม่ทุกข์ร้อนอะไร ขณะที่อันธการตะออดออดเพียงคำเดียวแล้วก็ไม่ได้ตอบอะไร เพราะไม่ชอบอาหารฝรั่ง มีอาหารผ่านไปวัฒนวงศ์จึงมาส่งอันธการกลับที่ทำงาน

ตอนที่ 4 อันธการฝากเงินเดือนเดือนแรกไว้กับแม่ ทุกวันท่านจะให้เงินอันธการยี่สิบบาท นานทีจึงจะให้เงินเธอมาซื้อเสื้อผ้าใหม่สักครั้ง วัฒนวงศ์ยังคงแวะเวียนมาหาอันธการบ่อยๆ แม้ว่าเธอจะไม่ชอบ ต่อมาอันธการก็คบเขาอย่างเพื่อนแต่ไม่เคยขึ้นรถเขาสักครั้ง วันหนึ่งฝนตกวัฒนวงศ์มาหาสุทธิและชวนอันธการไปทำข้าวเรือไฟไหม้ ขณะเดินทางเขาขับรถอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว เขาบอกว่าจะไปส่งเธอที่บ้าน และว่าเรือที่ไฟไหม้นั้นอยู่ที่ฮัมบวร์กด้วยลูกไม้ที่เขาไม่เคยคิด เขาไปส่งเธอถึงหน้าประตูบ้าน คุณศรีพบเข้าจึงถามว่าใครมาส่ง คุณศรีให้อันธการไปช่วยขัดพื้นบ้านหลัง

ฝนตกจนกว่าจะเลี่ยมดังเดิม แม่เดินลงมาพอดีและบอกให้อันธการลงมาจัดบันไดหลังบ้าน เธอรับคำและขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้า หากยังไม่ทันเสร็จ เสียงคนข้างล่างก็เอะอะว่าแม่ตกบันได พ่อพาแม่ขึ้นบ้านและให้อันธการกับคนเฒ่าคนแก่ช่วยกันเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ พ่อพาแม่ไปนอนในห้องหนังสือ พ่อให้อันธการไปต้มน้ำร้อนกรอกใส่ขวดพันผ้า พ่อเห็นแม่หน้าเขียว ปลายเท้าไม่มีสีเลือด พ่อจึงพาแม่ไปส่งโรงพยาบาลโดยมีคุณศรีตามไปด้วย คนเฒ่าคนแก่ต่างนั่งรอคอยการกลับมาของพ่อ การทำขนมขายวันนี้เป็นอันต้องยกเลิก อันธการนอนรอพ่ออยู่หน้าโทรทัศน์จนดึก พ่อกลับมาถึงและบอกว่าพรุ่งนี้แม่ต้องเข้าผ่าตัด หมอว่าจะโหลกร้าว เช้าวันต่อมาอันธการไปโรงพยาบาลกับพ่อ ทั้งสองรออยู่หน้าห้องผ่าตัด นายแพทย์นำแม่เข้าห้องไอซียูและบอกพ่อกับอันธการว่าอาการเมียน่าเป็นห่วง พยาบาลบอกให้พ่อกับอันธการกลับไปก่อน

ตอนที่ 5 คุณศรีกับคนเฒ่าคนแก่ต่างคุยกันว่าไม่น่าผ่าตัดวันนี้เพราะวันนี้เป็นวันพุธ วันเกิดของแม่ ทุกคนต่างรอโทรศัพท์จากโรงพยาบาล วัฒนวงศ์โทรศัพท์มาที่บ้าน อันธการคุยด้วยครู่เดียวก็ต้องวางด้วยกลัวพ่อ ทั้งวันไม่มีโทรศัพท์จากโรงพยาบาล คิन्नก่อนเข้านอนอันธการพยายามปลอบใจตนเองว่าคงไม่มีอะไร อีกไม่กี่วันแม่ก็คงกลับบ้านได้ เธอคุบปฏิทินก่อนจะหลับไป มาสะดุ้งตื่นจากเสียงเกาะประตูของคุณศรี เธอบอกว่าแม่อาการโคม่าแล้ว ผู้เฒ่าผู้แก่ต่างยกขบวนไปยังโรงพยาบาล ก่อนไปไม่ลืมจุดธูปไว้พระ เป็นอันว่าวันนั้นแม่จากไปโดยมิได้สั่งเสียอะไร ผู้เฒ่าผู้แก่ต่างร้องไห้ ญาติที่มาจากต่างสงสัยว่าทำไมแค่หกล้มแม่จึงถึงตาย บางคนเมื่อเห็นอันธการเข้าก็ว่านี่หรือลูกที่ขอเขามาเลี้ยง ทำไมจึงมีอู่แข่งนัก อันธการไม่รู้จะทำอย่างไร จึงหลบไปช่วยผู้เฒ่าผู้แก่เก็บพลูในครัว ผู้เฒ่าต่างรำพันว่าหมดแม่ก็คงลำบาก ความวุ่นวายจากงานศพทำให้ทุกคนลืมความเศร้าโศกไปบ้าง หลังจากนั้นพวกญาติ ๆ ก็ต่างเข้ามาเรียกร้องเอาสมบัติที่เป็นของแม่ เมื่อไม่มีแม่ อันธการจึงเป็นเจ้าของเงินเดือนโดยไม่ต้องมอบให้แม่ อันธการนำเสื้อผ้ามาซ่อมดัดใส่ในงานศพแม่หมดแล้วจึงต้องไปซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ตลาด พบรัชชชัยเข้ามาเกาะเกาะ หาวว่าอันธการจะขึ้นเป็นคุณนายใหญ่ของบ้าน คุณศรีออกโรงคำปกป้องอันธการ เมื่อกลับมาถึงบ้านคุณศรีถามว่ารัชชชัยเป็นใคร อันธการเล่าย้อนไปถึงตอนที่เขาตามมาเกาะเกาะเธอและพบกับพ่อ พ่อให้คุณศรีย้ายมานอนห้องอันธการเพื่อป้องกันข้อครหา ขณะที่วัฒนวงศ์ยังแหวะมาส่งเธอที่บ้านบ่อยครั้ง

ตอนที่ 6 หมดแม่ ผู้เฒ่าผู้แก่ก็เริ่มไม่มีอะไรทำและทยอยเสียชีวิต เมื่อขาดคนคุณศรีจึงต้องยกเลิกการทำขนมขาย และรับงานดอกไม้เบา ๆ ขณะที่วัฒนวงศ์มาหาอันธการแล้วก็หายไปเสียหลายวันจนอันธการนึกสงสัยว่าเขาหายไปไหน การที่วัฒนวงศ์มาส่งอันธการบ่อย ๆ นี้เอง เขาจึงพบกับพ่อ พ่อเรียกวัฒนวงศ์ขึ้นมาคุยกันบนบ้าน อันธการนึกโล่งอกที่วัฒนวงศ์คุยกับพ่อได้เป็นอย่างดี คุณศรีเข้ามาถามว่าวัฒนวงศ์ทำงานการอะไร มีลูกเมียหรือยัง เขาไม่เคยพูดอะไรเกี่ยวกับบ้านให้ฟังบ้างหรือ นานวันที่อันธการไปมาหาสู่กับวัฒนวงศ์ เธอจึงเริ่มแต่งตัวสวยจนเพื่อนร่วมชั้น

เรียนที่บังเอิญพบกันทักว่าสวยจนจำไม่ได้ วันหนึ่งวัฒนวงศ์ถามว่าอันธการอยากไปดูล้วยไม้
ส่งออกต่างประเทศไหม

ตอนที่ 7 วัฒนวงศ์พาอันธการมาดูล้วยไม้ราคาแพงเตรียมส่งออก เธอแทบทิ้งช่อ
ล้วยไม้เมื่อเจ้าของรังกล้วยไม้เรียกเธอว่าคุณนาย วัฒนวงศ์บอกเธอว่าสักวันเขาจะให้เธอเป็น
คุณนาย หลังจากนั้นเขาก็มาพาเธอไปดูโรงเรือนกล้วยไม้ที่รังสิต และสร้างบังกะโลให้อันธการไว้
สำหรับนั่งเล่นนอนเล่น บ่อยเข้าก็มีการนำเครื่องหวาย ที่นอนผ้าฝ้าย เครื่องครัวชุดเล็ก ๆ มาไว้ใน
บังกะโล ท้ายสุดอันธการก็เพลิดเพลินจนได้ วัฒนวงศ์บอกว่าเขารักเธอแต่ก็ไม่ยอมจัดการอะไร
อันธการคิดจะเลิกไปกับเขา แต่เมื่อเขาขับรถมารับ เธอก็ต้องใจอ่อนไปกับเขาทุกครั้งไป วัฒนวงศ์
ยกโฉนดที่ดินที่รังสิตให้อันธการ เขาไปที่บ้านคุยกับพ่อเป็นบางครั้ง คุณศรีเริ่มสงสัยว่าอันธการมี
น้ำมันวลขึ้น เธอจึงแวะเข้าไปในคลินิกแห่งหนึ่ง เธอตกใจมากที่หมอบอกว่าเธอตั้งครรภ์ได้สาม
เดือนแล้ว อันธการเล่าให้วัฒนวงศ์ฟังทั้งน้ำตา เขาบอกว่าจะจัดการ แต่ก็ได้บอกเมื่อไหร่
อันธการต้องออกจากบ้านแต่เช้า ไม่ยอมรับประทานอาหารเช้าและเย็นที่บ้านเพราะเกรงว่าจะ
อาเจียนให้ใครจับสังเกตได้ วันหนึ่งคุณศรีเรียกเธอมาถามว่าท้องกับวัฒนวงศ์หรือ อันธการจึง
จำต้องสารภาพออกไป วันต่อมาวัฒนวงศ์มาหาสุทธิที่บริษัท พาอันธการไปเปิดบัญชีธนาคาร มอบ
แหวนน้ำงาม โฉนดที่ดินให้เธอ วัฒนวงศ์บอกเธอว่าเขาจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยหลังจาก
ได้ เขาจะยอมไปพบพ่อของอันธการแต่โดยดี เขาบอกว่าไม่คิดว่าตนเองจะมีลูกเพราะเขาไม่ค่อย
แข็งแรง เขาพาเธอไปหาหมอที่คลินิก วัฒนวงศ์บอกหมอว่าเขาแพ้ท้องแทนเมีย อยากจะกินแต่ของ
เปรี้ยวอยู่เรื่อย ก่อนจากกันวันนั้นวัฒนวงศ์มาส่งอันธการที่บ้าน เขาบอกลาเธอก่อนจะขับรถจากไป
ธวัชชัยมาเกาะเกาะอันธการถึงบ้าน โชคยังดีที่คุณศรีคอยอยู่และพาเข้าบ้าน อันธการบอกคุณศรีว่า
เธอไปหาหมอมานะ คุณศรีตกใจเพราะเข้าใจว่าเธอจะไปทำแท้ง คืนนั้นคุณศรีมองสมบัติที่วัฒนวงศ์ให้
อันธการอย่างเฉยเมย วันต่อมาอันธการก็ถูกเพื่อนร่วมงานกระแนะกระเหน็บเรื่องของเธอกับวัฒน
วงศ์อีก โชคยังดีที่สุทธิเดินมาได้ยินเข้าพอดี เขาบอกว่าวัฒนวงศ์ฝากเธอไว้กับเขา

ตอนที่ 8 วันหนึ่งพ่อถามอันธการว่าหมูนี้อะไร เห็นอาเจียนทุกวัน คุณศรีตอบเลียงๆ
ว่าอันธการคงเป็นโรคกระเพาะ ได้ยามาหลายขนาน อันธการรู้สึกละอายใจอยู่ลึกๆที่เธอไม่เคยรู้
อะไรเกี่ยวกับบ้านของวัฒนวงศ์เลย อันธการเดินไปรอรถเมล์ที่ป้าย รู้สึกตาลายจนต้องกลับบ้าน
คุณศรีเทยาลมเม็ดเล็กๆให้อ้อม พ่อเดินมาถามว่าเป็นอะไร คุณศรีหาน้ำข้าวมาให้อันธการดื่ม เธอ
กลับไปและสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงวัฒนวงศ์เรียก พ่อเรียกอันธการไปคุยที่ห้องหนังสือ อันธการ
สารภาพว่าเธอท้องกับวัฒนวงศ์ ทำให้เธอหายวิตกกังวล เช้าวันต่อมาอันธการไปทำงานตามปกติ
สุทธิเดินมาหาเธอ เขาบอกว่าวัฒนวงศ์ประสบอุบัติเหตุคนุคิดหน่อย เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งหยิบ
หนังสือพิมพ์มาวางส่งให้อันธการเจียบ ๆ พาดหัวข่าวเป็นข่าวรถเก๋งของวัฒนวงศ์ประสานงากับรถ

สิบสี่ตายคาที่ เธอช็อคหมดสติ เมื่อฟื้นขึ้นมาและพบว่าคุณศรีอยู่ใกล้ๆ คุณศรีพาเธอกลับบ้าน บังคับให้อันธการกินยา คุณศรีบอกอ้อม ๆ อีกครั้งว่าวัฒนวงศ์เสียชีวิตแล้ว อันธการบอกคุณศรีว่า เธอจะไปวัด คุณศรีเตือนว่า ภรรยาของวัฒนวงศ์อาจจำเธอได้ การได้รู้ว่าวัฒนวงศ์มีภรรยาแล้วทำให้ เธอช็อคหมดสติไปอีกครั้ง เย็นนั้นภรรยาของวัฒนวงศ์มาที่บ้านกับสุทธิ เธออยากได้เด็กในท้องของ อันธการไปเป็นลูก แต่อันธการปฏิเสธ ภรรยาของวัฒนวงศ์ไม่ได้มาที่บ้านอีก พ่อบอกอันธการว่า สุทธิบอกว่าอันที่จริงวัฒนวงศ์กับภรรยาแยกกันอยู่กันมานานแล้ว เขากำลังจะเดินทางไปหย่ากับภรรยา ข่าวกการตั้งครรภ์ของอันธการแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว บ่อยครั้งที่เธอทะเลาะกับรัชชัยที่ตลาด เพราะเขามาหาว่าพ่อพาเธอมาเลี้ยงไว้กินไข่แดง นับจากวันนั้นคุณศรีก็อาสาออกมาซื้อหนังสือพิมพ์ ให้พ่อและซื้อของที่ตลาดเอง เมื่อใกล้คลอดอันธการก็กังวลว่าตนเองจะเจ็บท้องมากหรือไม่ เพราะ ได้ยินผู้เฒ่าผู้แก่เล่าว่าเจ็บมาก เธอกังวลว่าใครจะเป็นพ่อเด็กให้เธอเมื่อไปหาหมอตอนจะคลอด พ่อ จึงยอมใส่ชื่อเป็นพ่อบุญธรรมให้ลูกในท้องของอันธการ

ตอนที่ 9 ตอนเด็กอันธการวนเวียนเข้าห้องน้ำ แต่ก็ไม่หายปวดท้องสักที คุณศรีไปบอก พ่อว่าอันธการเจ็บท้องและพาไปโรงพยาบาล เรนอน โรงพยาบาลอยู่สองวันกว่าจะคลอดลูก เธอ ได้ลูกชาย หลังจากคลอดลูกเธอก็หมดสติไปและฝันเห็นวัฒนวงศ์ เขามายบอกเธอว่าอย่าเสียใจก่อน จะหายไป อันธการตื่นมาพบกับคุณศรีและพ่อ ลูกไม่ก้อยจะงอแง เอาแต่นอนหลับจนต้องปลุกให้ คิมนม สุทธิมาเยี่ยมและบอกว่าภรรยาของวัฒนวงศ์มาหาเขาและฝากมาถามว่าเด็กจะใช้นามสกุล ใคร อันธการตอบว่าเธอจะให้ลูกใช้นามสกุลเธอเอง สองสามวันต่อมาอันธการก็กลับมาถึงบ้าน คน เฒ่าคนแก่ต่างมารุมถามกันรูดูหน้าหลาน อันธการอยู่ไฟครบคอร์สของผู้เฒ่าผู้แก่ โดยมีอาหาร ประจำเป็นแกงเลี้ยงกับปลาช่อนย่าง ขณะที่ชาวบ้านแวะเวียนมาขอดูลูกชายของอันธการ เธอเริ่ม สงสัยว่าทำไมลูกชายของเธอจึงเอาแต่นอน แต่เมื่อคุณศรีบอกว่าคงไม่เป็นไร เธอก็เลิกสงสัย เห็นว่า ลูกอยู่ดีกินดีเธอก็สบายใจ

ตอนที่ 10 ขณะที่ลูก โตวัน โตขึ้น ผู้เฒ่าผู้แก่ทั้งหลายในบ้านก็เริ่มร่วงหล่นไปที่ละคน วัน หนึ่งหลังจากซื้อหนังสือพิมพ์ พ่อก็ทรุดตัวลงที่ระเบียงบ้าน บอกว่าปวดหัวใจหวิว ๆ พัก คุณศรี กุฏิกุจอปรุขาลมให้ พ่อจะส่งขาลมให้เท่านั้นเธอก็ต้องตกใจ เมื่อเห็นพ่อคอพับ นอนเหยียดยาว หน้าเขียว ตาปิดสนิท ที่งอกมีเลือดไหลซึม อันธการกับคุณศรีจึงพาพ่อส่ง โรงพยาบาล พ่อป่วยเป็น ความดันโลหิตสูง เส้นเลือดในสมองแตก อันธการบอกสุทธิว่าพ่อเส้นเลือดในสมองแตก เธอไม่รู้ ว่าจะโทรศัพท์บอกใครดี สุทธิจึงตามมาช่วยหาห้องพิเศษให้ และทำให้ญาติบางคนของพ่อโผล่หน้า มาเยี่ยม เมื่อพ่อเป็นอัมพาตชักขวา ในบ้านจึงมีทั้งคนแก่ คนเจ็บและเด็กครบครัน สุทธิถามอันธการ ว่าทำไมไม่มอบเด็กให้ภรรยาของวัฒนวงศ์ไปเสีย แต่อันธการไม่ยอมทั้งที่เธอก็เริ่มลำบากเนื่องจาก เงินที่วัฒนวงศ์ฝากธนาคารให้งวดลงทุกที ญาติบางคนมาเยี่ยมพ่อ หลายคนนำข้าวของในบ้านคิด

มือออกไป อันธการบอกว่าจะไปทำงานทำกับสุทธิ เธอได้งานใหม่ในบริษัทการเงินแห่งหนึ่ง ต่อมา อันธการก็สังเกตว่าลูกชายของเธอไม่พูดและเดินได้ช้าเกินเด็กทั่วไป เธอจึงไปปรึกษาหมอ พ่อนอนเจ็บอยู่แรมปี อันธการกับคุณศรีทยอยขายของในบ้านไปทีละชิ้น แต่พอจะขายทีไรก็มีผู้อื่นมาคัดค้าน พ่อตัดความรำคาญด้วยการแบ่งเงินให้กับบรรดาคนคัดค้านนั้นไปคนละก้อน ทำให้เหลือเงินไม่มากนัก พ่อเบื่ออาหารอยู่ไม่กี่วันจากนั้นท่านก็หลับนิ่งจากไป ตามมาด้วยญาติของพ่อเข้ามาขงในบ้านไปทีละชิ้น และยื่นคำขาดให้อันธการกับคุณศรีออกจากบ้าน คุณศรีไม่ยอมจึงปรึกษาสุทธิ สุทธิแนะนำให้อันธการฟ้องศาล คดีความอยู่ในศาลเป็นปี พร้อม ๆ กับการพบความผิดปกติของลูก หมอบอกว่าเด็กไม่ถึงกับปัญญาอ่อน แต่ความเจริญของสมองช้ากว่าวัยเท่านั้นเอง จากสาเหตุของการที่แม่ซื้อคอนแทคเลนส์และจากการสำลักน้ำคร่ำ ทั้งที่วัยล่วงเลยมานาน แต่ลูกก็ยังพูดไม่ชัด อันธการจึงต้องเก็บลูกไว้ในบ้าน เธอลองไปถามที่โรงเรียนสอนเด็กปัญญาอ่อน แต่ก็ได้รับคำตอบว่า ที่นี่รับเฉพาะเด็กปัญญาอ่อน แต่ลูกของอันธการมีปัญหาทางสมองและทางจิต ลูกจึงต้องเติบโตในเขตบ้าน ท่ามกลางความหนักใจของอันธการและคุณศรี อันธการยังคงยืนยันว่าเธอจะเลี้ยงลูกเอง เพราะไม่ว่าจะทำอย่างไร ส่วนเรื่องคดีมรดกนั้นแม้ว่าจะชนะความ แต่อันธการก็ลาทั้งกายใจ แต่ก็ดีใจอยู่บ้างที่ยังมีบ้านอยู่

ตอนที่ 11 งานใหม่ที่ทำอยู่ทำให้อันธการต้องกลับบ้านค่ำ รัชชัชมักจะมาตอแยเธอเสมอ วันหนึ่งอันธการนึกโกรธรัชชัชจึงทำประตุนีบขาเขา คุณศรีเตือนว่าเดี๋ยวรัชชัชก็อาฆาตหรือ ตอนนี้อยู่ในบ้านไม่มีใครแล้ว ใครจะมาช่วย วันหนึ่งอันธการกลับมาถึงบ้าน ทั้งบ้านมืดมิด รัชชัชลุดอันธการเข้าไปในบ้าน ขณะที่ลูกนั่งมองเหตุการณ์อย่างไร้เคียงสา ไม่ยอมช่วยอะไร คุณศรีถูกมัดอยู่ใกล้ ๆ ลูกนั่งมองอันธการถูกทารุณกรรมทางเพศอย่างสนใจ แต่ก็ไม่ช่วยอะไร

กว่าอันธการจะช่วยแก้มัดคุณศรีได้ก็ค่อนข้างนาน อันธการคิดจะแจ้งตำรวจ แต่คุณศรีเตือนว่าอายเขา อันธการถามว่ารัชชัชเข้ามาได้อย่างไร คุณศรีบอกว่าพอได้ยินเสียงกริ่งลูกก็ไปเปิดประตูให้รัชชัชเข้ามา อันธการกอดลูกร้องไห้ว่าทำไมลูกไม่ช่วยแม่ คุณศรีบอกให้อันธการลางานสองสามวัน หลังจากนั้นชีวิตของเธอกับคุณศรีก็เต็มไปด้วยความหวาดระแวง คุณศรีต้องปิดประตูลงกลอนขังตัวเองอยู่ในบ้านขณะอันธการไปทำงาน ลูกชายของเธอยังคงไม่รู้เคียงสาเช่นเดิม ทั้งที่หน้าตาหล่อเหลาใกล้เคียงกับหนุ่มเต็มที ในที่สุดอันธการกับคุณศรีก็ตัดสินใจขายบ้าน โดยขอความช่วยเหลือจากสุทธิให้หาที่อยู่ใหม่ให้ ในที่สุดก็ได้แฟลตหลังหนึ่งซึ่งคนอยู่ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาและข้าราชการ ร่วมสองเดือนที่อันธการจัดการเรื่องบ้าน แต่ลูกของอันธการกลับยังคงไม่รู้เคียงสาเก็บโน้नเก็บนี้มาเล่นเป็นทารกเช่นเดิม แต่ที่แปลกไปก็คือ เผลอไม่ได้เป็นเปิดผ้าดู แอบดูอันธการอาบน้ำ คุณศรีได้แต่คิดว่าเด็กคงใกล้จะเป็นหนุ่ม อันธการเข้าใจว่าลูกคงอยากรู้ว่าของคนอื่นจะ

เหมือนของตัวเองไหม คงอยากรู้ว่าตนเองเกิดทางไหน และมีได้สนใจพฤติกรรมของลูกอีก เธอคิดว่าปัญหาเล็ก ๆ น้อย ๆ ของลูกไม่สำคัญเท่ากับการเลี้ยงดูลูกให้อยู่ดีมีินดี

ตอนที่ 12 แรกๆคุณศรีออกจะอึดอัดกับบ้านใหม่ที่แคบกว่าบ้านเดิมมาก แต่ก็สบายใจที่ไม่ต้องกังวลว่าใครจะปิ่นเข้ามา แรกๆที่ทุกคนเห็นลูกของอันธการก็ต่างบอกว่ารูปหล่อเหมือนดารา ขนตาหน้าหยิบ นานเข้าก็รู้ว่าอะไรเป็นอะไร ต่างเสียดายไปตาม ๆ กัน ระยะเวลาที่คุณศรีปล่อยลูกออกมาเล่นที่ระเบียง นักศึกษาสาวหลายคนจับแก้มลูบผมลูกบ้าง แบ่งขนมให้บ้าง จนลูกเห็นใครเข้าก็จะยิ้มแต่เข้าไป แต่แล้วอันธการก็สังเกตเห็นว่าคุณศรีไม่ค่อยปล่อยลูกออกมาข้างนอกเหมือนเดิม เมื่อซักถามคุณศรีจึงเล่าว่า ลูกทำไม่ดีไม่งามกับลูกสาววัยสี่ขวบของข้าราชการที่อยู่ห้องใกล้เคียง เขาว่าลูกชวนลูกสาวเขาเล่นผัวเมีย สมมุติตุ๊กตาเป็นลูกและพยายามปลดผ้าลูกเขา อันธการคิดว่าพวกเขาคงคิดมากไปเอง เพราะลูกของเธอเองก็ช่วยตัวเองไม่ได้ เมื่อลูกโตขึ้น อันธการสอนให้ลูกอาบน้ำ ทำความสะอาดร่างกายตามสมควร แต่แล้วจู่ๆวันหนึ่งลูกก็ออกมาขึ้นเปลือยกายหน้าห้องน้ำ ลูกยอมเข้าห้องน้ำแต่โดยดี นานไปอันธการก็ลืม คุณศรีพยายามเกลี้ยกล่อมให้อันธการพาลูกไปอยู่โรงพยาบาลแต่เธอยังคงไม่ยอมให้ลูกไปพบความอ้างว้างเช่นเดียวกับเธอ แต่แล้ววันหนึ่งอันธการก็พบคุณศรีนอนแบบอยู่บนที่นอน หน้าซีด อันธการพาคุณศรีไปหาหมอและพบว่าคุณศรีเป็นมะเร็งในมดลูก คุณศรีบอกอันธการว่าเธอจะอยู่กับคนไข้อนาถ อันธการต้องขังลูกไว้ในบ้านเพื่อไปทำงานและแวะไปดูคุณศรีที่โรงพยาบาล หมอบอกว่าต้องผ่าตัด อันธการต้องอ้อนวอนคุณศรีอยู่เป็นชั่วโมงกว่าเธอจะยอมผ่าตัด วันหนึ่งเมื่ออันธการกลับจากโรงพยาบาล เธอก็พบนักศึกษาสาวคนหนึ่ง เธอเข้ามาต่อว่าอันธการว่าขังลูกไว้เหมือนสัตว์ ทำไมจึงทรมาณลูกเช่นนี้ อันธการไม่มีแรงจะต่อล้อต่อเถียงด้วย เธอยอมรับว่าความจริงนักศึกษาสาวก็พูดถูก เพราะอาหารที่อันธการเตรียมให้ลูกมักจะหกเลอะเทอะ เพราะลูกยังคงกินอาหารแบบทารกและมักจะหิวโซทุกครั้งที่อันธการกลับมา ลูกบ่นว่าหิวข้าวและคันถุงที่อันธการถือมาเป็นพัลวัน นักศึกษาสาวครุ่นคิดและเสนอตัวขอช่วยดูแลลูกให้อันธการ อันธการกลับมาจึงได้เห็นลูกชายยิ้มแต่อยู่กับนักศึกษาสาวที่พยายามสอนเกมง่ายๆสอนหนังสือให้ ทำให้อันธการค่อยสบายใจขึ้น

วันหนึ่งอันธการกลับมาถึงที่พัก เธอได้ยินเสียงโครมครามดังมาจากภายในห้องและเสียงร้องไห้ช่วย ยามช่วยงัดประตูเข้าไป นักศึกษาสาววิ่งพรวดพราดออกมาและตะโกนว่าลูกของอันธการพยายามจะปล้ำเธอ เธอต่อว่าอันธการว่าทำไมไม่บอกเธอว่ามันบ้า ทำให้ผู้คนต่างมองอย่างไม่เข้าใจ อันธการก็รีบวิ่งออกมาอ้างว่าลูกเธอไม่ได้บ้า อย่างมากล่าวหาลูกเธอ เธอยังคงยืนกรานที่จะไม่ส่งลูกไปโรงพยาบาล และพาลูกเข้าบ้าน เธออดลูกตัวสั่นเทาเมื่อคิดว่าลูกจะต้องไปเผชิญกับชีวิตในโรงพยาบาล ความไร้เดียงสาของลูกทำให้ความคิดอกุศลหายไปสิ้น ลงท้ายเมื่อซ่อมประตูเสร็จเธอก็ต้องขังลูกไว้ในบ้านอย่างเดิม ระยะเวลาอันธการยิ่งวุ่นเพราะใกล้วันคุณศรีจะผ่าตัด เช้าวัน

ต่อมาหมอพาคุณศรีเข้าห้องผ่าตัดแต่เช้า อันธการตามไปคอยถึงหน้าห้องผ่าตัด รอกระทั่งหมอเดินออกมาบอกว่าคุณศรีต้องอยู่ในห้องไอซียูเพราะไตไม่ทำงาน เธอได้รับอนุญาตให้เข้าไปดูคุณศรีเพียงชั่วครู่ เธอไม่ได้สติอีกเลยกระทั่งจากไป หมอบอกว่าคุณศรีบริจาตศพของเธอให้โรงพยาบาล

ตอนที่ 13 อันธการกลับมาถึงบ้านด้วยความเศร้าโศก จึงมิได้สนใจว่าลูกกำลังทำอะไรอยู่ แต่แล้วอันธการก็ต้องตกใจเมื่อเห็นลูกขึ้นคร่อมอยู่บนหมอนข้าง มือหนึ่งขยำไว้ อีกมือตบตีไปมา พร้อมกับร้องว่ากูคอยมานานแล้ว เรอมองดูลูกด้วยความแปลกใจ ลูกว่าเชื่อกันว่าทำมาด ลูกกำลังทำท่าทางเลียนแบบการกระทำของรัชชัช ในวันที่รัชชัชทารุณกรรมเธอ เมื่อไม่มีใคร ลูกก็มานั่งเฝ้าอยู่กับเธอ อันธการเริ่มกลัวลูก เธอเริ่มระวังตัวมากขึ้นด้วยการเข้าไปแต่งตัวในห้องน้ำ ทำให้ลูกหมดความสนใจในตัวเธอได้ชั่วคราว รัชชัชที่ผ่านไปทำให้ลูกเริ่มช่วยตัวเองได้ แต่ก็ยังไม่สามารถแยกแยะถูกผิดในชีวิตประจำวันได้ แต่อย่างไรก็ตามอันธการก็ไม่กล้าเล่าให้หมอฟังถึงอาการผิดปกติของลูก เพราะกลัวว่าหมอจะให้นำลูกไปอยู่ที่โรงพยาบาล แต่แล้วลูกก็กลัวความมืดอย่างไม่มีเหตุผล วันเกิดเหตุไฟดับทั้งแฟลต แต่แล้วอันธการก็รู้สึกเหมือนร่างทั้งร่างของใครคนหนึ่งโถมเข้าใส่ร่างจนล้มลง ประเคนหมัดใส่จนเธอหมดสติ อันธการไม่เข้าใจว่ารัชชัชรู้ได้อย่างไรว่าเธออยู่ที่นี้ ก่อนจะหมดสติไป

อันธการฟื้นขึ้นมา เธอรีบเปิดไฟ มองเห็นลูกนอนหลับในท่าสบาย เธอถึงกับช็อกที่เห็นสภาพของลูก

อันธการยังคงนอนอยู่กับพื้น เธอตื่นขึ้นและได้ยินเสียงร้องเพลงและเสียงอาบนำดังมา เธอไม่แน่ใจว่าเหตุการณ์ครั้งนี้จะเป็นความจริงหรือฝัน โดยมีร่างกายบอบช้ำเป็นหลักฐาน

บทอวสาน

อันธการเขียนบรรยายบอกบรรณาธิการว่าเธอยังคงกลัวความมืด กลัวว่าวันไหนเด็กคนนั้นจะต้องการเธออีก กลัวแม้แต่การใกล้ชิดเด็กคนนั้น เธอขอให้บรรณาธิการอย่าบอกให้เธอเอาลูกของเธอไปอยู่โรงพยาบาล เพราะเป็นทางเดียวที่เธอทำไม่ได้ นอกนั้นเธอทำได้หมด

ดวงอาทิตย์ใกล้ตกดินแล้ว ลูกของเธอกำลังเดินเข้ามาในบ้าน เพราะเธอได้ยินเสียงประตูดังกรีก เธอขอให้บรรณาธิการช่วยเธอด้วย เพราะเธอไม่รู้ว่าควรทำอย่างไร เด็กคนนั้นเดินเข้ามาในบ้าน ดวงตาที่มีประกายเหมือนดวงตาของรัชชัช เด็กคนนั้นออกคำสั่งว่าเขาหิว อันธการรู้ได้ทันทีว่าตัวเธอเองมีค่าเป็นเพียงทาสของเด็กคนนั้น

12. หมายเหตุ

โดย โบตัน (2544)

ตอนที่ 1 ทองทรายยกถ้วยไอศกรีมไปให้แขกโดยไม่ได้มองหน้า แขกบอกให้เธอหันกลับไปให้มองหน้าชัด ๆ ทองทรายพบว่าแขกคือนางมณี พี่สาวของนายทองขาวพ่อของเธอ นาง

มณีนามทองทรายว่า สติลเลิกกับสามีใหม่หรือยัง ทองทรายทำงานที่ร้านไอศกรีมรายได้ดีไหม นางมณีบอกให้สติลพาทองทรายไปพบบ้าง แต่ทองทรายไม่นึกอยากสังสรรค์กับนางมณีสักเท่าไร เพราะได้ยีนว่านางมณีเป็นคนใจดำไม่ค่อยจนใจญาติๆ เสียแรงที่เป็นคนร่ำรวย วันรวมญาติมีแต่คนกล่าวร้ายนางมณี คงมีเพียงสติลเท่านั้นที่ไม่เคยกล่าวร้ายนางมณีเลย สติลแม่ของทองทรายทำงานเป็นลูกจ้างที่ร้านเสริมสวย ทองรู้ทำงานช่วยปู่กับย่าที่สวนมะพร้าว พ่อแม่ของทองทรายเลิกรักกันมานานแล้ว สติลมีสามีใหม่ แต่ก็ไม่วายครอบครัวยแตกแยก แม่จะมีลูกด้วยกันหนึ่งคนก็ตาม

ทองรู้ น้องสาวของทองทรายนั้นสูงกว่าทองทรายเพราะต้องปีนต้นไม้เพื่อไปตัดผลไม้ มาทำน้ำตาลมะพร้าว ช่วยปู่กับย่า แต่พวกญาติๆ ก็มาเอาเงินจากปู่กับย่าไปหมด เหมียว ภรรยาใหม่ของพ่อก็มาแต่ใช้เงินกับเอาใจทสา ลูกชายคนเดียว ยีนนั้นทองรู้มาหาทองทรายที่ร้านไอศกรีม ทองทรายนำไอศกรีมติดกันถึงมาเลี้ยงน้องสาวตามเคย

สติลเคยเล่าให้ทองทรายฟังว่านางมณีเป็นภรรยาของจำชัมเจ้าของโรงสี นางเคยให้พระเลี่ยมทองกับสร้อยทำขวัญทองทรายกับทองรู้ กว๋นางจะร่ำรวยได้อย่างทุกวันนี้ นั่น นางต้องลำบากทำงานส่งเสียน้องๆ ให้เรียนจนจบ ทั้งขับรถบรรทุก ล่องเรือน้ำตาล หาสินค้าไปขาย แต่เมื่อน้องๆ ของนางโตขึ้นก็ต่างทำนาทุ่งขาดทุน ใช้เงินฟุ้งเฟ้อจนต้องนำที่ดินไปจำนองกับธนาคาร นางมณีไปไล่คืนมา และใส่ชื่อนางไว้ สติลจึงสอนทองทรายเสมอว่า ขอให้เธออดทน หนักเอาเบาสู้ ลำบากเสียตั้งแต่ตอนนี้แล้วจะสุขสบายภายหลัง

ตอนที่ 2 ทุกครั้งที่รับค่าแรงในแต่ละเดือน ทองทรายจะซื้อข้าวของมาฝากแม่และปณณน้องชายด้วยงบประมาณสองร้อยบาท แต่วันนี้ทองทรายกลับรับค่าแรงและเดินร้องไห้กลับบ้าน เธอบอกแม่ว่าถูกไล่ออกจากงาน เพราะอายุไม่ครบสิบห้าปี พี่ที่ทำงานบอกเธอว่ากฎหมายแรงงานเข้มงวดขึ้นและห้ามจ้างเด็กอายุไม่ถึง 18 ปี บริษัทที่จ้างเด็กถือว่าผิดกฎหมายแรงงาน ทองทรายเหลือเงินในบัญชีเพียงห้าพันบาท คงไม่มีเงินเรียนต่อแน่ สติลจึงพาทองทรายไปพึ่งบุญนางมณี เมื่อนางมณีรู้ว่าทองทรายตกงาน นางจึงจ้างทองทรายให้ดูแลตาราง พ่อบุญธรรมของจำชัม พ่อสามีของนางมณี วันใดที่ทองทรายขยันก็ไปช่วยเก็บมะขามเทศได้ ทองทรายตกลงรับงาน วันรุ่งขึ้นนางมณีส่งทองทรายไปหานางจาด นางจาดบอกว่าตารางต้องนุ่งผ้าอ้อมผู้ใหญ่ นางจาดเล่าถึงหมอคนหนึ่งที่มาเยี่ยมตาราง เขาเป็นนักเรียนหมอพื้น นางจาดเล่าว่าตารางมักจะบ่นคร่ำครวญว่าลูกสาวของเขาหนีตามผู้ชายไป ทองทรายคิดว่าเธอจะต้องฟังตารางบ่นไปอีกนาน เพื่อเงินคืนละร้อยบาท

ตอนที่ 3 ทองทรายแทบไม่ได้นอนในคืนแรก ตารางร้องอยากดูโทรทัศน์ แต่ดูได้ไม่ถึงชั่วโมง ตารางก็หลับ ทองทรายหลับตามไม่ถึงห้านาที ตารางก็ลุกจะเข้าห้องน้ำเอง ทองทรายรีบเข้าไปประคอง หากยังไม่ถึงห้องน้ำ ตารางก็ปล่อยทั้งหนักทั้งเบาเต็มทางเกง ทองทรายต้องจัดการล้างเนื้อตัวตารางแล้วพาไปนอน จัดการซักทางเกงเปื้อน ก่อนจะอาเจียนจนอาหารหมดกระเพาะ

กำลังจะล้มตัวลงนอน ก็ได้ยินตาทรงคร่ำครวญถึงลูกสาวที่หนีตามผู้ชายไป ตาทรงเข้าใจผิดว่าทองทรายเป็นลูกสาวของเขาที่หนีตามผู้ชายไปแล้วต้องกลับมา คือว่าจำซัมรับเลี้ยงเป็นลูก ตาทรงเรียกลูกชายของลูกสาวว่าตัวเสนียด ทำให้ทองทรายนึกสงสารเด็กชายคนนั้น เธอพยายามถามตาทรงว่าเด็กชายคนนั้นไปไหน ตาทรงเล่าให้ทองทรายฟังว่าเมื่อก่อนนางมณีนีนำเพชรรูปร่างของทองทรายมาเลี้ยงที่บ้าน ถักเปียให้ไปโรงเรียน แล้วตาทรงก็กลับไป ทองทรายหลับตามได้ไม่เท่าไหร่ ก็ได้ยินเสียงคนงานลูกขึ้นทำงานกันขวกไขว่

บริเวณบ้านของนางมณีนีกว้าง นางมณีนีอยู่ที่เรือนหน้า บ้านที่ตาทรงอยู่เป็นเรือนหลัง ทองทรายนึกอยากชวนสิดิลกับปิ่นมามีอยู่ที่นี่ด้วย แต่เมื่อเห็นนางมณีนีได้เอ่ยปากว่าอย่างไร ทองทรายก็ไม่กล้าขอ สิดิลเป็นช่างทำผม ก็ยังสบายกว่างานดูแลคนแก่ จะให้ตาทรงลงไปเดินเล่นข้างล่างแต่ละครั้งก็ต้องหลอกล่อราวกับเด็ก ๆ นางจาดเคยเล่าให้ฟังว่า ตาทรงเคยมีสมบัติเยอะ แต่ก็เสียใจที่ลูกสาวหนีไปจนเอาสมบัติไปผลาญหมด โชคยังดีที่จำซัมกับนางมณีนีเป็นคนขยัน หาเงินทองมาได้ ไม่นานนั้นทุกคนก็ได้นอนข้างถนนแน่

ทองทรายนอนจนเริ่มชิน อาทิตย์แรกที่เธอทำงานนั้น ถึงกับหลับในห้องเรียนจนถูกครูภาษาไทยหยิกจนเนื้อเขียว ทองทรายจึงบอกเพื่อนให้คอยหยิกเธอไว้ไม่ให้หลับ ทองทรายตั้งใจว่าเธอจะเรียนสาขาศิลปคดี วันหนึ่งนางมณีนีถามทองทรายว่าอยากเรียนผู้ช่วยพยาบาลไหม ทองทรายคิดว่าแค่เธอดูแลตาทรงก็เบื่อก่อนอยู่แล้ว ที่ทนทำก็เพราะเงินกับอาหารสองสามมื้อหรือนางมณีนีกินอาหารเพื่อสุขภาพหลายชนิด ทั้งถั่ว ลูกเดือย ข้าวหลายชนิด โดยดื่มน้ำแต่น้ำ ทองทรายจึงเอาเนื้อที่เหลือนำมาต้มกินกับน้ำตาลทราย และคิดว่าจะไปขอน้ำตาลมะพร้าวจากทอรุ่ง ทอรุ่งบอกทองทรายว่าไม่มีน้ำตาลมะพร้าวแล้ว มะพร้าวขึ้นต้นตายโดยเฉพาะที่ใกล้กับบ่อกุ้ง ทอรุ่งจึงคิดว่าจะมาช่วยนางมณีนีเก็บมะขามเทศช่วงปิดภาคเรียน

ตอนที่ 4 แม้ทองทรายจะไม่คุ้นหน้าหลานชายของตาทรง แต่เธอก็ต้อนรับวิธานเป็นอย่างดี วิธานเข้าไปเยี่ยมตาทรง ทองทรายจึงให้วิธานอุ้มตาทรงลงมารับลมข้างล่าง เธอบอกให้วิธานคุยกับตาทรงไปก่อน ส่วนเธอไปหยิบขนมมาให้ตาทรง สองหนุ่มสาวคุยเรื่องตาทรงอยู่สักพัก วิธานจึงเดินไปเอาผ้าอ้อมผู้ใหญ่ที่ซื้อมาจากโรงพยาบาล ทองทรายบอกวิธานว่าปิดทอมนี้เธอกับทอรุ่งจะไปรับจ้างเก็บมะขามเทศ วิธานถามทองทรายว่าพ่อแม่ไม่ให้เงินกินขนมหรือ ทองทรายจึงเล่าว่าพ่อแม่เธอต่างมีภรรยา มีสามี และลูกใหม่ ตอนเด็ก ๆ เธอจึงอยู่กับปู่ย่ามาตั้งแต่เล็ก นางมณีนีลงมาคุยกับตาทรง แล้วชวนวิธานไปกินข้าวที่บ้าน วิธานถามนางมณีนีว่าทองทรายเป็นใคร นางมณีนีเล่าเรื่องครอบครัวของทองทรายให้วิธานฟังว่าเธอเป็นเด็กบ้านแตก พ่อแม่แยกทางกัน และขอให้วิธานมาช่วยดูแลงานที่โรงสี วิธานบอกนางมณีนีว่าเขาไม่มีความรู้เรื่องโรงสี มีแต่ความรู้เรื่องการทำฟืน เขาจึงอยากขายโรงสีให้นางมณีนี แต่นางมณีนีไม่รับ เนื่องจากนางมีกิจการเรือกวานไร่นาและห้อง

แถวต้องดูแล นางมณีถามว่าวิธานสนใจผู้หญิงคนไหนบ้างหรือยัง วิธานตอบว่าใครจะไปสนใจคนหน้าตักหักอย่างเขา ทำให้นางมณีได้แต่ถอนใจและสอนหลานชายว่าให้อาปมเด่นมาลบปมค้อยของตนเอง

ตอนที่ 5 ทอรู้่งหัวถูงพลาสติกใส่น้ำตาลพบนกับน้ำตาลสดมาฝากนางมณีตามคำสั่งของย่าแล้วไปหาทองทรายที่บ้านตาทรง ทอรู้่งบ่นว่าเหมียว ภรรยาใหม่ของพ่อกับทสาลูกชายก็ไม่เคยช่วยงาน ทองขาวพ่อของเธอและนิละยับอาของเธอกำลังจะเอาที่ดินไปจำนองกับธนาคาร เอาเงินมาลงทุนทำบ่อกุ้ง ทองทรายกับทอรู้่งไปเก็บมะขามเทศในไร่ของนางมณีขาย ทองทรายแนะนำให้ทอรู้่งรู้จักกับวิธาน ทอรู้่งวิจารณ์วิธานตรงๆว่าเขาเป็นมนุษย์ไซเบอร์ เขาไม่ถือสาอะไรและบอกว่าจะซื้อขนมมาฝากทอรู้่งกับทองทราย ทอรู้่งไม่เชื่อว่าวิธานจะซื้อขนมมาจริงๆ วันต่อมาวิธานซื้อขนมมาจริง ๆ วิธานพึงพอใจในตัวทอรู้่ง แม้ว่าเธอจะอายุสิบสามแต่ก็โตเป็นสาวเกินวัย

ตอนที่ 6 ทองทรายมาเล่าเรื่องที่พ่อกับอาของเธอจะขุดบ่อเลี้ยงกุ้งในที่ดินของปู่ย่าให้นางมณีฟัง ทำให้นางแปลกใจมากกว่าทองทรายต้องมีจุดประสงค์อะไรแน่ ๆ นางมณีจับได้ว่าทองทรายจะต้องขัดขวางความคิดพ่อและอาของเธออย่างแน่นอน ทองทรายเล่าต่อว่าทอรู้่งให้เธอไปช่วยลงมะพร้าวต้นใหม่ช่วงต้นพฤษภาคม นางมณีนึกว่าทองทรายเป็นห่วงทอรู้่งกลัวจะไม่มีรายได้ แล้วนึกถึงตนเองว่า ส่งเสียเลี้ยงดูน้อง ๆ มาถึงสี่คน แต่ทุกคนกลับมาขูดรีดนาง ที่นางมณีรำรายนั่นไม่ใช่เพราะโชคดี แต่เป็นเพราะความขยันของนางเอง น้องของนางมณีแต่ละคนต่างเล่นการพนัน ลงทุนทำอะไรก็ขาดทุนเพราะไม่รู้จักรูแลจริงจัง นางมณีถามทองทรายว่าจะเรียนต่ออะไร ทองทรายอยากเรียนต่อมัธยมปลาย และสอบเข้าเรียนมหาวิทยาลัยรามคำแหง แต่เมื่อนางมณีชวนเธอมาทำงานโรงสี ทองทรายจึงตกลงเรียนบัญชีพาณิชย์ตามคำสั่งของนางมณี เพราะเกรงว่านางมณีจะไม่ให้เธออยู่ที่นี้ด้วย

วันรุ่งขึ้นนางมณีไปหาพ่อกับแม่ นางจัดขวางไม่ให้ทองขาวกับนิละยับขุดบ่อเลี้ยง นางมณีคิดว่าอย่างไรเสียแม่ของนางว่าอย่างไรพ่อก็คงว่าตามนั้น เช่นเดียวกับนางมณีและจำซัม ตอนที่จำซัมยังมีชีวิตอยู่นั้น สิทธิขาดในบ้านก็เป็นของนางมณีทุกเรื่อง ยกเว้นเรื่องหัวใจ เพราะจำซัมหลงรักวิภา แม่ของวิธานมาตั้งแต่รุ่นหนุ่ม วิภาหนีตามนักร้องไป จำซัมจึงหันเหมาทางนางมณี สองปีต่อมาวิภาตั้งท้องกลับมา จำซัมทำท่าจะหวนไปหาวิภาอีก เมื่อลูกชายของวิภาอายุได้สองขวบ วิภาก็หายไปอีก ทำให้ตาทรงโกรธจัดและพาลเกลียดวิธานด้วย ตาทรงกับจำซัมเอาแต่เสเพลจนนางมณีต้องยืดอกอำนาจ นำวิธานไปฝากเลี้ยงที่อื่น คนรู้จักที่นางมณีฝากวิธานไว้เลี้ยงไม่ดี นางมณีจึงต้องพาวิธานไปฝากไว้ที่วัด ทอรู้่งเล่าให้ปู่กับย่าฟังว่าเธอไปเก็บมะขามเทศและรู้จักกับวิธาน หลานตาทรงนิละยับได้ยินก็รู้สึกสนใจอยากได้พลอยระยิบลูกสาวได้รู้จักกับวิธาน เพราะในอนาคต วิธานจะได้เป็นเจ้าของโรงสี

ตอนที่ 7 วิธานเลิกคว่เมื่อเห็นหญิงสาวแต่งตัวสวยมาที่ไร่มะขามเทศ ทองทรายแนะนำให้วิธานรู้จักกับพลอยระยิบ พลอยระยิบเรียนจบแค่มัธยมสาม เธอเรียนไม่เก่งนิลระยิบนี่ก็อยากจะให้ลูกสาวเรียนโรงเรียนเอกชน ไปขอเงินจากนางมณี นางก็ไม่ยอมช่วยเรื่องค่าเล่าเรียน พลอยระยิบจึงต้องออกมาทำงาน เนื่องจากเธอเป็นคนสาย จึงได้ทำงานขายเครื่องสำอางในห้างสรรพสินค้า พลอยระยิบได้ยื่นแม่พูดถึงความร่ำรวยของวิธานจึงตั้งใจมาหาเขาถึงสวนมะขามเทศ ทอรั้งนี่ก็รู้ว่าพลอยระยิบจะต้องสนใจวิธานอย่างแน่นอน แต่ทองทรายนี่ก็สงสารวิธานที่ตาทรงไม่รัก เอ็นนั้นวิธานบอกทองทรายกับทอรั้งว่าจะไปออกค่ายสักสองสามอาทิตย์และจะพาทั้งสองไปเลี้ยงหนังสักเรื่อง ทองทรายบอกว่าเธอกับทอรั้งอยากดูการ์ตูนวอลดิสนีย์เรื่องใหม่

ทองทรายนัดวิธานกับทอรั้งที่ร้านไอศกรีมร้านที่เธอเคยทำงานอยู่ วิธานมากับพสกเพื่อนของเขา พสกไม่ชอบเรียนคำนวณ พสกเล่าให้ฟังว่าเขาเรียนมหาวิทยาลัยเปิด ทำงานพิเศษขายของในห้างสรรพสินค้า วิธานไปซื้อข้าวโพดคั่วไว้รับประทานเวลาดูหนัง ทอรั้งไม่ชอบข้าวโพดคั่วจึงไปเมียงมองหนังสือการ์ตูนในร้าน พสกเห็นเข้าจึงซื้อหนังสือการ์ตูนให้ทอรั้ง ทองทรายไม่ให้น้องรับของของพสกฟรี เพราะเขาเองก็ต้องทำงานหาเงินเช่นกัน

ตอนที่ 8 ทองทรายบอกนางมณีว่าช่วงปิดเทอม เธอจะ ไปช่วยทอรั้งทำน้ำตาลช่วงเดือนมีนาคม เดือนเมษายนตาลหด เธอจะไปตัดจากที่ป่าชายเลนมาเชื่อมส่งขายในร้านไอศกรีมพ่อของเพื่อนที่โรงเรียน ใต้งให้ปิ่นฉ้ายหน้าร้านเสริมสวย นางมณีฟังแล้วก็นึกชมในใจว่าทองทรายเป็นคนขยันแล้วไล่ทองทรายไปดูเตาตาลตรงต่อ นางมณีไม่คิดจะหยิบยื่นเงินให้ทองทรายฟรี ๆ เพราะกลัวเธอจะเสียคนเหมือนน้องๆของนางมณี นึกชมว่าทองทรายมีความอดทน ทอรั้งเองก็ขยันช่วยงานปู่ย่า เสียแต่ป้ากรวย อยากเลี้ยงทอรั้งกับทองทรายให้ดีกว่านี้แต่ก็เกรงญาติ ๆ ของนางจะรวมอิจฉาริษยา รอให้สองพี่น้องถูกเลี้ยงดูด้วยความลำบากไปก่อนจะดีกว่าจะได้อดทนต่อสู้กับโลกภายนอกได้ นางจะได้นอนตายตาหลับ สำหรับวิธานมณียังไม่สามารถวางใจได้เลย จริงอยู่เขาอาจมีการศึกษาสูง แต่สภาพจิตใจของเขากลับแย่ นางมณียังคงเสียใจมาจนถึงทุกวันนี้ ที่นางคิดผัดส่งวิธานไปให้พ้นจากคำด่าว่าของตาทรง แต่กลับส่งวิธานไปลงนรกเสียสามปี นางมณีครุ่นคิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ อยู่พักใหญ่ จึงออกไปหาบิดามารดา และไปดูที่ดินซึ่งเคยเป็นของเพชรรุ้ง น้องสาวคนเล็กของนาง เพชรรุ้งได้รับการเลี้ยงดูตามใจจนเสียคน ความใกล้ชิดระหว่างนางมณีกับเพชรรุ้งยิ่งทำให้เพชรรุ้งมีอำนาจไปครหานางมณีมากขึ้น เพชรรุ้งแต่งงานกับมงคล ครอบครัวยากจน บ้านพักครูไม่ไถ่หุ เธอจึงเอาที่ดินไปจำนอง นำเงินไปปลูกบ้านหรู ซื้อรถคันใหม่ และครหานางมณีกับญาติพี่น้องว่านางมณีคิดจะสุบที่ดินตามราคาจำนอง พยายามหาทางขายที่ดินแต่ก็ไม่สามารถขายได้

นางมณีไปไถ่ที่ดินคืนมาและไต่ซื้อนางเสียเลย นางมณีเปิดร้านเสริมสวยให้เพชรรุ้ง ซึ่งเธอก็พอใจที่ได้ใช้ชีวิตฟุ่มเฟือยหรูหรา ครอบครัวยากจนของเกลียวทองดูจะดีกว่าพี่น้องคนอื่นๆ เพราะมี

ภรรยาเป็นคนดูแลเอาใจใส่บ่มกึ่งเป็นอย่างดี แต่ก็มีข้อเสียว่าชอบจัดงานเลี้ยงใหญ่โตลือไปทั้งตำบล ไม่เหลือทุนเหลือกำไรจนต้องเล่นแชร์ เอาที่ไปจำนองอีก นิละยันเองก็ให้ลูกสาวทำงานขายเครื่องสำอางพอเลี้ยงตัวได้

ตอนที่ 9 นางมณีนีมาหาพ่อแม่ที่บ้าน เป็นเวลาเดียวกับเพชรรุ่งอยู่ที่บ้านปู่ย่าพอดี นางมณีนีทะเลาะกับเพชรรุ่ง นางมณีนีให้ทอรุ่งนำหมูแดงที่ซื้อมาไปแลกบางๆกินกับบะหมี่ซอง ย่าให้ทอรุ่งนำน้ำเย็นมาให้ นางมณีนีดื่ม ย่าถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างพลอยระยิบกับวิธานว่าพลอยระยิบคบหากับวิธานซึ่งเป็นหมอพื้นหรือ นางมณีนีแก้ต่างว่าวิธานยังเรียนไม่จบด้วยซ้ำ ยังไม่ได้เป็นหมอ ย่าถามว่าวิธานกับพลอยระยิบรู้จักกันได้อย่างไร ทอรุ่งบอกว่าพลอยระยิบไปที่โรมะขามเทศ และบอกว่าวิธานไม่ได้ไปคูหนักกับพลอยระยิบเพียงคนเดียวหรอก เขาพาเธอกับทองทรายไปคูหนักเช่นกัน นางมณีนีถามเรื่องเหมี่ยวแม่ของทสาวว่าเป็นอย่างไรบ้าง ทอรุ่งบอกว่าทองขาวไปหลงหมอนวดที่ร้านเพื่อนของเธอ แล้วชวนทอรุ่งไปดูที่ดินของเพชรรุ่งด้วยกัน นางคุยกับทอรุ่งแล้วก็พอสืบสาวราวเรื่องได้ว่าพลอยระยิบเป็นคนไปยั่ววิธานถึงโรมะขามเทศ

ตอนที่ 10 วิธานเดินตามนางมณีนีงานในโรงสีด้วยความเบื่อหน่าย เขาไม่ได้ใส่ใจอะไร นักหนาเพราะ ไม่อยากทำงานในด้านนี้ ระหว่างงานนางมณีนีก็เลียบเคียงถามเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพลอยระยิบ วิธานตอบว่าเขาแค่คบหากับเธอธรรมดา และพลอยระยิบเองก็ไม่ไช่คนไร่ เคียงสาอย่างทีคิด เธอยังชวนวิธานไปเที่ยวทะเลข้างคั่นด้วยกัน นางมณีนีถามวิธานว่าเคยพาทองทรายกับทอรุ่งไปดูหนักด้วยไช่ไหม แล้วชวนทองทรายว่าแม่ไม่สวยเท่าทอรุ่ง ดูเจิบๆ หากแต่งตัวเข้าแล้ว คงสวยไม่แพ้ใคร นางมณีนีถามวิธานว่าอยากไปเที่ยวชะอำไหม ชวนทองทรายกับทอรุ่งไปด้วย นางมณีนีก็ถึงการที่นางต้องส่งเสียเลี้ยงน้อง ๆ จำข้มเองก็ไ่เคยรักนางเลย เพชรรุ่งน้องสาวคนเล็กของนางเองก็ตอบแทนนางมณีนีได้เจิบแสบ นางจึงไม่หวังอะไรกับคนได้ป้กครองและเลี้ยงดูทองทราย หลานสาวอย่างลูกจ้าง ต้องทำงานแลกจึงจะได้เงิน นางคิดว่าทองทรายคงเกลียดนางมาก แต่ไม่พูดอะไร กลับจากงานที่โรงสี นางมณีนีแวะไปบ้านตาทรง พบทองทรายกำลังพาตาทรงลงมาเดินเล่นข้างล่าง ทองทรายบอกว่าเธอสอบเข้าโรงเรียนพาณิชย์ได้แล้ว นางมณีนีถามทองทรายว่าอยากไปเที่ยวทะเลไหม นางให้ชวนทอรุ่งไปด้วยได้ และกำชับให้ทองทรายคอยจับตาดูวิธานกับพลอยระยิบไว้ ทองทรายบอกนางมณีนีตามตรงว่าเธอไ่อยากขัดขวางความสุขของใคร นางมณีนีรับประกันว่าวิธานกับพลอยระยิบไ่มีทางเข้ากันไ่ได้ นางมณีนีถามว่าทองทรายไ่ซื้อชุดว่ายน้ำหรือ ทองทรายตอบว่าจะเก็บเงินไว้ซื้อกระเป๋าน้ำสีใบใหม่ เธอบอกว่าตนเองไ่อยากทำตัวเป็นสาว ไ่อยากเป็นเหมือนแม่ เลี้ยงตนเองไ่รอด หวังจะให้ผู้ชายเลี้ยง แต่ก็ไ่ต้องเจอผู้ชายแบบพ่อของเธอและพ่อของปีณณ์

ตอนที่ 11 ทองทรายเล่าเรื่องที่เธอคุยกับป้าให้ทอรุ่งฟัง ทอรุ่งไ่มีทีท่ากังวลเลยแม้แต่น้อย วิธานกับพลอยระยิบจะไปเที่ยวไหนมันก็เรื่องของเขา ทอรุ่งจะไปซื้อกางเกงยีนส์ตัวใหม่มาไว้

ไล่ไปเที่ยวทะเล ระยะนี้ต้นมะพร้าวสูงจนแทบปีนไม่ไหว ทองทรายคิดว่าเธอจะทำอะไรช่วงปิดภาคเรียนดี เพราะลูกจากที่ตัดมาเชื่อมขายเริ่มแก่แล้ว เพราะนางมณีเองคงไม่อยากจะเห็นหน้าเธอนัก ทว่าเหตุการณ์กลับตรงกันข้าม ดูเหมือนนางมณีจะเรียกหาทองทรายบ่อย ๆ นางให้ทองทราย คัดลอกบัญชีโรงสี หักพิมพ์ดีด วิชานมาดูโรงสีแล้วก็นั่งเหม็นขี้หมูในฟาร์มใกล้ ๆ พลอยระยิบตามไปที่โรงสี เธอไม่พอใจที่เห็นวิชานใกล้ชิดกับทองทราย ไม่พอใจที่นางมณีบริจาคข้าวสารให้สถาบันแม่ชี ทองทรายนึกสงสัยว่าทำไมนางมณีจึงบริจาคข้าวสารให้สถาบันแม่ชี เธอไปถามสติล สติลตอบว่านางมณีอาจสงสารแม่ชีก็ได้ เพราะคนไม่นิยมทำบุญกับแม่ชีเหมือนทำบุญที่วัด สติลเองก็มักอยากไปบวชชี ทองทรายไม่ให้สติลไปบวชชี เพราะปณณห์เพิ่งอายุเจ็ดขวบเท่านั้น เธอจะทำงานเลี้ยงแม่ ทอรุ่งและปณณห์ให้สุขสบายเอง สติลได้แต่ภาวนาว่าให้ทองทรายเอาตัวเองให้รอดก่อนเถิด

ตอนที่ 12 พลอยระยิบนำกระเป๋าสื่อเครื่องสำอางใบใหญ่มาเที่ยวทะเล เธอนำเครื่องสำอางออกมาวางเต็มโต๊ะเครื่องแป้ง ทองทรายกับทอรุ่งมีเพียงกระเป๋าสื่อผ้าใบเล็กคนละใบ ทั้งสองนอนเตียงใหญ่ พลอยระยิบนอนเตียงเล็ก พลอยระยิบคุยว่าเครื่องสำอางของเธอมีแต่ราคาแพงทั้งนั้น ทอรุ่งนึกหมั่นไส้พูดจากระแนะกระแหนพลอยระยิบเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดว่ายน้ำแล้วเดินออกไปหาวิชาน ทองทรายกับทอรุ่งตามออกไป เห็นวิชานกำลังทาคริมกันแดดให้พลอยระยิบ พลอยระยิบบอกให้วิชานถอดเสื้อ เธอจะทาคริมกันแดดให้ แต่วิชานไม่ยอม สองหนุ่มสาวทะเลาะกัน วิชานไล่พลอยระยิบไป ทองทรายกับทอรุ่งเห็นว่าเขาโกรธจนร้องไห้ สองพี่น้องไม่เข้าใจว่าทำไม ก่อนจะตัดใจวิ่งลงทะเลไป วิชานวิ่งลงทะเลไปทั้งเสื้อยืดตัวโคร่ง ทสากับปณณห์กำลังเล่นน้ำกับพสก พลอยระยิบไปเล่นน้ำกับทสกบ้าง ทองทรายจึงเรียกเด็กทั้งสองมาเล่นน้ำห่างๆ นานเข้าก็เคี้ยวแซ่ญูให้ทสา กับปณณห์ขึ้นจากน้ำ ทสาได้เถียงด้วยวาจาไม่สุภาพ ทำให้ทองทรายคิดว่าทสาอารมณ์ร้ายกว่าวิชานเสียอีก เธอเองก็เป็นเด็กบ้านแตกเหมือนกัน ไม่เห็นต้องทำตัวมีปัญหาเลย ต่อไปวิชานก็จะเป็นหมอฟันแล้ว จะไม่ทำให้คนไข้กรามพังเหงือกแหว่งหรือ

ตอนที่ 13 ปณณห์ถามวิชานขึ้นกลางวงอาหารเย็นว่า เหงือกแหว่ง แก้มฉีก รักษาได้ไหม วิชานเดาผิดคิดว่าทอรุ่งเป็นคนพูดเรื่องเขาอารมณ์เสียให้น้องได้ยิน ทอรุ่งกระแนะกระแหนว่าเมื่อเย็นนั้นวิชานเพิ่งจะทะเลาะกับพลอยระยิบ แต่ตอนนี้กลับกินถ้วยเดียวกันจนแทบจะตักป้อน กินอาหารเย็นอิ่มแล้วพลอยระยิบบอกว่าเธออยากไปเที่ยวคาราโอเกะ แล้วเดินเข้าห้องน้ำไปแต่งหน้า ไม่ยอมไปจับปูลมกับคนอื่น ทอรุ่งจึงขอเดินกลับ พสกอาสาเดินกลับไปกับทองทรายและน้อง ๆ คล้อยหลังทุกคนพลอยระยิบเดินออกมาจากห้องน้ำ เธอยังคงข้องใจว่าทำไมวิชานจึงไม่ยอมถอดเสื้อ เธอจะต้องจับวิชานถอดเสื้อให้ได้ คืนนี้พลอยระยิบชวนวิชานร้องคาราโอเกะไม่กี่เพลงก็ชวนเขาไปเดินรำ ฟังเพลง กว่าจะกลับก็สองนาฬิกา ถึงบ้านพักทองทรายออกมาเปิดประตูรับ พลอยระยิบ

ยิบเดินเข้ามาในห้องอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนบางเบา แล้วออกไปพบวิธาน ทอรู้ตื่นเพราะไฟจากโต๊ะเครื่องแป้งแยงตา ทองทรายบอกให้น้องสาวพยายามนอนให้หลับ ส่วนเธอแอบดูที่หน้าต่างกระจก เห็นวิธานกับพลอยระยิบกอดจูบกัน เธอตกใจจนหัวใจแทบวาย แต่แล้วพลอยระยิบก็หวัดร้องลั่น ทำให้ทุกคนยกเว้นปิ่นตื่น ต่างลุกไปดูเหตุการณ์ พลอยระยิบตัวสั่น คำว่าวิธานว่าชีเรื่อน จี๊ดทูด ทองทรายให้ทอรู้ลากพลอยระยิบเข้าห้องไป และอย่าให้เธอหวัดร้องอีก วิธานร้องไห้ นึกไม่ถึงว่าพลอยระยิบจะรังเกียจแผลเป็นที่หลังของเขา แล้วจึงทองทรายเข้าไปกอดไว้แน่น ทองทรายโอบร่างวิธานเอาไว้และพยายามปลอบใจเขา ลูกหลังเขาอย่างปลอบปละโลม แล้วพาวิธานเข้าไปในห้อง จัดการเปลี่ยนเสื้อที่พลอยระยิบฉีกขาดเป็นเสื้อยืดตัวใหม่ให้เขา แม้ทองทรายจะสงสัยแต่พสกก็ยังไมยอมเล่าอะไรให้เธอฟัง

ตอนที่ 14 ทองทรายเข้ามาในห้องเห็นทอรู้นั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง พลอยระยิบยังก่นร้องไห้กระซิก ทองทรายบอกพลอยระยิบว่าหลังของวิธานแค่ถูกไฟลวกเท่านั้น แต่เธอร้องอยากกลับบ้านไปฉีดยา ให้หมอตรวจ เพราะกลัวเป็นโรครื้อน เธอร้องไห้ดังกว่าเดิมจนทอรู้โกรธต้องขู่ว่าจะลากพลอยระยิบไปนอนนอกห้อง หญิงสาวจึงยอมสงบลง ก่อนนอนทอรู้ถามทองทรายว่าแผลเป็นที่หลังของวิธานเกิดจากไฟลวกจริงหรือ ทองทรายตอบว่าไม่รู้ เพราะพสกยังไม่ยอมเล่าอะไร ทอรู้ถามว่าทองทรายรู้สึกอย่างไรที่ถูกวิธานกอด ทองทรายตอบว่าเธอตกใจ เมื่อตั้งสติได้เธอก็ปลอบใจเขาด้วยความสงสาร แล้วบอกให้น้องสาวนอนเสีย

สายวันต่อมาพลอยระยิบผู้ร้องอยากกลับบ้านยังไม่ตื่น วิธานให้เงินทสาไปซื้ออาหารมาให้ทุกคนกิน และให้เงินเช่าจักรยานให้ทสาและปิ่นออกไปขี่เล่น พลอยระยิบตื่นขึ้นก็รีบเก็บเสื้อผ้า เร่งให้ทุกคนกลับ เธอจึงทะเลาะกับทอรู้ พลอยระยิบให้พสกพาเธอไปกินข้าว ทอรู้ยู่ให้น้องเล่นน้ำทะเลต่อจนเย็นค่อยกลับ ขากลับพลอยระยิบให้พสกซึ่งขับรถไม่เก่งเป็นคนขับ วิธานทองทราย ทอรู้ ออกไปนั่งกะเบะหลัง ทอรู้ให้วิธานมานั่งใต้ผ้าพลาสติกผืนใหญ่ด้วยกัน สองพี่น้องบอกให้วิธานไปรักษาแผลเป็นที่หลัง แต่เขาไมยอมไป สองพี่น้องพยายามถามว่าวิธานเป็นอะไร เขาพูดเป็นนัยๆว่า ถูกพวกคอมมิวนิสต์ทำร้าย พลอยระยิบให้พสกส่งเธอแค้นน้ำประตูป้าน ทอรู้ปิ่นและทสาอนค้ำกับทองทรายที่บ้านตาทรง วิธานกลับมาทำหน้าที่คนขับ ทองทรายปลอบใจวิธานว่าเกิดมาแล้วก็ต้องสู้ อย่าดูถูก น้อยใจในชีวิตของตัวเอง ทำให้วิธานนึกชื่นชมทองทรายว่าเป็นคนเข้มแข็งจริง ๆ

ตอนที่ 15 ทองทรายพาน้องนำกระเป๋ามาเก็บที่บ้านตาทรง แล้วพาไปหาอะไรรับประทานในครัว นางมณีเดินลงมาจากบ้านตาทรงพอดี ทอรู้จึงนำนางมณีไปคุยระยะหลังรับประทานอาหาร หลังจากจัดให้น้องๆนอนในห้องเก็บเสื้อผ้าแล้ว ทองทรายกับทอรู้ก็ไปหานางมณีที่เรือน นางกำลังดูโทรทัศน์อยู่จึงไล่ให้นางจิตไปนอนก่อน ทอรู้เล่าเหตุการณ์ที่ทะเลาะให้นาง

มณีฟัง และถามนางว่าทำไมวิธานจึงมีแผลเป็นที่หลัง นางมณีจึงเล่าว่าตาทรงเกลียดชังเด็กชายวิธาน นางมณีจึงนำวิธานไปฝากญาติเลี้ยงและทารุณกรรมนานถึงสามปี กว่าที่วิธานเกือบจะตายแล้ว นางรู้จากเณรวัยนำมาบอกข่าวว่า วิธานถูกทารุณจนต้องหนีออกจากบ้าน ไปนอนชมอยู่ข้างถนน ตาเพี้ยนคนเลียดึงไปไว้ที่กระท่อมหลังวัด กว่านางมณีจะไปพบ วิธานก็เกือบเสียชีวิตแล้ว เขาทั้งหลังเน่า กระดูกหัก แขนเคาะ ต้องนอนโรงพยาบาลนานถึงสามเดือน ทำให้เขามีแผลใจรุนแรง หลังจากนั้นนางมณีจึงส่งวิธานไปอยู่ที่วัดกับเณรซึ่งเป็นพี่ชายของพสก ต่อมาโชคร้ายเณรถูกลูกหลงของวัยรุ่นตาย ตั้งแต่นั้นมาวิธานก็ไม่เคยยิ้มอีกเลย

ตอนที่ 16 ทองทรายพบกับวิธานที่โรงสีฆ่าเสมอ แม้เขาจะหงุดหงิดง่ายแต่ก็รับผิดชอบงานของตนเองเป็นอย่างดี ขณะที่ตาทรงชราภาพ ทองทรายพูดกับวิธานถึงการหนีจากแก๊โรคใช้สมองอีกเสบในฟาร์มหมู หลังจู่เห็นทองทรายดูงานดีจึงคิดอยากให้ทองทรายดูแลโรงสีแทนนางมณี ทอรู้มาบอกทองทรายว่าปู่กับย่ายกที่ดินให้ทองขาวกับนิลระยับเอาไปลงทุนทำบ่อกุ้ง เธอคิดว่าอีกไม่นานที่ดินคงหลุดจามองในสัปดาห์ ทองทรายแนะนำให้ทอรู้เลิกปีนต้นไม้เพราะจะไปขอให้ทอรู้มาอยู่กับเธอที่นี่ นางมณีอนุญาตและหางานให้ทำที่คลินิกแห่งใหม่ของวิธาน

วิธาน ทองทราย หลังจู่กำลังนั่งดูตัวเลขในบัญชีอยู่ เด็กชายลูกของคณงานปีนขึ้นไปบนระเบียงและพลัดตกลงมา คณงานตีลูกด้วยมือ วิธานเปิดประตูออกไปพบเข้า เขานึกถึงความหลังที่ตนเองถูกทารุณ จึงไล่คณงานออกด้วยความโกรธ ทองทรายเดินเข้าไปในโรงสีข้าว ถามหานายฉลองสามีของคณงาน เธอเล่าให้ฉลองฟังว่าทำไมวิธานจึงโกรธและให้นายฉลองไปพบกับคณงานและให้คณงานมาทำงานตามปกติ ทองทรายได้แต่ถอนใจที่วิธานไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้

วิธานรู้จากทองทรายว่าปู่กับย่ายกที่ดินให้ทองขาวกับนิลระยับ ทอรู้เคยเป็นคนเข้มแข็งและต้องกลายมาเป็นคนซึมเศร้า เพราะเมื่อที่ดินที่หวังว่าจะได้ตกเป็นของพ่อกับอา เธอก็มองไม่เห็นอนาคต จากที่เคยคิดว่าเมื่อเรียนจบจะทำน้ำตาลมะพร้าวขาย ความหวังกลับพังทลาย ทำให้ทอรู้ซึมเศร้า วิธานจึงปฏิบัติกับทอรู้ดีกว่าเดิม ไม่ว่าเธอด้วยอารมณ์หงุดหงิดขณะทำงานอีก แต่ดูเหมือนว่าเธอจะไม่รู้ตัว

ตอนที่ 17 ทอรู้ยังเด็ก ไม่นานเธอก็หายจากการซึมเศร้า โดยมีวิธานคอยประคับประคองอยู่เบื้องหลัง ให้เธอย้ายมาทำงานเป็นพนักงานต้อนรับในคลินิก วิธานบอกว่าในคลินิกมีหมอพื้นบ้านเหมือนตัวกิ้งก่า มีพนักงานต้อนรับหน้าเหมือนน้ำตาลเมา หมอพื้นอีกสองคนก็หน้าเหมือนปลาจวด ทำให้หมอสุหาคา หมอพื้นรุ่นพี่ ทรงผม การแต่งตัวเหมือนทอมบอยไม่พอใจ หมอสุหาคาเข้ากับทางครอบครัวที่เป็นคนจีนไม่ได้ จึงขอมมาทำงานและพักที่คลินิก หลังเลิกงานวิธานมักจะพาทอ

รู้จะไปเที่ยว ซื้อเสื้อผ้า เครื่องสำอางเสมอ กลับถึงบ้านตาทรงทองรุ่งมักจะเล่าเรื่องที่ทำงานให้ทองทรายฟัง

หลังจากมีปัญหาเกี่ยวกับวิชาน พลอยระยิบก็มองหาผู้ชายคนใหม่ตามการยุยงจากนิละยับ นางมณีเรียกวิชานไปถามว่าเขาตกลงคบหากับใครหรือยัง วิชานยังคงตอบว่าเขาไม่ได้คบหากับใคร หมอสุชาดาเองก็เป็นหมอพื้นรุ่นพี่เหมือนทอมบอย ส่วนทองรุ่งก็อายุอ่อนกว่าเขาร่วมสิบปี นางมณีเตือนวิชานว่าให้มองหาผู้หญิงดี ๆ จะได้ไม่อกหัก วิชานเล่าให้นางมณีฟังว่าทองรุ่งชอบทำงานศิลปะ จำพวกแกะสลักสบู่ ทำงานศิลปะ วิชานนึกเปรียบเทียบอุปนิสัยของทองทรายกับทองรุ่ง ว่าทองทรายเป็นคนดื้อเงียบ ส่วนทองรุ่งเป็นคนอารมณ์ร้าย

วิชานพบทองทรายที่โรงสี และถามเธอว่าเธอเป็นคนค้อหรือ ทองทรายตอบว่า นางมณีเคยบอกว่าเธอเป็นคนดื้อเงียบ ในความคิดของทองทรายนั้นเธอคิดว่าเพียงแค่แสดงความเป็นตัวของตัวเองออกไปเท่านั้น

ตอนที่ 18 วิชานประหลาดใจที่นางมณีชวนเขาไปทำบุญอย่างเข้าวัดเบญจมพลที่สถาบันแม่ชี นางให้เหตุผลว่าคนส่วนมากไปทำบุญที่วัด วัดเป็นที่พึ่งของเด็กผู้ชายแล้ว แต่เด็กผู้หญิงกลับไม่มีที่พึ่ง วิชานจึงตกลงจะไปทำบุญ นางมณีอธิบายว่าแม่ชีที่สถาบันบางรูปจบปริญญาโท ที่มาบวชชีก็ไม่ใช่เพราะอกหัก เพียงแต่เบื่อโลกเท่านั้น ทองทรายกับทองรุ่งไปทำบุญที่สถาบันแม่ชีด้วย ถึงที่หมาย นางมณีให้วิชานจัดการเรื่องเงินทำบุญ ทองรุ่งเดินหนีไปนั่งไต้ร่มไม้ นางมณีตามมานั่งเป็นเพื่อน และเล่าให้ทองรุ่งฟังว่า นางเป็นลูกคนโต พ่อแม่ไม่ได้รักมากเหมือนคนอื่น ๆ การทำงานหนักจะทำให้ทองรุ่งเข้มแข็ง นางมณีบอกว่านางจะสนับสนุนให้ทองรุ่งนำงานแกะสลักสบู่ไปขายในร้านขายของชำร่วยของลูกสาวเฒ่าแก่เส็ง แล้วบอกทองรุ่งว่าวิชานพอใจเธอ ทองรุ่งบอกว่าตนเองเสน่ห์แรง ที่สถาบันแม่ชีนางมณีคุยเรื่องวิชานและหลานคนอื่น ๆ ให้แม่ชีวิภาฟัง และแนะนำให้หลาน ๆ รู้จักกับแม่ชีวิภา แม่ชีวิภาชวนทุกคนรับประทานอาหารมังสวิรัตด้วยกัน ทองทรายรับประทานอะไรได้ไม่มาก เพราะสังเกตได้ว่าแม่ชีวิภามองวิชานด้วยแววตาเศร้า

ตอนที่ 19 คืนหนึ่ง ทองทรายนั่งคุยกับตาทรง เธอเปิดเพลงของสุรพล สมบัติเจริญ กับเพลงสุนทราภรณ์ให้ตาทรงฟัง ตาทรงเล่าว่าเขาชอบฟังเพลง วิลมกรรยาของเขาเองก็ชอบพาลูกสาวกับจำขัมไปดูวงดนตรี ตาทรงเล่าว่า ครอบครัวของจำขัมขยันทำงานจนร่ำรวย แต่พี่เขยกับพี่สะใภ้อายุสั้น จำขัมจึงกลายเป็นเด็กกำพร้า ตาทรงจึงนำเด็กชายขัมมาเลี้ยง ตาทรงอยากดูรูปถ่ายภรรยา ทองทรายจะเอารูปมาให้ตาทรงดู เพิ่งสังเกตว่าในบ้านตาทรงไม่มีรูปถ่ายเหลือสักใบ เธอจึงไปถามกับนางมณี นางมณีบอกว่าตาทรงโกรธที่ลูกสาวหนีตามผู้ชายไปจึงเอารูปถ่ายมาเผาทั้งหมด และบอกทองทรายอีกว่าทาสิดยาและถูกตำรวจจับ ทองขาวเองก็ไม่ใส่ใจลูกชาย นานาอยู่กับพลอยระยิบก็ไม่ค่อยดูแล ทองทรายไปถามเรื่องทสากับเหมี่ยว เหมี่ยวบอกว่าเธอส่งทสาไปรักษาตัวแล้ว

ทองทรายให้ทอรู้ไปคุยกับทสา เกลี่ยกล่อมให้ทสาไปทำงานที่โรงสี ทองทรายไปปรึกษาหลงจู หลงจูแนะนำให้ทองทรายพาทสาไปบวชเณรที่เชียงใหม่ ทอรู้ไปพูดกับทสา เขายอมตกลงง่ายๆ เพราะอยากไปเที่ยวเชียงใหม่ ทองทรายกับทอรู้ไปปรึกษานางมณี นางจัดการเรื่องเงินทองให้เป็นอย่างดี พักนี้วิธานสนใจทอรู้เป็นพิเศษ ทอรู้ให้วิธานไปรักษาแผลเป็นที่หลัง แล้วเล่าว่า นิละยับแทบคลั่งที่รู้ว่าพลอยระยิบไปคิดใจเซลแมนขายเครื่องสำอาง

นางมณีคุยกับทองทรายว่านางไม่คิดว่าวิธานกับทอรู้จะคบหากัน ได้ตลอดรอดฝั่งหรือไม่ ทองทรายบอกว่าทอรู้เพียงแต่คบหากับวิธานธรรมดา

ขณะวิธาน ทองทราย ไปส่งทสาที่เชียงใหม่ ทองทรายปล่อยให้วิธานไปเที่ยวกับทอรู้ ปล่อยให้ทองทรายอยู่กับทสาตามลำพังกับทสาบอกว่าทองขาวมีลูกใหม่อีกคนแล้ว ทองทรายปวดศีรษะขึ้นมา เธอตั้งใจว่าจะไม่ปล่อยให้ตัวเองท้อง แม้จะแต่งงานแล้วก็เถอะ ทสาถามว่าแล้วทองทรายไม่คิดอะไรกับวิธานบ้างหรือ ทองทรายโกรธ บอกทสาว่าเธอเพียงแค่ทำงานให้นางมณีอย่างดีเท่านั้น หากเมื่ออยู่ตามลำพังทองทรายกลับน้อยใจในโชคชะตาของตนเองจนต้องปลอบใจตนเองว่าอย่าอ่อนแอ

ตอนที่ 20 ทองทรายมาเยี่ยมปู่ย่า พยายามนั่งเฉยเมื่อถูกนิละยับกระแทกกระเทียบ หากแต่ละคำพูดที่เธอได้ตอบออกมานั้นเต็มไปด้วยความเจ็บแสบจนนิละยับชะงัก เธอไม่ชอบใจเลยที่ทศพรลูกชายอีกคนของนิละยับมาแย่งห้องนอนที่เคยเป็นของทอรู้ เธอได้รู้ว่านางกึ่งที่ทองขาวกับนิละยับขาดทุน ปู่กับย่าจึงต้องให้ที่ดินผืนสุดท้ายไปจำนองกับธนาคาร ทองขาวไม่ยอมทำนางกึ่งต่อจึงขอเงินนิละยับไปซื้อรถปิกอัพมาขับรับส่งคนงาน แต่เกิดอุบัติเหตุ ต้องเสียค่ารักษาตัว กลายเป็นคนหนี้สินล้นพ้นตัวต้องกลับมาอยู่กับพ่อแม่ ก่อนจะหายหน้าเข้ากรุงเทพฯ ไป ได้งานเป็นคนขับรถในบริษัทแห่งหนึ่งพอเลี้ยงตัวได้ ส่วนนิละยับ โชคดีลูกเขยขายอะโรมาไม่รู้ได้กำไร ทองทรายชวนทอรู้ไปงานแต่งงานของพลอยระยิบ นิละยับกับสามีคูหาหงอย ก่อนวันแต่งงานของพลอยระยิบทองทรายรู้จากทอรู้ว่ากึ่งตายยกบ่อ ธนาคารยื่นโนติสมาแล้ว วิธานเองก็ยอมไปทำเลเซอร์ที่หลังแล้ว ทอรู้เป็นคนสวย เก๋ ส่วนพลอยระยิบเป็นคนสวย ผู้ชายคงสนใจ ไม่ใช่หุ่นยนต์ทำงานตามหน้าที่เช่นทองทราย ไม่นานนักลูกเขยของนิละยับก็ถูกตำรวจจับเพราะขายยาบ้า พลอยระยิบกลับมาคบหากับวิธานอีก ทอรู้จึงเก็บเสื้อผ้ากลับไปอยู่บ้านปู่กับย่า วิธานไม่มีเวลาไปเจอทอรู้ เพราะวันต่อมาตาทรงเสียชีวิต นางมณีให้เขาจัดการงานศพ ทองทรายบริการเรื่องอาหารเลี้ยงแขก และทำหน้าที่ขับรถไปส่งแขก และไปรับแม่ชีวิภาที่สถาบันแม่ชีมาร่วมงานศพตาทรง ทองทรายเฝ้าสังเกตว่าทำไมแม่ชีวิภาจึงร้องไห้ให้กับตาทรง กลางคืนเฝ้าแต่นั่งสมาธิไม่ยอนนอน เสร็จงานศพนางมณีก็ไม่ยอมให้แม่ชีวิภากลับ ทำให้ทองทรายแน่ใจแล้วว่าแม่ชีวิภาคือแม่ของวิธาน

ตอนที่ 21 วิชานไปส่งแม่ชีวิภาที่สถาบันแม่ชีด้วยสีหน้าเจ็บขริม ทองทรายคุยกับแม่ชีวิภาว่าเธอช่วยทำงานโรงสีและดูแลบัญชีต่าง ๆ ให้นางมณีเท่านั้น แล้วทองทรายก็เริ่มถามวิชานเรื่องทอรุ่ง เธอไม่ยอมให้ทอรุ่งเป็นทางผ่านของวิชานแน่นอน ทองทรายรู้ว่าวิชานไม่ได้ร่ำรวยอะไรมาก เพราะมีเพียงมรดกโรงสีของตาทรง ส่วนตึกแถวนั้นเป็นของนางมณี

หลังจากไปส่งแม่ชี ทองทรายก็ไม่ได้พบวิชานอีกเลย สติลมาที่บ้านและถามทองทรายว่าทอรุ่งไม่ได้มาที่นี่หรือ และถามว่าวิชานเป็นอย่างไรบ้าง ทองทรายตอบว่าวิชานกับทอรุ่งเป็นคนอารมณ์ร้ายทั้งคู่อาจจะไปด้วยกันไม่ได้ ส่วนเธอนั้นชีวิตไม่ได้ลำบากอะไรหนักหนา ตอนนี้เธอกำลังจะเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง สติลบอกว่าอยากไปเยี่ยมทอรุ่ง วันต่อมาทองทรายจึงขับรถพาสติลกับปิ่นไปเยี่ยมทอรุ่งที่บ้านปู่กับย่า สติลเตือนให้ทอรุ่งใจเย็น ๆ อย่าเล่นตัวนัก วิชานมาเจอทอรุ่ง ทองทรายชวนแม่ไปเอามะพร้าว น้ำหอมให้วิชานกับทอรุ่งคุยกัน

ทอรุ่งเดินเข้าไปเอน้ำตาลมะพร้าวในสวน วิชานมาง้อขอให้ทอรุ่งกลับไปทำงานกับตนเองที่คลินิก อย่ามาทำงานเป็นลิงป็นต้นมะพร้าวแบบนี้เลย ทำให้ทอรุ่งโกรธมาก เธอเดินเร็ว ๆ เข้าไปในสวน ทองทรายเดินมาบอกวิชานว่าเขาทำให้ทอรุ่งโกรธแล้ว ทองทรายเดินเอากะบอกน้ำตาลไปให้ทอรุ่ง วิชานยกเท้าเตะดินแล้วเดินตามเข้าไปในสวน ก่อนจะได้ยินเสียงกรีดร้องสามเสียงดังมา เขาชะงักท่าแล้ววิ่งไปตามเสียงนั้นทันที

ตอนที่ 22 ภาพตรงหน้าทำให้วิชานตะลึง สติลวิ่งตามวิชานมาเฝ้าเข้าไปหาลูกสาวคนรองที่นอนนิ่งอยู่ใกล้กับโคนต้นมะพร้าว ปิ่นนั่งร้องไห้อยู่ในอ้อมแขนของพี่สาวคนโต ทองทรายหน้าซีดนั่งกอดน้องชายอยู่ใกล้ ๆ สติลประคองทอรุ่งขึ้นแล้วคร่ำครวญ ยกมือขึ้นชี้หน้าวิชานว่าทำให้ทอรุ่งรีบร้อนจนพลัดตกลงมา และหาว่าเขาเป็นฆาตกรเลือดเย็น คบผู้หญิงหลายคนจึงทำให้ทอรุ่งเสียใจ

ทองทรายขับไปประคองมารดาและเตือนว่าให้รีบพาทอรุ่งไปส่งโรงพยาบาล สติลยังคงโทษว่าวิชานทำให้ทอรุ่งนอนจนวิ่งมาป็นต้นมะพร้าวและตกลงมา ทองทรายให้วิชานอุ้มทอรุ่งขึ้นรถไปส่งโรงพยาบาล ปิ่นขึ้นนั่งบนที่นั่งข้างคนขับคู่กับทองทราย ก่อนรถจะเคลื่อนออกไป ปู่กับย่าเดินก๊วกเงินๆออกมาถาม วิชานบอกว่าทอรุ่งตกต้นมะพร้าว ย่าทำท่าจะเป็นลม วิชานประคองให้นั่งลง ย่าตามไปดูทอรุ่งที่โรงพยาบาล ส่วนปู่สาธยายอยู่ที่บ้าน ปู่สงสัยว่าทอรุ่งตกต้นมะพร้าวได้อย่างไร เพราะปรกติทอรุ่งจะป็นต้นมะพร้าวเก่ง ขนาดป็นต้นตาลบากได้ ทำให้วิชานชะงักไป คิดว่าตนเองผิดที่ทำให้ทอรุ่งตกลงมา

ทองทรายส่งทอรุ่งให้หมอ ทุกคนนั่งรออยู่ด้านนอก สติลกังวลว่าจะหาเงินที่ไหนจ่ายค่าหมอ ทองทรายเองก็คงไม่มีเงินเพราะยังเรียนหนังสืออยู่ ย่าบอกว่าจะไปขอร้องให้นางมณีช่วยชั่วคราว ต่อมานางมณีก็เดินทางมาถึง ทองทรายพานางมณีไปคุยกับแพทย์เฉพาะทาง ก่อนจะมาบอก

กับทุกคนว่า หมอจะผ่าตัดทอรั้งพรุ่งนี้ วันนี้ทอรั้งฟื้นแล้ว แต่ยังพูดไม่ได้เพราะประสาทยังทำงานไม่ปกติ ทางโรงพยาบาลไม่ยอมให้เฝ้า ก่อนกลับสติลขอเข้าไปดูทอรั้งในห้องไอซียู ทอรั้งลืมตาขึ้นมองสติล เมื่อเห็นว่าวิธานเดินตามเข้ามา เธอก็หลับตาเพราะไม่อยากเห็นหน้าเขา สติลเอาแต่ร้องไห้ทองทรายฝันทำตัวให้เข้มแข็ง เธอพาสติลกับปิ่นกลับบ้าน วิธานพ่ายกลับบ้าน วิธานเดินขึ้นบ้านได้ยินเสียงนางมณีว่าล้นบ้าน เขถามว่านางมณีว่าใคร นางมณีเล่าว่านางโทรไปบอกพ่อของทอรั้งว่าทอรั้งหลังหัก ซี่โครงหัก แขนหัก ขาหัก สะโพกหลุดอีกข้างหนึ่ง ข้อเท้าร้าว แล้วคาดกันว่าเป็นฝีมือของวิธานใช่ไหม ไม่มีทางที่ทอรั้งจะตกต้นมะพร้าวได้เพราะเธอปีนต้นมะพร้าวมาตั้งแต่ก๊วยบงแล้ว เพราะวิธานไปจี้บพลอยระยิบไข่มุก วิธานบอกว่าเขาบอกทอรั้งว่าย่มาปีนต้นมะพร้าวเป็นลิงแบบนี้เลย ไปทำงานกับเขาเถอะ ทอรั้งจึงโกรธมาก นางมณีมองหน้าหลานชาย วิธานพิมพ์ว่าทำไมถึงได้ขี้โมโหอย่างนี้ นางมณีจึงบอกว่าทอรั้งเองก็มีปมคล้ายเหมือนกับวิธาน ที่ว่าทอรั้งจะเดินไม่ได้มันเพราะกระดูกสันหลังหักทับเส้นประสาทส่วนกลางทั้งหมด วิธานลำนึกคิด เขานึกอยากจะแต่งงานเพื่อรับผิดชอบชีวิตของทอรั้งแต่นางมณีไม่ยอม นางบอกว่าเดี๋ยววิธานก็จะมีคนอื่น นางมณีตัดสินใจบอกวิธานว่านางเป็นมะเร็งในรังไข่ ส่วนทองทรายนั่นบอกนางมณีว่าจะยอมทำทุกอย่างขอให้นางมณีช่วยเรื่องค่ารักษาพยาบาลของทอรั้ง นางมณีบอกวิธานว่านางคงอยู่ได้อีกไม่นาน นางจะให้ทองทรายแต่งงานกับวิธานเพื่อรักษาทรัพย์สินสมบัติของนางและดูแลมิให้วิธานออกนอกกลุ่มนอกทางและเกลี้ยกล่อมให้วิธานแต่งงานกับทองทราย เขาไม่รู้เลยว่านางจะแต่งงานกับทองทรายดีหรือไม่ เพราะเขาไม่ได้รักเธอฉันท์สาว

ตอนที่ 23 วันรุ่งขึ้นวิธานไปเยี่ยมทอรั้ง ทองทรายบอกว่าทอรั้งจะผ่าตัดเข้านี้ วิธานถามว่าแน่ใจแล้วหรือที่จะทำทุกอย่างตามที่ป้าบอก ทองทรายบอกว่าแค่จะเป็นสาวแก่อยู่กับป้าจะเป็นไรไป วิธานถามว่าถ้าทอรั้งไม่หายละ ทองทรายตอบว่ายังเหลือการผ่าตัดอีกตั้งสามหน วิธานขอเข้าไปดูทอรั้ง วิธานมองทองทรายแล้วได้แต่คิดว่าทองทรายดูสวย เพียงแต่เธอไม่ค่อยแต่งตัวเท่านั้นเอง วิธานเข้าไปยืนปลายเตียงของทอรั้ง เธอบอกวิธานว่าเธอทำบาปเอาไว้เยอะ กรรมมันตามทัน เธอแก้งพ้อ แก้งอาให้ลุ่มจม วิธานบอกให้ทอรั้งหายไว ๆ เขาจะพาทอรั้งไปเขียนกระຈก เพนท์จานเขียนกระเบื่อง เขาเดินออกมาจากห้องพบว่าทองทรายกลับไปทำงานที่โรงสีแล้ว

ตกบ่ายนิลระยับกับพลอยระยิบมาเยี่ยมทอรั้งที่โรงพยาบาล สติลบอกให้นิลระยับกับพลอยระยิบกลับไปก่อนเพราะทอรั้งยังอยู่ในห้องไอซียู พลอยระยิบให้วิธานไปส่งที่บ้าน วิธานยืนยันว่าจะอยู่ที่โรงพยาบาล พลอยระยิบจึงต้องเดินตามนิลระยับไปด้วยความโกรธเคือง สติลถามวิธานว่าไม่เสียคยสาวสวยหรือ วิธานบอกว่าภรรยาของเขาจะต้องยอมให้เขาเลี้ยงทอรั้งอย่างแน่นนอน พยาบาลออกมาบอกว่าทอรั้งฟื้นแล้ว ทอรั้งยังคงต้องอยู่ในห้องไอซียูอีกสองวัน สติลบอกว่าทองทรายไปทำงานที่โรงสี ตอนเย็นจะแวะรับปิ่นและมาเยี่ยมทอรั้งด้วย ส่วนค่ารักษาพยาบาล

นั้นนางมณีออกให้ ทำให้ทอรู้สงสัยแต่เธอก็ไม่คิดจะถาม วิชาณบอกว่าจะกลับไปดูคลินิกเพราะ
ฝากเพื่อนไว้นานแล้ว วิชาณชวนสติลกลับด้วย แต่นางยืนยันว่าจะรอทองทรายกับปิ่น ทองทราย
รับปิ่นมาและแวะเยี่ยมน้องสาว โดยมีนางมณีมาด้วย นางมณีบอกว่าจะออกค่ารักษาพยาบาลให้
ทอรู้บอกทองทรายว่าเธอรู้สึกเหมือนตนเองไม่มีขา ทองทรายปลอบว่าคงเพราะเพิ่งผ่าตัดจึงยังขา
อยู่ ทอรู้บอกว่าเธอคงเดินไม่ได้ เพราะเธอไม่มีสะโพก ไม่มีขา ทองทรายบอกว่าคืนนี้สติลจะมา
นอนเป็นเพื่อน และที่นางมณีออกค่ารักษาพยาบาลให้ก็เพราะคงเห็นคุณงามความดีที่ทอรู้ช่วยดูแล
ปู่กับย่า ทอรู้บอกทองทรายว่าเธอเป็นคนทำกฐินบ่อของพ่อตายหมด เพราะ โกรธที่ปู่ยอมให้พ่อ
กับนิลระดับเอาที่ไปจำนำ เธอนึกเอาเองว่านั่นเป็นของเธอ เธอเอาเข้ามาแลกใส่ เมื่อปู่เอาที่ที่เหลื่อ
ไปจำนองอีก ทอรู้จึงเอาลูกหมั่นใส่ลงไปบ่อกฐินอีกครั้งหนึ่ง เธอทำบาปหนักกรรมจึงตามทัน
ทองทรายบอกว่าคนอื่นทำกรรมหนักกว่านี้ยังไม่เป็นอะไร ทอรู้เพียงแค่มันดาลโทสะเท่านั้น
แล้วออกจากห้องไอซียู ทองทรายอยากจะเป็นลม นึกอยากถามหมอว่าทำไมทอรู้จึงรู้สึกเหมือนไม่
มีขา แต่หมอกงกลับแล้ว ทองทรายพาแม่กับปิ่นกลับบ้าน เธอพาแม่กินข้าวอยากจะเดินไปตามป่า
มณีว่าอยากได้อะไรเป็นสิ่งที่ตอบแทนแต่ก็ไม่กล้า ส่วนเธอกินข้าวไม่ลง สติลเดินมานั่งข้างลูกสาวที่
กำลังนั่งดูโทรทัศน์ ทองทรายบอกสติลว่าเธอไม่รู้ว่านางมณีจะให้เธอทำอะไรด้วยความหนักใจ
เพียงแค่เธอสัญญาว่าจะยอมเป็นทาสนางมณี สติลถามว่าทองทรายทำงานกับนางมณีมานาน คิดว่า
นางมีทรัพย์สินสักเท่าไร ทองทรายตอบว่าแค่เงินสดคงไม่เยอะ แต่พวกตึกแถว โรงสีนั้นให้กำไร
มากทีเดียว สติลบอกว่าไม่เหมือนพ่อของทองทราย ทำอะไรก็ขาดทุน ทำให้ทองทรายสะดุ้ง นึกถึง
เรื่องที่ทอรู้เอาเข้ามาแลกใส่ในบ่อกฐิน ทองทรายให้แม่ไปนอนก่อน แล้วบอกให้แม่ทำใจเพราะ
ทอรู้อาจกลายเป็นคนพิการ สติลลุกขึ้นไปนอนกับลูกชาย ส่วนทองทรายเดินเข้าไปในห้องนอน
ของตนบ้าง

ตอนที่ 24 ทองทรายนั่งฟังคำวินิจฉัยของแพทย์ แพทย์บอกว่าทอรู้ปลอดภัยแล้ว แต่เขา
ไม่คิดว่าเธอจะเดินได้อีก เพราะกระดูกสันหลังหักไปสองท่อนทำให้เส้นประสาทท่อนล่างเสีย
ความรู้สึกจึงเหมือนกับคนไม่มีขา การผ่าตัดซ้ำก็คงช่วยได้บ้าง แต่ไม่ถึงกับจะทำให้เดินได้ คนไข้
อาจจะทำได้ยาก วิชาณเข้ามาพอดี ทองทรายถามเขาว่ารู้จักหมอเก่ง ๆ ไหม วิชาณตอบว่าเขารู้จัก
แต่หมอพื้นเก่ง แล้วเขาจะถามเพื่อนให้ เขาคิดว่าถ้าทอรู้หายเขาจะแต่งงานกับเธอ ส่วนเรื่องที่นาง
มณีป้าของเขาอยากให้แต่งงานกับทองทรายนั้นเขาไม่ทำตามก็คงไม่เป็นไร แต่หากทอรู้เป็นคน
พิการเขาก็จะทำตามคำที่นางมณีขอ แต่งงานกับทองทรายอยู่กันไปก็รักกันเอง

วิชาณกลับมาที่บ้าน นางมณีบอกเขาว่าจะเอาเงิน ไปไถ่ที่ดินพ่อของทองทรายคืนมา นาง
วางแผนว่าหากวิชาณกับทองทรายแต่งงานกันแล้วต้องมาอยู่ที่บ้านของนาง แล้วให้สติลมาดูแลทอ
รู้ นางมณีบอกว่าจะพูดกับทองทรายเร็ว ๆ นี้ นางมณีปล่อยเวลาให้ผ่านไปอีกหลายเดือนให้ทอง

ทรายสิ้นความหวัง แต่เธอกลับไม่คิดเช่นนั้น เธอยังคงพาทอรู้ไปโรงพยาบาล และนางมณีเองก็ใจ
ป้าพอจะจ่าย แต่เมื่อจะผ่าตัดครั้งที่สาม ทอรู้กลับโวยวายไม่ยอมผ่าตัด เธอบอกว่าเกลียด
โรงพยาบาล นางมณีจึงต้องลากทองทรายออกมาและบอกว่ารอให้ทอรู้อารมณ์เย็นขึ้นก่อน เธอ
อาจจะมีความหวัง ทองทรายทวงสัญญาว่านางมณีจะจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ทอรู้และถามว่านาง
จะให้ทำอะไร นางมณีจึงให้ทองทรายมาคุยกันที่บ้าน แล้วนางมณีก็บอกให้ทองทรายแต่งงานกับ
วิธาน คุณเลทพย์สมบัติให้นางและทำหน้าที่ประสานรอยร้าวระหว่างวิธานกับแม่แท้ๆ ทองทรายนิ่ง
ไป สองข้อหลังนั้นเธอทำได้ แต่เธอไม่สามารถแต่งงานกับวิธานได้ เพราะเธอเห็นเขาเป็นน้องเขย
มาโดยตลอด อีกอย่างพอทอรู้หาย เขาก็ต้องแต่งงานกับทอรู้ นางมณีให้ทองทรายไปถามวิธานเอง
ว่าเขาจะตกลงหรือไม่ วิธานจึงยื่นข้อเสนอให้ทองทรายแต่งงานกับเขาหลอกๆ เพื่อตามใจนางมณี
พอทอรู้หายค้อยให้เขาแต่งงานกับทอรู้ดังเดิม วิธานบอกเธอว่ามีให้ขมขึ้นกับอดีตที่แก้ไขไม่ได้
และบอกว่าหากเขาแต่งงานกับเธอแล้วก็ต้องใช้ชีวิตเช่นสามีภรรยา เขาจึงทองทรายเข้ามาจูบ ทอง
ทรายจึงถามว่าแล้ววิธานจะเลิกขมขึ้นกับอดีตได้หรือยัง เลิกโกรธป้าที่นำเขาไปให้คนใจร้ายเลี้ยง
หรือยัง หายน้อยใจคุณตาหรือยังที่ชอบคิดว่าเขาเป็นตัวสเนียด หายโกรธแม่หรือยังที่ทิ้งเขาไป ทอง
ทรายยังพูดไม่ทันจบ วิธานก็ร้องไห้หวนเหมือนวันที่เขาถูกพลอยระยิบระยับลึกลง เขาจึงร่างทองทราย
เข้ามากอดจูบ วิธานขอโทษทองทราย เธอยอมให้อภัยเขา และถามกลับว่าแล้วเขาจะยอมยกโทษให้
คนอื่นหรือไม่ แล้วเดินจากไป ทำให้วิธานยกมือขึ้นกุมขมับ

ทอรู้ย้ายกลับมาอยู่ที่บ้านและนอนห้องเดิมของคุณตาทรง ทองทรายขนของไปนอน
ห้องใหม่เพราะพร้อมจะย้ายไปบ้านนางมณีอยู่แล้ว สติลเดินเข้ามาจะช่วยจัดของ ทองทรายบอกว่า
ไม่ต้อง เพราะอีกหน่อยเธอก็ย้ายไปอยู่บ้านนางมณีแล้ว เพราะนางมณีจะให้เธอแต่งงานกับวิธาน
สติลถึงกับสะอึกเพราะยังคิดว่าเขาทำให้ทอรู้พิการ สติลถามว่าทองทรายไม่ได้รักเขาหรือ ทอง
ทรายบอกว่าใช่ แต่ก็ได้ไม่ได้เกลียด ออกจะสงสารวิธานเสียด้วยซ้ำ ตอนเด็กๆ วิธานถูกคนใจร้ายทำ
ร้ายจนยับไปทั้งตัว

นางมณีจัดแจงตกแต่งห้องหอให้วิธานกับทองทรายและจัดแจงให้เลือกเครื่องนอน
ห้องน้ำ ทำบัตรเชิญ จัดแจงให้ทองทรายกับวิธานไปฮันนีมูนแบบฝรั่ง นางมณีรับปากจะแจกบัตร
เชิญให้ญาติๆ วิธานจะแจกบัตรเชิญให้เพื่อนที่เป็นแพทย์ด้วยกัน ส่วนทองทรายนั่นไม่รู้ว่าแจก
การ์ดให้ใคร เพราะเธอทำงานจนไม่ค่อยได้ติดต่อกับเพื่อน ทองทรายมาบอกทอรู้ว่าจะแต่งงาน
ทอรู้ถามว่าแต่งงานกับใคร เธอตกใจมากเมื่อได้ยินว่าทองทรายจะแต่งงานกับวิธาน เธอทำงานแะ
กระจุกหล่นแตก ทองทรายลุกไปหยิบไม้กวาดกับที่ตักขยะมาเก็บกวาด ทอรู้บอกว่าขอให้โชคดี
สมน้ำหน้านิสัยระยิบกับพลอยระยิบที่ซวดวิธาน โชคดีที่นางมณีมีสมบัติเยอะ ให้สองแม่ลูกผิตหัว
กันไปหมด ทองทรายบอกให้ทอรู้ไปผ่าตัด แต่เธอยืนยันว่าเธอเบื่อโรงพยาบาล เธอคงไม่หาย

หรรอก ทองทรายบอกว่านางมณีสัญญาว่าจะให้ทอรู้งผ่าตัดสามหน ทอรู้งคาดคั้นว่าสัญญาอะไร ทองทรายไม่ยอมบอก เธอโพล่งขึ้นว่าไม่อยากแต่งงานหรรอก อยากไปบวชชีด้วยซ้ำ วิชานตามมาเยี่ยมทอรู้ง วิชานบอกว่าอยากได้กระจกสวย ๆ ไปประดับที่คลินิก เพราะอยากให้ทอรู้งมีอะไรทำแก้เหงา ทอรู้งยังคงยืนยันว่าจะไม่ไปผ่าตัดและไล่วิชานออกไป เพราะไม่อยากผิดหวังซ้ำซาก

ตอนที่ 26 วิชานนั่งฟังปัญหาของโรงสีด้วยความเบื่อหน่าย ทั้งหลงใหล นางมณีนั่งอยู่พร้อมนางมณีบอกว่าคนงานไม่มี ส่งออกข้าวไม่ทัน คงต้องจ้างแรงงานไทยเพราะทางรัฐบาลให้ส่งแรงงานต่างด้าวกลับประเทศ คนงานไทยทำงานได้แต่ก็ไม่ทนงาน ยิ่งโรงสีใหญ่ยิ่งมีปัญหา ทองทรายถามว่าทำไมไม่บรรจุข้าวลงถุงพลาสติก ถุงละ 5 กิโลกรัม หลงจู้จะไปถามเพื่อนที่รู้จักกันให้จะได้ไม่มีปัญหาการจ้างคนงาน หลงจู้เสนอให้จ้างคนงานหญิงเพราะหาได้ง่ายกว่า นางมณีคิดว่าการจ้างคนงานหญิงคงต้องมีปัญหาเรื่องห่วย หลังการประชุมทองทรายพบพลอยระยิบ เธอเข้ามาต่อว่าทองทราย ทองทรายหมดความอดทนเมื่อถูกหว่านแรงแค้นรักน้องสาว ทองทรายจึงย้อนไปว่าไม่ใช่คนรักของคุณพลอยหรือ ทองทรายบอกว่าหากวิชานแต่งงานกับเธอแล้ว ห้ามใครแตะทำให้พลอยระยิบกรีด นางมณีได้ยินเข้าก็เอามืออุดหูที่ถูกหลานมัวแต่ทะเลาะกันทั้งที่ใกล้จะถึงวันแต่งงานแล้ว ทองทรายคิดว่าคนเรียนแพทย์มิใช่คนโง่หรรอก ที่เขาเลือกแต่งงานกับเธอก็อาจเพราะทองทรายไม่มีปากเสียง แล้วเขาก็คงจะไปเที่ยวกับอนงวดี หญิงสาวท่าทางมีสง่าราศี เก็บความร้ายเอาไว้ได้ ต่างจากพลอยระยิบและทอรู้ง พลอยระยิบแสนแค้น แต่ทอรู้งปากกล้า จริใจ ทองทรายเคยได้ยินนิลระยับว่านางมณีกังหลังทองทรายเหมือนหลงระเหินหน้าทอง

ใกล้วันแต่งงาน ขณะล่องชุด ทองทรายถามนางมณีว่าหลงเธอเหมือนหลงระเหินหน้าทองอย่างนิลระยับกระแฉะกระแหม่นหรือไม่ นางมณีอธิบายว่าทองทรายนั่นหลงระเหินหน้าทองมาแต่กำเนิด มันอยู่ที่นิสัยใจคอ ที่นางให้ทองทรายรับภาระทุกอย่างนั้นก็เพราะหวังดีกับเธอและทุกคน นางมณีให้ทองทรายไปไหว้แม่ชี แม่ของวิชานในวันต่อไป ส่วนวิชานนั้นถึงเขาจะเรื้อยเปื่อยแต่เขาก็ไม่โง่หรรอก เรื่องเครื่องบรรจุข้าวใส่ถุงพลาสติกนั้น นางจะให้ทนายไปช่วยคู่อีกแรง หลังจากทำธุระเสร็จทองทรายไปหาวิชานที่คลินิก สุชาดาลากทองทรายเข้าไปคุยในห้อง บอกว่าอนงวดีมาทำฟัน เขาจะขอให้วิชานทำเสียด้วย สุชาดาจะเวลาให้วิชานทำฟันให้อนงวดีเสร็จจึงพาทองทรายออกมาหาวิชานด้านนอก ทองทรายบอกว่าเธอจะมาชวนวิชานเอาข้าวสารไปส่งสถาบันแม่ชีที่ราชบุรี วิชานจึงก่อนจะแนะนำให้ทองทรายกับอนงวดีรู้จักกัน วิชานแกล้งประชดอนงวดีด้วยการพูดจาหวาน ยกมือขึ้นมาม้วนผมทองทรายเล่น คล้อยหลังอนงวดี ทองทรายก็ขยับตัวออกห่าง และขอบคุณวิชานที่ยอมไปเป็นเพื่อน เธอคิดว่าเธอเอาชนะใจนางมณีมาแล้ว คงเอาชนะใจวิชานได้ไม่ยาก

ตอนที่ 27 ทองทรายนั่งรอมารับวิชานที่คลินิก ปรากฏว่าเขาเย็นคอยอยู่แล้ว วิชานบอกคนขับรถไปนั่งกะเบาะกับกุ๊กขนข้าวสาร เขาจะขับรถเอง ตลอดทางสองหนุ่มสาวไม่ได้พูดอะไรกัน

เมื่อถึงสถาบัน วิธานกับทองทรายเดินไปหาแม่ชีที่กุฏิ ทองทรายยกมือไหว้แม่ชีอย่างนอบน้อม ส่วนวิธานนั้นนึกรำคาญสายตาของแม่ชี แม่ชีเชิญวิธานกับทองทรายขึ้นบ้าน วิธานกับแม่ชีพูดเรื่องนางมณีมีโรคประจำตัวทำให้ทองทรายตกใจ ทองทรายสะกิดให้วิธานบอกแม่ชีว่าเธอและเขาจะแต่งงาน เขาฝืนใจบอกแม่ชีว่าเขากับทองทรายจะแต่งงานกัน แม่ชียินดีกับสองหนุ่มสาว ให้พรและให้สร้อยพร้อมล็อกเก็ตแก่วิธาน ทองทรายชวนวิธานกลับ วิธานฝากสร้อยไว้กับทองทราย ขณะเดินทางกลับบ้านทองทรายขอเปิดล็อกเก็ตดู ภายในเป็นภาพแม่ของวิธานตอนยังไม่บวชชีถ่ายคู่กับผู้ชายคนหนึ่ง วิธานบอกว่าเขาจะซื้อแหวนหมั้นให้ทองทราย แต่เธอไม่ยอมให้ซื้อเพราะคิดว่าตนเองไม่มีวาสนาจะใส่เครื่องประดับ เธอไม่ได้มีความสุขกับวัตถุ ขอแค่ได้ดูแลแม่กับน้องให้มีความสุขก็พอแล้ว ก่อนจะเปลี่ยนไปคุยเรื่องการปรับตัวหลังการแต่งงาน ทำให้วิธานอารมณ์ดีขึ้น เขาเอาเงินให้คนขับรถกับกุ๊กแบกข้าวสารไปหาอะไรกิน ให้คนขับรถมารับทองทรายด้วย เขาจะไปดูงานที่โรงสี ก่อนจะชวนทองทรายเข้าไปในคลินิกด้วยกัน เสมียนรายงานว่าเมื่อสักครู่นี้พลกษมาและเอาราคาเครื่องอะไรสักอย่างมาให้วิธานกับทองทราย ทองทรายบอกว่าเอาไว้ก่อนจะกลับแล้วค่อยมาเอา วิธานให้ทองทรายดูชุดแต่งงาน เขาพูดถึงการปรับตัวของสามีภรรยา ทองทรายรู้ว่าวิธานต้องการความรักจากเธอ ทองทรายดึงวิธานเข้ามากอดเอาไว้ ทำให้เขารู้สึกอบอุ่นขึ้นในหัวใจ เมื่อลงมาถึงด้านล่างสุสานกับเสมียนหัวเราะก๊ากเมื่อเห็นวิธานเดินโอบทองทรายลงมาจากบันได

ตอนที่ 28 สติลอาจไม่ชอบวิธาน แต่เมื่องานแต่งงานมาถึงนางก็อดต้นตื้นไม่ได้ ถึงกับตัดสินใจใหม่ ปลอมให้ทอรู้้อยู่ตามลำพังเพราะไม่อยากให้ใครมองว่าเธอนั่งรถเข็นอยู่เช่นนี้ ทอรู้คิดว่าการที่เธอหงุดหงิดกับแม่นั้นเป็นปัญหา เธอสงสัยนักกว่าทองทรายกับวิธานเต็มใจแต่งงานกันหรือไม่ ทอรู้เห็นมีดเกาะสลักแล้วก็นึกอยากเชือดข้อมือตัวเองตายในวันแต่งงานของพี่สาวตนเอง แต่มาคิดอีกทีเรื่องอะไรเธอจะฆ่าตัวตายให้ใครระยิบรยับไปนิทานต่อให้สนุกปากเล่า เธอหยิบมีดเกาะสลักขึ้นมาเกาะสนุก พ่อของเธอกับเมียใหม่ที่อ้วนลูกเล็กมาด้วยเห็นเข้าก็เข้าใจว่าเธอจะฆ่าตัวตาย ทอรู้บอกว่าถึงเธอจะพิการแต่ก็ไม่คิดจะฆ่าตัวตายหรอก ไม่เห็นหรือว่าเธอกำลังเกาะสนุก พ่อของทอรู้บอกว่าเขามาเยี่ยมเธอ สติลเดินเข้าบ้านมา และทำตาเขียวใส่อิตติสามี สติลบอกให้ทอรู้ไปงานเลี้ยง เธอไม่อยากไปเพราะกลัวว่าคนอื่นจะสมเพช สติลพูดถึงเรื่องทสาณ้องชายคนเล็กของทองทรายกับทอรู้ว่าจะไปรับทสาที่เชียงใหม่

ทองทรายสวยสมเป็นเจ้าสาว วิธานบอกว่าทอรู้อยากดูเธอกับเขา วิธานจึงชวนทองทรายเดินไปหาทอรู้ที่บ้าน ทอรู้ยืมตัวทองทรายไปคุยด้วยและบอกว่า ทองทรายสวยกว่าพลอยระยิบอีก ทอรู้บอกว่าให้ทองทรายจับวิธานให้อยู่ หลังจากนั้นทอรู้จึงให้ทองทรายออกไปและบอกวิธานว่าอย่านอกใจทองทราย มีคนยกอาหารจากการเลี้ยงพระขึ้นมาแต่เธอไม่สนใจ เธอบอกว่าคนพิการไม่ได้ใช้พลังงานอะไรมากมาย จะกินอะไรหนักหนา ทอรู้คิดถึงงานแต่งงานของพลอยระยิบ เธอ

เอาลูกเหม็นไปใส่บ่อกึ่ง ทำให้ที่ดินของปู่ย้าติดจางนองไม่มีเงินไถ่ถอน มาวันทองทรายแต่งงาน ทอ
 รุ่งก็คิดฆ่าตัวตาย ดีว่ายังไม่ได้ทำ เธอทำร้ายทองทรายไม่ลง แต่ความคิดเรื่องฆ่าตัวตายก็ยังอยู่ในหัว
 เธอ เธออายุยังไม่ถึงยี่สิบแต่ก็ต้องมานั่งบนรถเข็นแล้ว ต่อไปใครจะดูแลเธอ อีกหน่อยทองทรายมี
 ลูกก็ต้องดูแลลูกเขา เธออาจไม่ปล่อยให้ทอรุ่งรอดตาย แต่ก็คงไม่มีเวลามาดูแล อีกหน่อยทสาเองก็คง
 ตายเพราะยาเสพติด เธอไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี

ตอนที่ 29 ทอรุ่งมองหน้าทองทรายด้วยความแปลกใจเมื่อเห็นพี่สาวทำหน้าที่ดูแลทั้งที่กลับ
 จากการฮันนิมูน ทองทรายจึงเล่าว่าเธอหนักใจเรื่องทสา เพราะทสานั้นสีกเนรก่อนที่เธอจะไปถึง
 เสียอีกแล้วหนีไปเที่ยวกับเด็กเร่ร่อน เธอเกรงว่าวิชานจะเบียดเสียก่อน พ่อแม่ของทสาเองก็คงไม่มี
 เวลามาดูแล เพราะแม่ก็คงมัวแต่ตามล่าผู้หญิงที่เข้ามายุ่งกับพ่อ ทอรุ่งเตือนพี่สาวว่าให้ระวังวิชานไว้
 ทองทรายตอบว่าเธอจะปล่อยเขาตามสบาย เพราะเธอไม่ชอบตามล่าผู้ชาย ขออย่าให้ไปกับพลอยระ
 ยิบก็พอ ทองทรายว่าพลอยระยิบมีแฟนใหม่แล้ว ทองทรายนึกถึงวันส่งตัวเข้าหอที่ผ่านมา ต่างคน
 ต่างเหนื่อย ส่งตัวเสร็จทองทรายให้วิชานลูกไปอาบน้ำก่อน วิชานไม่เคยนอนห้องหอจึงมองตู้เสื้อผ้า
 สามตอนทำอะไรไม่ถูก ทองทรายจึงต้องเป็นคนบอกว่าอะไรอยู่ที่ไหน เพราะเธอเป็นคนสั่งคนรับ
 ใช้ว่าให้ทำเช่นนี้ ทองทรายหลับอยู่หน้ากระดานเอง วิชานต้องออกมาปลุกและช่วยรื้อผมและ
 ถอดชุดเจ้าสาวออก หลังจากทองทรายเข้าห้องน้ำไปแล้ว วิชานจึงเดินไปสำรวจตู้เสื้อผ้าและเดินขึ้น
 เติง ทองทรายเดินออกจากห้องน้ำและขึ้นเตียงหลับไปบ้าง วิชานหลับได้ตัวเธอ นึกถึงตัวเขาที่มีแต่
 แผลเป็น ทองทรายกอดเขาไว้ แล้วเอื้อมมือไปเปิดไฟ เธอมองเห็นแผลเป็นทั่วตัวและแผลเป็นในใจ
 เธอขยับร่างกอดเขาเอาไว้อย่างไม่มีครั้งเกียจเขาเลย รุ่งเช้าทองทรายลุกขึ้นเตรียมเสื้อผ้าสำหรับ
 เดินทางไปฮันนิมูน ไปดูแลในครัว ขณะเดินทางไปฮันนิมูนโดยรถไฟ ทองทรายไม่สบาย การ
 เดินทางไปดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์จึงกลายเป็นการนอนพักผ่อน วิชานเป็นคนไปรับทสาที่วัดและหาไม่
 พบ วิชานเป็นคนไปตามหาทสาและทองทรายเป็นคนไปอ้อนวอนให้น้องชายต่างแม่กลับบ้าน เธอ
 บอกให้ทสาเลือกว่าจะทำงานก็ได้หากไม่อยากเรียนแล้ว อยากทำอะไรก็บอกเธอจะช่วยเอง อยาก
 ทำงานเที่ยวไปเรื่อยๆก็ได้ขณะทำงาน ทสาจึงยอมตกลงกลับบ้าน แม้ว่าทองทรายจะรู้ว่าทสาคง
 ต้องคิดเหี้ยแต่ก็ยังดีกว่าให้เขาอยู่ไกลหูไกลตา ทองทรายเป็นห่วงนางมณีเมื่อเห็นว่าตัวนางซิด
 เหลือเกิน วิชานเล่าว่าเป็นมะเร็งรังไข่ ดังนั้นในเวลากลางวันวิชานจึงต้องดูแลนางมณี ในเวลา
 กลางคืนเมื่ออยู่กับทองทรายสองต่อสองเขาจึงต้องการเธอมาก ทองทรายย้ำว่าเธอไม่เคยรังเกียจ
 แผลเป็นที่หลังของเขาเพราะเธอเคยปรนนิบัติคุณตาทรงมาแล้ว แต่เธอรังเกียจคนที่เห็นแผลเป็นที่
 หัวใจ เธอจะไม่พูดเรื่องนี้อีกเพราะมันหมายความว่าเขาไม่เชื่อใจเธอ เธอจะทำทุกอย่างเพื่อให้เขามี
 ความสุข แต่มิใช่เพื่อพิสูจน์ว่าเธอมิได้รังเกียจเขา สำหรับวิชานนั้นเขาจะพยายามทำให้ทองทรายรัก
 เขา ขณะที่ทองทรายคิดว่าเธอจะทำหน้าที่ภรรยาให้ดีที่สุดแม้จะไม่ได้รักเขาก็ตาม วันต่อมานางมณี

ถามวิชานว่าชีวิตคู่ของเขากับทองทรายเป็นอย่างไรบ้าง วิชานตอบว่าดีด้วยเวทนาจริงใจ เขาบอกนางมณีว่าทองทรายจะเฉยเมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น แต่เมื่ออยู่ตามลำพังแล้วเธอคึกกับเขามาก ทำให้นางมณีหายห่วง วันหนึ่งทองทรายมาทำธุระที่ธนาคารและแวะมาที่คลินิกทันตแพทย์ เธอพบอนงวดี เดินเข้าไปในคลินิกและพบว่าอนงวดียังคงกับวิชานอยู่ ทองทรายหมดแรงจะไปดูแลโรงสีเมื่อนึกถึงปัญหาของทสาณ้องชายที่มีมาให้เธอแก้บ่อยๆ เธอเฝ้าระอาคั่งคั่งนอนไม่ขาด ขณะที่ทอรู้เองนั้นงานฝีมือที่เธอทำดูเหมือนจะไม่ช่วยอะไรเธอได้เลย บัณฑิตน้องชายคนเล็กเดินโตมาด้วยสุขภาพจิตที่ดี ส่วนสิดิลนั้นเลิกตีโพยตีพาย เธอทำหน้าที่ของเธออย่างดี วิชานเองก็ไม่สร้างปัญหากับเธอ แต่อนงวดีกลับยังแะเวียนเข้ามาหาวิชานอยู่ ทำให้ทองทรายรู้สึกเจ็บปวดใจ เธอยังไม่แน่ใจว่าจะมีลูกดีหรือไม่ เพราะเกรงว่าลูกจะเกิดมาเป็นเด็กมีปัญหาจึงแอบไปพบแพทย์วางแผนคุมกำเนิดอย่างเคร่งครัด ทองทรายคิดอย่างน้อยใจว่าวิชานคงต้องการภรรยาใหม่ๆ เช่นเธอไว้ระบายความใคร่เท่านั้น

เย็นนั้นทองทรายกับวิชานมาดูแลนางมณีตามปกติ วิชานป้อนผลไม้ทองทรายแต่เธอเมินหน้าหนี เมื่อเห็นนางมณีมองอยู่จึงกินผลไม้แต่โดยดี ทองทรายเกลี้ยกล่อมให้นางมณีไปหาหมอไมตรีที่เธอนัดไว้ ทองทรายนึกโกรธที่ป้าไม่ยอมไปหาหมอ จึงเดินเข้าห้องน้ำอาบน้ำเพื่ออารมณ์จะดีขึ้นบ้าง เธอเดินออกจากห้องน้ำเห็นวิชานนอนเล่นอยู่บนเตียง เขาซื้อเสื้อผ้าม้าฝากเธอ ทองทรายคิดว่าวิชานคงอยากชดเชยที่นอกใจภรรยาละมัง วิชานรู้ตัวว่าทองทรายสีหน้าไม่ดีจึงถามว่ามีอะไรหรือ ทองทรายเล่าว่านางมณีอาการไม่สู้ดี วิชานจึงเข้าใจว่าที่ทองทรายมีสีหน้าไม่ดีคงเพราะเป็นห่วงนางมณี โดยไม่รู้ตัวตนเองคือปัญหาใหญ่ วิชานคิดจะหาหมอทางกายภาพบำบัดมาทำกายภาพบำบัดให้ทอรู้ เพื่อว่าเธอจะช่วยตัวเองได้มากขึ้น แต่ทองทรายเข้าใจว่าเขาพยายามจะให้องวดีเข้ามาในบ้าน วิชานเดินเข้าห้องน้ำไปส่วนทองทรายนั่งขึ้นเตียง แต่ความเครียดทั้งเรื่องวิชานปัญหาที่โรงสีกลับทำให้เธออ่อนไม่หลับ วิชานปลอบทองทรายว่าไม่ต้องห่วง เพราะยังมีค่าเช่าตึกแถวกับรายได้จากคลินิกพอใช้จ่ายในครอบครัว เขาให้ทองทรายแต่งตัวสวยเสียบ้าง จะได้ผ่อนคลายความเครียด เธอพูดอย่างน้อยใจว่าผู้หญิงไม่สวยอย่างเธอจะแต่งสวยไปทำไม ทำให้วิชานสัมผัสได้ถึงความน้อยใจ วิชานชวนเธอไปเที่ยววันศุกร์ที่จะถึงนี้ แต่ทองทรายบอกว่าอยากไปสถาบันแม่ชี วิชานว่าจะพาเธอไปกราบหลวงลุงที่วัดใกล้ๆ ด้วย ทองทรายบอกวิชานว่าเธอให้อภัยทุกคนที่ร้ายกับเธอได้เพราะคิดว่าเอาใจเขามาใส่ใจเรา แล้วย้อนถามวิชานว่าเขาจะให้อภัยคนอื่นได้ไหม วิชานบอกว่าเขากำลังพยายามลืม แต่พอนึกถึงแผลเป็นที่หลัง มันก็ห้ามความเจ็บแค้นเอาไว้ไม่อยู่ ส่วนเรื่องผู้หญิงนั้นผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ทำให้ทองทรายคิดว่ามันจะผ่านมาแล้วก็ผ่านไปได้จริงหรือ แต่ดูเหมือนว่าวิชานจะไม่คิดอะไร เพราะไม่นานนักเขาก็หลับไป

ตอนที่ 31 พสกดินนำหน้าทองทรายขึ้นไปบนเรือน สติลเดินออกมาดู นางทราบแต่เพียงว่าเขาเป็นเพื่อนของลูกเขย แต่ผู้หญิงที่มาด้วยนั้นไม่รู้ว่าใคร เขาบอกว่าจะพาหมอมาทำกายภาพบำบัดให้ทอรู้ สติลบอกว่าทอรู้ต่อต้านการรักษา ไม่ยอมกินยาหาหมอ เพื่อกับการผ่าตัด นักกายภาพบำบัดบอกว่าจะลองคุยกับทอรู้ พสกถามทอรู้ว่ายังอ่านการ์ตูนที่เกี่ยวกับไซบอคอยู่หรือไม่ ทอรู้บอกว่าไม่อยากอ่านแล้วไม่ต้องให้คนซื้อมา ทอรู้ไม่อยากบอกใครเลยว่าเธอิจฉา แม้กระทั่งตัวละครในเรื่องที่มีแขนขาครบ พสกบอกทอรู้ว่าเขาพานักกายภาพบำบัดมา ทอรู้ไม่ยอมให้ตรวจเพราะคิดว่าตรวจไปคงไม่ทำให้เธอหายหรอก เธอแสดงความเบื่อหน่ายด้วยการยื่นหัวคิ้ว เส้นผมผิวพรรณของทอรู้ยังคงดูดีเพราะสติลเป็นช่างเสริมสวยฝีมือดี เธอมักจะดูแลความสวยงามของลูกเสมอ นักกายภาพสาวบอกให้วิธานกับพสกออกไปก่อน แล้วจัดการตรวจหลังและขาของทอรู้ เธอแนะนำให้ไปทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาล นักกายภาพสาวบอกว่าเธอเป็นเพื่อนร่วมสถาบันกับวิธาน ทอรู้คิดว่าทองทรายจะต่อกรกับอนงวดีไหมหรือเปล่า และเดาเอาเองว่านักกายภาพสาวคืออนงวดี ทอรู้ตกลงจะไปทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาล ทองทรายบอกว่าให้สติลกับทอรู้ไปโรงพยาบาลเองเพราะงานที่โรงสียุ่งมาก ทอรู้ถามทองทรายว่าหากเธอหายดีจะคืนวิธานให้จริงหรือ ทองทรายหน้าเสียไปครู่หนึ่งแล้วรับปากว่าจะคืนเขาให้จริง ๆ ทอรู้ถามทองทรายว่าเรื่องที่อนงวดีแฟนเก่าของวิธานจะมาฟื้นความหลังกับเขา ทองทรายจะทำอย่างไร ทองทรายตอบว่าไม่ทำอะไร เพราะแค่เรื่องงานที่โรงสีก็ปวดหัวพอแล้ว เธอบอกว่าทสาหายตัวไปอีกแล้ว ทอรู้จึงบอกให้ทองทรายปล่อยทสาไปเสีย หากจะให้เงินทสาก็ถือว่าทำทาน ส่วนนางมณีป้าของเธอนั้นจะอยู่ได้อีกนานเท่าไรก็ไม่รู้ ไม่รู้ว่าเธอกับป้าใครจะตายก่อนกัน แม่ของเธอเองก็คงเป็นที่จะต้องดูแลเธอเช่นกัน ทอรู้เบื่อหน่ายที่ไม่สามารถทำทุกอย่างด้วยตนเองได้ตั้งแต่ก่อน

หลังกลับจากโรงสีทองทรายก็กลับ ตื่นเอาตอนสามกกลับบ้านตอนสามทุ่ม ส่วนนางมณีนั่นเมื่อถึงเวลาหมอนัดก็เข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาล ทองทรายสั่งทุกคนห้ามบอกเรื่องนางมณีป่วยกับทอรู้ นิละชัยและพลอยระยิบ ทำให้เธอถูกกล่าวหาว่ากลัวคนมาแย่งสมบัติ วิธานกับทองขาวทนไม่ได้จึงต่อว่าออกไปว่า มันสมบัติของเขาเขาจะหวงแล้วจะทำไม ทองทรายนึกดีใจที่วิธานกับพ่อของเธอปกป้องเธอจนงวแตก วิธานพาพ่อตาไปทำฟันและเลี้ยงอาหาร สติลไม่ขอไปด้วยโดยอ้างว่าจะอยู่กับทอรู้ ทองทรายบอกสติลว่านางมณีมิได้มีสมบัติอะไรมากนักหรอก นิละชัยเพียงแต่คิดไปเองทั้งนั้น ตอนนี้ปัญหาโรงสีมีมากมาย สติลมองเห็นแววตาอึดโรยของลูกสาวแล้วก็เชื่อคำพูดของลูกทุกวัน โดยไม่รู้ว่าสาเหตุนั้นมาจากปัญหาหัวใจ

ตอนที่ 32 นางมณีเข้าโรงพยาบาลและบอกทองทรายว่าไม่ต้องมาเยี่ยมบ่อยนัก ทองทรายบอกว่าจะไปเยี่ยมแม่จีกับวิธาน นางมณีบอกว่าพักนี้วิธานอารมณ์ดีขึ้น หน้าไม่มอดตั้งแต่ก่อนทองทรายไม่เข้าใจว่าทำไมแม่จีจึงทิ้งวิธานไป เมื่อไปถึงสถาบันแม่จีวิธานยังไม่ยอมขึ้นไปหาแม่จี

ทองทรายพยายามเกลี้ยกล่อมให้วิชานขึ้นไปหาแม่ชีแต่เขาไม่ยอมขึ้นไป ทองทรายชวนแม่ชีไปเยี่ยม นางมณีและชวนแม่ชีไปหาทอรุ่งเธอเล่าให้ฟังว่าตอนนี้เธอให้แม่เก็บของมีคมไปหมด และให้ทอรุ่ง ถักนิตติ้งแทน แต่เมื่อทอรุ่งไม่ได้ตั้งใจเธอก็จะปาข้าวของทิ้ง ทองทรายเล่าถึงเรื่องแม่ น้องชายของเธอต่อไป ส่วนวิชานนั้นจะไปเรียนจัดฟันเพิ่ม หลังจากนั้นทองทรายก็พาแม่ชีกลับไปเยี่ยมนางมณี ทองทรายสำรวจกระเช้าผลไม้ของเยี่ยม และพบว่าแม่แจกันดินนามบัตรของอนงวดี เลอยศ คนรักเก่าของวิชาน เธอคนนี้ช่างมีความพยายามจริงๆ ขับรถไปทำฟันกับวิชานที่คลินิกที่มีระยะทางห่างจากที่ทำงานถึงสิบกิโลเมตรและเป็นถนนวิบากซ่อมไม่เสร็จซักที เธอคงจะใช้วิธีเข้าหาทางผู้ใหญ่ละมัง กลับมาบ้านทองทรายพาแม่ชีไปพักที่เรือนหลัง สติลคิดว่าวันนี้ทสามาที่บ้านและปรับทุกข์กับทอรุ่ง แต่ก็ไม่รู้ว่าคุยเรื่องอะไรกัน เพราะพอสติลจะเข้าไปฟังใกล้ ๆ ทั้งสองก็เปลี่ยนเรื่องเสียแล้ว ทสาก็ผมดำ ปากเขียว คงกลับไปเสพยาอีกแน่ พ่อแม่คงไม่มีเวลาดูแล ไม่รู้ว่าจะมีลูกขึ้นมาให้มีปัญหาทำไม ทองทรายย้อนมองตนเอง เธอจะไม่ยอมให้ลูกเกิดมามีปัญหาเช่นนี้แน่ คิดแล้วทองทรายก็ส่งสารปิ่นถึงน้องชายคนเล็ก เพราะปิ่นเคยบอกเธอว่าครูที่โรงเรียนบอกว่าปิ่นทำอะไรเหมือนผู้หญิง ทองทรายจึงคิดจะพาปิ่นไปเล่นที่โรงสีก แต่กลัวเด็กที่โรงสีกจะเล่นรุนแรงจนน้องของเธอเจ็บตัว ทองทรายเดินเข้าไปในบ้านเห็นทอรุ่งนั่งดูโทรทัศน์ ข้างๆ มีคัตเตอร์วางอยู่ ทองทรายจึงเก็บออกมาและตำหนิแม่ว่าเก็บของมีคมไม่หมด สติลยืนยันว่านางเก็บหมดแล้ว ปิ่นเดินลงมาพอดี สติลจึงถามปิ่น เด็กชายบอกว่าทอรุ่งให้อาไปให้เขาจะแกะสบู่แล้วก็เหลาดินสอ ทองทรายจึงบอกปิ่นว่าหากทอรุ่งเรียกใช้ให้หยิบของมีคมมาให้ให้บอกหาว่าไม่เจอ

วิชานให้ทองทรายเอารถของเขาไปใช้พาทอรุ่งไปหาหมอ หรือไม่ก็ทำไปยกเครื่องก่อนจะนำไปใช้ เขาอีกแถมทองทรายเบาๆ อย่างเอ็นดู เมื่อเห็นว่าเธอเครียดมากไปแล้ว ขณะที่ทองทรายยังคงเข้าใจว่าวิชานโกหกออกมาได้หน้าด้าน ๆ ว่าเขามีเธอเพียงคนเดียว

ตอนที่ 33 แม่ชีมีสีหน้าผิดหวังเมื่อรู้ว่าสุชาดามาทำฟันให้ สุชาดาบอกว่าหากจะทำฟันกับวิชานก็ต้องรอวันอังคาร แม่ชีบอกว่าคงรอไม่ได้เพราะต้องรีบกลับไปที่พักสถานมารบกวบ้านพักนางมณีหลายวันแล้ว สุชาดาบอกว่าคงไม่เป็นไรเพราะสติลก็ดูแลแต่ทอรุ่งคงจะเหงา สุชาดาจัดการอุดฟันให้แม่ชีและบอกว่าคงต้องมาอีกเพราะคอฟันสึก ทองทรายกลับเข้ามา สุชาดาบอกว่าคงต้องมาอีก ขณะที่วิชานยังไม่ออกมาจากห้อง ทองทรายจึงต้องเข้าไปตามในห้อง ทองทรายพาวิชานไปส่งแม่ชีและให้เขาซื้อไหมขัดฟันให้ วิชานตกลงไปส่งแม่ชีและแวะที่คลินิก ทองทรายซื้อแปรงสีฟันให้แม่ชีและซื้อยาสีฟันเด็กให้ปิ่น เธอต้องสงบสติอารมณ์อยู่นานเมื่อนึกถึงอนงวดี

หลังจากส่งแม่ชีแล้ววิชานแวะกลับมาที่คลินิก พบสุชาดากำลังตรวจบัญชี ทั้งสองคุยกันเรื่องอาหารการกินที่โรงเรียนประจำ สุชาดาถามว่าแม่ชีเป็นอะไรกับวิชาน เพราะเห็นสายตาที่แม่ชีมองเขา สุชาดาเล่าถึงบ้านของเธอที่มีการกดขี่ทางเพศไม่รักลูกสาว วิชานเล่าว่าเขาเองไม่มีใคร เมื่อ

เขาแต่งงานแล้วก็อยากทำให้ครอบครัวสมบูรณ์แบบ สุชาดานึกแปลกใจที่เห็นวิชานอารมณ์ดี แล้วก็เข้าใจว่าที่เขาเป็นเช่นนี้เพราะทองทรายมานี่เอง เธอสงสัยนักกว่าทำไมวิชานจึงรักหลงทองทรายนักหนา ทั้งที่ก็ไม่ได้สวยเท่าพลอยระยิบและอนงวดี พสกับอนงวดีแะมะที่คลินิก แม้สุชาดาจะไม่พอใจแต่ก็ต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี สุชาดาคุยกับพสกเรื่องทองทรายว่าถ้าหมคนบุญนางมณีแล้วจะผู้มารยาผู้หญิงคนอื่นของวิชาน ไม่ได้ เพราะความอดทนของทองทรายเองก็มีข้อจำกัด

ตอนที่ 34 แม่ชีหน้าซิดเมื่อได้ยินเสียงโวยวายของวิชาน แม่ชีถามว่าวิชานทำร้ายทองทรายบ้างหรือเปล่า สิดิลตอบว่าเท่าที่ดูก็ไม่มีและเล่าสาเหตุที่ทองทรายกับวิชานต้องแต่งงานกัน และบอกว่าวิชานเป็นสาเหตุให้ทองรู้ตักต้อนมะพร้าวพิการเช่นนี้ แต่แม่ชีก็แน่ใจว่าทองทรายจะเอาความดีชนะใจวิชานได้ ทองทรายเดินกลับเข้ามาในบ้าน สิดิลถามว่าเกิดอะไรขึ้น ทองทรายบอกว่าวิชานขัดใจจึงโวยวายต้องการคนเอาใจ และที่เขาโวยวายก็เพราะทองทรายอยากไปสงบจิตสงบใจที่สถาบันแม่ชีเท่านั้นเอง หลังจากโวยวายอยู่พักใหญ่เขาก็เปลี่ยนมากอดทองทรายร้องให้อ้อนวอนไม่ให้เธอไป และลงท้ายด้วยการร่วมรักรุนแรง ทำให้ทองทรายน้อยใจว่าเขาไม่ถนอมเธอเลย วิชานจะไ้ดูถ่ายทอดสดฟุตบอล ทองทรายประศคว่าอย่าเห็นเมียเป็นลูกฟุตบอลก็แล้วกัน วิชานถึงกับสะอึกกับคำพูดของทองทราย ทองทรายนึกถึงความทุกข์ของแม่ชีแล้วคิดว่า เธอแะระแวงว่าสามีจะมีผู้หญิงอื่น ความทุกข์ของเธอยังน้อยกว่าแม่ชีมากนัก แต่เมื่อนึกถึงอนงวดี จิตใจของทองทรายก็ว้าวุ่น ทองทรายอยากถามเขาตรง ๆ ว่าหากสันนางมณีแล้วจะทำอย่างไร เธอแะเข้าไปถามทอรู้ถึงผลการทำกายภาพบำบัด ทอรู้บอกว่าไม่ได้ผลหรอก ขายังกระดิกไม่ได้เหมือนเดิม ทองทรายบอกว่าจะให้คนในโรงสีมาช่วยทำถูกประเภทแบบโบราณให้ พอทอรู้ไปโรงพยาบาลก็ทำกายภาพบำบัดแบบสมัยใหม่ อาจจะได้ผลก็ได้ ทอรู้บ่นอย่างเบื่อหน่ายว่าเธอเบื่อ ต้องทรมานกายทรมานใจอีกนาน ทสาเองก็คงกลับมาติดยาอีก งานการไม่ทำมัวแต่ขอเงินคนนั้นทีคนนี่ที เขางงน้อยใจว่าไม่มีใครสนใจ ทอรู้บอกว่าเธอเบื่อแม่ชีที่เทศน์แต่ธรรมะ แต่ไม่รู้ว่าจะตนเองปฏิบัติได้แค่ไหน ทองทรายปลั่งปากเล่าว่าแม่ชีพลาดทั้งทางกายและทางใจ ทอรู้เดาว่าแม่ชีคงหนีมาบวชเพราะปัญหาครอบครัว ไม่เหมือนเธอออกก็หักขาที่พิการ ทองทรายบอกว่าเธอพร้อมจะคืนวิชานให้ทอรู้หายอกหักเสมอ หากว่าเธอหายดี ทอรู้บอกว่าเธอไม่มีทางหายดีหรอก แล้วทอรู้ก็ไม่คุยด้วย ทำท่าว่าจะนอน สิดิลบอกว่าทอรู้มีท่าทีแข็งขิม ทำท่าเหมือนจะเอาหัวกระแทกฝา ทองทรายจึงต้องกลับไปหาวิชาน วิชานคุยกับทองทรายเรื่องการปรับตัวให้เข้ากันเกี่ยวกับเรื่องบนเตียง ทองทรายปฏิเสธว่าเธอไม่ได้มีปัญหาเรื่องบนเตียง เพียงแต่อยากให้เขาแะรู้สึกของเธอบ้างเท่านั้น หากเธอและเขานึกถึงใจกันและกันก็จะสามารถใช้นาคตร่วมกันเพียงไม่กี่ปีได้อย่างมีความสุข ทองทรายบอกตรง ๆ ว่าอยากให้เขาปรับความเข้าใจกับแม่ชี วิชานจึงเดินหนีเข้าห้องน้ำไป ไม่มีเสียงอาละวาด ทองทรายเดินตามเข้าไป วิชานพลิกกายหันหลังให้ เขาบอกตามตรงว่าทำใจไม่ได้

ฟังแล้วทองทรายก็รู้ว่าเขาต้องการแม่มาก ต้องการมากกว่าภรรยาซึ่งเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาใช้
ระบายความปรารถนาเท่านั้น คิดได้ดังนั้นแล้วทองทรายก็นอนร้องไห้

ตอนที่ 35 วันรุ่งขึ้นทองทรายปฏิบัติตัวตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เธอไปเยี่ยม
นางมณีที่โรงพยาบาล นางมณีบ่นอยากกลับบ้าน นึกกลุ่มใจว่าจะทำให้แม่ชีกับวิชานดึกันอย่างไรดี
นางมณีถามทองทรายว่าทำไมเธอจึงไม่มีลูก ทองทรายนึกถึงการที่เธอคุมกำเนิดอย่างเคร่งครัด
เพราะยังมีปัญหามากมายให้เธอสะสาง ทั้งปัญหาที่โรงสี ปัญหาผู้หญิง ทั้งทอรุ่งและอนงวดีว่าเธอ
ทั้งสองรู้สึกอย่างไรกับวิชาน

ทองทรายกลับบ้านได้ยินเรื่องทสาไปอาละวาดที่บ้านของพ่อและถูกตำรวจยิงตายแล้ว
ทองทรายชวนทอรุ่งกินข้าวแต่ทอรุ่งปฏิเสธ ทองทรายนึกว่าไม่อยากให้ทอรุ่งแบกปัญหาไว้ใน
หัวใจ ที่โต๊ะอาหารทองทรายกลืนข้าวไม่ลง เธอลุกขึ้นไปโทรศัพท์บอกนางพยาบาลว่าให้ปิดเรื่อง
ทสาอย่าให้นางมณีรู้ และห้ามคนเยี่ยมนางมณี

วิชานกลับมาที่ห้องเห็นทองทรายกำลังเตรียมชุดดำ เธอบอกวิชานว่าจะไปงานศพทสา
กับน้องใหม่ และเล่าเหตุการณ์ให้ฟังสั้น ๆ ทองทรายกำชับวิชานว่าอย่าบอกให้นางมณีรู้ แต่วิชานว่า
นางมณีเข้มแข็งพอจะรับเหตุการณ์ทุกอย่างได้อยู่แล้ว ถึงนางจะเป็นคนเจ็บ ไม่เหมือนเขาที่ตัว
แข็งแรงแต่จิตใจอ่อนแอ

ตอนที่ 36 ทอรุ่งบอกว่าจะไปงานศพทสา เธออยากไปทั้งวันสวดศพและวันเผา แต่คิด
ที่ว่าเธอจะไม่สามารถขึ้นบันไดเมรุได้ สติลยังคงมีท่าทีหุดหู่ที่เป็นสาเหตุให้ทสาไปอาละวาดที่บ้าน
พ่อกับแม่ใหม่ ทองทรายเข้ามาปลอบว่าคนเมฆาอย่างทสาทำอะไรร้าย ๆ ได้ทั้งนั้น อีกอย่าง เขากับ
น้องก็ถึงขีดแล้ว อย่าคิดมากเกินไป เธออยากให้เห็นสนใจทอรุ่งกับปณณ อยากให้ทำหน้าที่ของตนเอง
เช่นเดียวกับเธอที่ทำหน้าที่ดูแลโรงสีจนแทบไม่มีเวลาเรียนหนังสือ ทำให้เธอนึกเปรียบตนเองกับอ
นงวดีว่า อนงวดีดูสวยสง่า มีการศึกษาสูงกว่าเธอมากนัก วิชานให้ทองทรายจัดชุดให้เขาใส่ไปงาน
ศพด้วย เขาถามว่าพนักทองทรายเจ็บไป ทั้งคู่คุยกันว่าต่างคนต่างแต่งงานกันด้วยความสมัครใจ
หรือไม่ ทองทรายนึกว่าตอนนี้วิชานทำตัวดีที่ เธอเองก็ควรจะปฏิบัติกับเขาให้ดีที่สุดเช่นกัน วิชาน
พาทอรุ่งลงจากรถ ทองทรายไปเอารถเข็นจากกะเบาะลงมา ต่างคนต่างช่วยกัน แต่การช่วยเหลือทอรุ่ง
ของวิชานก็กลับมีปัญหาจนได้ นิลระยับเอ่ยกลางานว่าทอรุ่งกับทองทรายมีสามีคนเดียวกัน ทำให้
ญาติ ๆ ตกตะลึง ขณะที่สติล ทองทราย วิชานและทอรุ่งโกรธมาก ทองทรายถามปณณว่ามาอย่างไร
นิลระยับว่าปณณไม่ต้องอาศัยทองทรายคนเดียวหรอก ทองทรายต่อว่าออกไปว่า ปณณก็คงไม่ได้พึ่งนิล
ระยับเหมือนกัน เพราะเห็นปณณมากับคนอื่น พลอยระยับเข้ามาในงาน นิลระยับบอกให้ลูกสาวกลับ
แต่ลูกสาวจะนั่งฟังสวดศพอยู่แถวหลัง ระหว่างพักสวดศพพลอยระยับออกไปไหว้ศพและทักทาย
วิชาน เธอมองทอรุ่งด้วยว่าพิการแล้วจะซุบซิบชวนหาไหน แล้วกลับไปนั่งกับมารดา

ทอรั้งถามวิธานว่าไม่เสียค่ายพลอยระยิบหรือ วิธานตอบว่าไม่ สติลถามว่าแล้วแม่ยาย
อย่างเธอคืนักหรือ วิธานตอบอย่างมั่นใจว่าสติลเป็นแม่ยายที่ดี ขณะที่ทอรั้งพูดไม่ออก รู้สึกทุเรศ
ตัวเอง ป่านนี้ทุกคนก็คงจะมองว่าเธอเป็นเมียอีกคนของวิธานจริง ๆ ก็มองขาที่นับวันจะลีบเล็ก
ของตนเองแล้วก็หมดหวังว่ามันจะไม่มีทางหายอย่างแน่นอน เสียเงินโดยเปล่าประโยชน์แท้ๆ
ตอนนี้นางมณีเองก็ล้มป่วย ต้องการใช้เงิน หากทองทรายผูกใจวิธานไว้ไม่ได้เล่าจะทำอย่างไร

ตอนที่ 37 วิธานขับรถผ่านตลาดแวะซื้อขนมจีบซาลาเปาเจ้าอร่อยไปฝากปิ่นกับจิต
วิธานส่งสติลลงหน้าร้านอาหาร ระหว่างจอร์จรออยู่ที่ปั๊มน้ำมันวิธานลงไปเข้าห้องน้ำ ทองทราย
กับทอรั้งนั่งอยู่ที่รถ รถยุโรปคันหนึ่งแวะเข้ามาเติมน้ำมัน ทองทรายกับทอรั้งมองไปก็เห็นนางวดี
กำลังขึ้นหน้าออกมาบอกเด็กปั๊ม ทอรั้งรู้สึกได้ถึงความรู้สึกผิดระหว่างวิธานกับนางวดีจะต้องเอบ
คบหากันแน่ วิธานเดินมาขึ้นรถขับไปรับสติลกลับบ้าน สติลให้ทอรั้งเลือกว่าจะกินอะไร ทอรั้งบอก
ว่าไม่กิน เพราะหากน้ำหนักตัวเธอเพิ่มขึ้น จิตจะอึดเธอลงมาข้างล่างไม่ไหว ไม่อย่างนั้นเธอก็จะต้อง
อยู่บนเรือน จะขอให้ปิ่นโตแล้วมาช่วยอึดก็ไม่รู้ว่าเธอจะทนได้เห็นหรือไม่ ทองทรายบอกว่าปิด
เทอมจะหาอะไรให้ปิ่นโต วิธานแนะนำให้ปิ่นโตบวชเณร สติลถามความสมัครใจของลูก กลับ
ถึงบ้านจิตกับปิ่นโตอยู่ สติลเอาซาลาเปาให้ลูกชายและเอาเบะหมีให้จิต วิธานอุ้มทอรั้งขึ้นบ้าน
ทองทรายไม่พูดไม่จาเดินลงไปเรือนหน้า วิธานถามทอรั้งว่าไปเล่าคำพูดของนิลระยับให้ทองทราย
ฟังใช่ไหม ทอรั้งบอกว่าเธอไม่ได้เล่า ทอรั้งอารมณ์เสียขึ้นมาทันควันแล้วไล่เขากลับบ้าน วิธานเดิน
หนีไปแต่โดยดีนึกดีใจว่าเขาไม่ได้เป็นลูกเขยของนิลระยับ เขาโชคดีเหลือเกินที่มีภรรยาอย่างทอง
ทราย เขาได้ยืนเคียงคู่กันจากชั้นบน เขาคิดว่าทองทรายคงกำลังอาบน้ำ เขาจึงดูกีฬาตามวป่ล้าอยู่
ด้านล่างก่อนจะขึ้นไปอาบนานอน เห็นภรรยาอนหันหลังไม่กระดุกกระดิก อาบน้ำเสร็จเขาจึงเข้า
นอน วิธานนอนกอดภรรยาเมื่อเธอแสดงอาการแข็งขึ้น เขาจึงล้มตัวลงนอนข้าง ทองทรายที่ยังไม่
หลับจึงเข้าใจว่าวิธานไม่ได้เจอคนรักเก่าจึงไม่มีอารมณ์ กว่าจะข่มตาหลับได้ก็ค่อนข้างทองทรายจึง
ตื่นสาย ทองทรายจัดการหาเครื่องต้มให้วิธานสักถ้วย แล้วขึ้นไปอาบน้ำไปเยี่ยมนางมณี และไปทำ
ธุระที่ธนาคาร

ทอรั้งมองงานศิลปะตรงหน้านี้ถึงคำพูดของนิลระยับ และประคิดประต่อเรื่องของ
วิธานกับนางวดี จิตเข้ามาอยู่เป็นเพื่อนและเล่าว่าวิธานกับทองทรายสวีทหวานกันต่อหน้าเธอ ทอรั้ง
เข้าใจว่าทองทรายกับวิธานรักกันดีทำไมจึงได้ยินเสียงโวยวายเรียกร้องความสนใจ ทอรั้งคาดคั้นจิต
ว่านางมณีป่วยเป็นอะไร และเกิดความสงสัยว่าวิธานยังติดต่อกับนางวดีอยู่แท้ ๆ ทำไมจึงแต่งงาน
กับทองทราย

นางมณีกลับมาพักฟื้นได้สามวัน ทอรั้งจึงให้จิตพาเธอลงจากเรือนมาหานางมณี ทอรั้ง
ถามนางมณีตามตรงว่าทำไมทองทรายจึงแต่งงานกับวิธานทั้งที่วิธานกำลังจะคืนดีกับคู่รักเก่า นาง

มณีนบอว่าทั้งคู่ตกลงเองและคู่รักกันดี ทอรู้งเล่าเรื่องที่นิลระยับพูดในงานศพ แต่ทอรู้งไม่ยอมบอกว่าศพใคร นางมณีจึงเล่าให้ทอรู้งฟังตามตรงว่าทองทรายทำทุกอย่างเพื่อแม่ เพื่อทอรู้งและเพื่อน้อง นางมณีถามกลับว่าแล้วทอรู้งเคยคิดจะทำอะไรเพื่อแม่ พี่และน้องบ้างไหม นอกจากหงุดหงิด ใจร้อน คำพูดของนางมณีทำให้ทอรู้งนึกเกลียดตัวเอง เธอไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี เธอไม่รู้เลยว่าต่อไปใครจะดูแลเธอหากว่าแก่ตัวลง ทองทรายกับปิ่นเองก็ต้องมีครอบครัวของตัวเอง ทองทรายเองก็มีปัญหาของตัวเอง คงไม่มาสนใจใยดีน้อง ส่วนวิชานนั้นเขาคงไม่ซื่อสัตย์ อีกหน่อยก็คงฆ่าทิ้ง หากทองทรายเลิกกับวิชานแล้วทองทราย เธอ แม่และน้องจะกินอะไร และนี่ถึงสายตาของคนทั่วไป คนที่เห็นเธอไปทำกายภาพบำบัดบอกว่าทำไปก็คงไม่หาย ทอรู้งเห็นวิชานออกจากบ้านแต่เช้ากลับดึก จึงถามเธอจากคนรับใช้และรู้ว่าเขาไปเรียนจัดฟัน เขาคงนัดพบกับอนงวดีได้สะดวกขึ้น เพราะห่างไกลสายตาของทองทราย การที่ทอรู้งกลายเป็นคนคิดมากเสียเองทำให้เธอกลายเป็นคนซึมเศร้า

ทองทรายบอกวิชานว่าทอรู้งเลิกไปทำกายภาพบำบัดแล้ว ส่วนปิ่นน้องชายของเธอก็เป็นภูมิแพ้ โตขึ้นคงไปช่วยงานที่โรงสีไม่ได้ วิชานจึงให้ทองทรายขายโรงสี ทองทรายบอกว่ายังไม่เดือดร้อนอะไรจึงยังไม่ขาย วิชานจะให้เงินทองทรายใช้แต่เธอบอกว่าอย่าเพิ่งให้ก็ได้ เพราะเธอแทบไม่แตะต้องเงินของเขา คล้อยหลังวิชานทองทรายก็หยิบกล่องใส่ธนบัตรออกมาเปิดดู วิชานเห็นทองทรายนับเงินปึกใหญ่จึงเดินเข้ามาดู เขาจึงแนะนำให้ทองทรายนำเงินไปฝากธนาคาร ทองทรายคิดว่าที่เธอต่อสู้กับปัญหาต่างๆอยู่ได้ก็เพราะความรักความใคร่ของสามี แต่ทอรู้งกลับอึดอัดไม่มีใคร

ทอรู้งเบื่อหน่ายทุกอย่าง แม้แต่ภาพวาด งานแกะสลักที่เคยสวาก็กลับมีแต่สีทึบทึม เธอคิดมากกว่าวิชานอาจจะทิ้งพี่สาวของเธอกลับไปหาอนงวดี ตอนนี้วิชานคงกำลังรอเวลาเท่านั้น เมื่อนางมณีเข้าโรงพยาบาลเป็นครั้งที่สาม เพราะมะเร็งต่อมน้ำเหลือง ทอรู้งรู้สึกท้อแท้หมดสิ้นแล้ว รุ่งเช้าสิดิลไปส่งลูกชายและแะตลาตซื้อกับข้าว จิตมาที่เรือนของทอรู้งเข้าไป ร่างของทอรู้งตกจากชั้นบนลงมายังพื้นซีเมนต์ แก้อีลื้อเลื่อนทับอยู่ที่สระโปก วิชานไปทำงานแล้ว ทองทรายไปดูแลนางมณีที่โรงพยาบาล จิตยืนงอยู่ครู่แล้วจึงวิ่งไปโทรศัพท์หาทองทราย ทองทรายส่งรถพยาบาลมารับตัวทอรู้ง ทองทรายบอกทุกคนว่าทุกอย่างเป็นอุบัติเหตุ ทอรู้งคงไม่ฆ่าตัวตายแน่ วิชานกับสิดิลคงไม่เชื่อในสิ่งที่เธอพูด แต่ทั้งสองก็ไม่พูดอะไร แม่ชีอาสามาดูแลทอรู้ง แม้ว่าทอรู้งจะกะโหลกยุบ โหล่หลุดกระดูกหัก เนื้อตัวมีแต่แผล แต่เธอก็ยังรอดมาได้

ตอนที่ 39 วิชานถามทองทรายตามตรงว่าทอรู้งตั้งใจหรือเปล่า สิดิลร้องไห้จนตาบวมจะถามก็ไม่ได้ สิดิลเองก็ทิ้งปิ่นไว้ที่บ้านไม่ได้เสียด้วย ทองทรายพยายามพูดให้ทุกคนคิดว่ามันเป็นอุบัติเหตุ เธอกังวลเรื่องคำรักษาพยาบาล ทองทรายรู้สึกอ่อนล้าทั้งกายและใจ ดีว่าไม่เดือดร้อนเรื่อง

คำรักษาพยาบาลอะไร แม่ชีกำมือทอรั้งเอาไว้แน่น และเรียกทองทรายกับทอรั้งมาคุยด้วย เวลาของทอรั้งอยู่ที่ใจ ขณะที่เวลาของนางมณีเหลืออยู่น้อยนิด ทองทรายทำอะไรไม่ได้ เธอรู้สึกว่ามันเป็นหุ่นยนต์ มาเริ่มเคื่องร่อนก็ตอนที่อนงวดีมาเยี่ยมทอรั้งนี่เอง อนงวดีแนะนำให้ทอรั้งไปพบจิตแพทย์ ทองทรายให้วิธานกลับไปคลินีกก่อน ทอรั้งยังไม่ยอมทำกายภาพบำบัด แม่ชีถามว่าอนงวดีเป็นใคร ทอรั้งจึงสงสัยว่าแม่ชีเป็นอะไรกับวิธาน ทองทรายบอกทอรั้งว่าแม่ชีเป็นแม่ของวิธาน แม่ชีถามว่าวิธานเข้าสู่มากหรือ ทอรั้งจึงเล่าว่าเมื่อก่อนวิธานเคยชอบพอกับพลอยระยิบ แต่เกิดผิดใจกันเลยหันมาทางทอรั้ง หลังจากแต่งงานกับทองทรายแล้วก็ไม่มีอะไรนอกจากปัญหาเรื่องอนงวดี เธอมาที่บ้านบ่อย ๆ นางมณีเองก็รู้จัก วิธานคงกำลังรอเวลาที่จะได้เจอเงาใจของทองทราย ทอรั้งถามทองทรายว่าเธอจะยอมง่าย ๆ หรือ ทองทรายตอบว่าเธอเองจะอยู่ที่โรงสีคงไม่มีปัญหาอะไรหรอก แม่ชีน้ำตาคลอแล้วเล่าว่าตอนยังไม่บวชนั้นแม่ชีเคยหนีตามพ่อของวิธานไปสามปีแล้วกลับมา จำซั่ม ลูกพี่ของนาง ชอบนางอยู่จึงขอแต่งงานบ่อย ๆ แต่นางไม่ชอบ คุณตาทรงเลี้ยงเขามาตั้งแต่เล็ก นางเป็นเด็กใจแตกชอบเที่ยวดูหนังดูดนตรี ดูลิเก นางจึงไปหลงรักนักร้องและหนีตามเขา ไปอยู่ด้วยกันสามปีนางก็มีวิธาน นางไม่มีที่ไปจึงอุ้มวิธานกลับมาอยู่กับตาทรง ตาทรงจึงรับเลี้ยงวิธานไว้ ขณะนั้นจำซั่มแต่งงานกับนางมณีแล้ว ทั้งหมดอยู่บ้านเดียวกัน จำซั่มยังไม่เลิกราจากนาง นางเป็นคนไม่ได้เรื่อง ขณะที่นางมณีทำงานสารพัดอย่าง นางไม่ยอมเป็นเมียของจำซั่ม ขณะนั้นวิธานยังอายุไม่ถึงสองขวบด้วยซ้ำ จำซั่มโมโหจึงข่มขืนนาง นางเสียใจมากหนีออกจากบ้านไปกระโดดน้ำตาย การที่ทอรั้งกระโดดลงจากเรือนมาตัวตายทำให้แม่ชีนึกถึงตนเอง ทอรั้งบอกว่าแม่ชีเข้าใจวิธานผิด เขาไม่เคยทำอะไรเลวทราม ถึงจะซีโมโหไปบ้าง แต่ก็ไม่เคยทำอะไรเสียหาย เขาไม่เคยย่างกรายไปที่เรือนหลังเลยถ้าไม่จำเป็น เขาไม่เคยทำอะไรไม่งามกับทอรั้ง ทอรั้งจึงบอกตามตรงว่าชีวิตของเธอมีคณไม่มือนาค เธอหัดหู้ ท้อแท้ กลัวว่าจะไม่มีใครดูแล แม่ชีบอกว่าทอรั้งยังทำประโยชน์เพื่อคนอื่นได้อีกมากหากจะทำ เธอยังสามารถสอนศิลปะ สอนหนังสือให้เด็ก ๆ ช่วยแม่ชีที่สถาบันได้ แม่ชีเล่าต่อว่า นางกระโดดน้ำตายแต่ไม่ตาย มีคนมาช่วยไว้ นางไปอยู่กับเขาและช่วยขายของ เขาทวงบุญคุณที่เขาช่วยชีวิตนางด้วยการให้นางไปเป็นภรรยาของเข แล้วนางก็หนีไป นางพบปะผู้ชายอีกหลายคนทีคอยจะข่มเหง ทองทรายให้แม่ชีอธิบายให้วิธานฟัง แม่ชีเล่าต่อว่านางเคยมาดูแลวิธานสองหนคือ ขณะที่เขานอนโรงพยาบาล หนที่สองคือตอนที่เขาสอบเข้ามหาวิทยาลัย นางมณีทำหน้าที่ดูแลทั้งตาซั่มและวิธาน วันนั้นแม่ชีจึงกลับไปที่บ้านคิดว่าจะมาตัวตายอีกครั้ง แต่ไม่ได้ทำเพราะมันบาปหนา จึงช่วยทางสถาบันเลี้ยงเด็กกำพร้า ทองทรายยืนยันว่าวิธานไม่ใช่คนเลวอย่างแน่นอน แม้ว่าเขาจะมีความบกพร่องทางอารมณ์ เธอคิดว่าความทุกข์ของตนเองเล็กน้อยเมื่อเทียบกับแม่ชี

ตอนที่ 40 วิธานแบ่งที่นั่งให้ภรรยา นึกประหลาดใจว่าเธอลงมาจากชั้นบนเข้ามานั่งเบียดอยู่ในเก้าอี้แน่นตัวเดียวกัน วิธานชวนทองทรายเข้านอน ทองทรายจึงเล่าเรื่องที่ทอรุ่งจงใจฆ่าตัวตาย เพราะอิจฉาพี่สาว น้อยใจแม่ เขาไม่รู้อนาคต ไม่รู้ว่าจะอยู่กับใคร แต่ต่อไปนี้เขาจะไม่ทำอย่างนั้นอีกแล้ว และเริ่มเล่าเรื่องที่ได้อินจากแม่ชีให้วิธานฟัง วิธานสะอื้นไห้จนตัวสั่นเหมือนเด็กชายตัวเล็ก ๆ ทองทรายจึงสัญญาว่าจะให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่เขา นั่นคือครอบครัวที่อบอุ่น วิธานอยากกราบขอโทษแม่ที่เขาเคยคิดว่าแม่เป็นคนไม่ดี พรุ่งนี้ทองทรายจะไปรับแม่ชีมาคุยกับวิธานที่บ้าน ให้จิตไปเฝ้าทอรุ่งแทน

หลังจากได้คุยกันแล้วแม่ชียืนยันว่าจะทำงานอยู่ที่สถาบันแม่ชี ส่วนทอรุ่งนั้นจะไปอยู่กับแม่ชีที่สถาบัน แม่ชีสัญญาว่าจะดูแลเรื่องที่ทอรุ่งช่วยตัวเอง ไม่ได้และจะหัดให้ทอรุ่งช่วยเหลือตนเอง เป็นครั้งแรกที่วิธานคิดว่าชีวิตของตนเองสมบูรณ์ และที่สำคัญคือเขามีภรรยาที่ดีกับเขา แม้ว่าในบางครั้งเธอจะร้องไห้ แต่วิธานก็เข้าใจว่าทองทรายอาลัยป้า

นางมณีจากไปด้วยอาการหัวใจล้มเหลว ทองทรายไม่ร้องไห้แต่เจ็บไป ทองทรายทำตัวคล้ายหุ่นยนต์ เธอบอกว่าจะให้อิสระกับวิธาน หลังจากนางมณีเสียชีวิต เธอจะ让他ได้เลือกภรรยาที่เขารักด้วยตนเองมิใช่ให้ผู้ใหญ่เลือกให้ แล้วทองทรายก็เก็บเสื้อผ้าออกไปอยู่บ้านป้าและเขียนจดหมายบอกวิธานเอาไว้ที่โต๊ะเครื่องแป้ง

ตอนที่ 41 วิธานมาถามหาทองทรายกับสิริลิตแต่นางปฏิเสธว่าไม่รู้จริงๆ เขาใช้นายจีนไปส่งแม่ชีกับทอรุ่ง ทองทรายเอารถคันเล็กออก วิธานบอกว่าทองทรายไม่ได้บอกอะไร บอกแต่ว่าขอไปทำธุระซักพัก สิริลิตถามว่าอะไรกันเมียไม่อยู่คนเดียวทำยังกับหายไปสักเดือน วิธานนึกถึงการกระทำของเขามือคิ่นที่ผ่านมา หลังจากอ่านจดหมายจบ เขาก็ตะลึงงัน แล้วหันไปชกที่นอน กำแพง ขว้างปาข้าวของภายในห้องนอน ก่อนจะนอนร้องไห้ เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมทองทรายจึงหนีหน้าไป ขณะที่อยู่ด้วยกันนั้นถึงเขาจะโวยวายไปบ้าง แต่เขาก็ไม่เคยทุบตีทำร้ายเธอ กับอนงวดีที่เขาคบด้วยตอนเรียนมหาวิทยาลัยเพราะเพื่อนยุ และคิดว่าเขาผิดปรกติ เลิกรากับอนงวดีเขาก็หันมาคบกับพลอยระยิบ เมื่อเลิกรากันก็หันมาหาทอรุ่ง แต่ยังไม่ถึงไหน เธอก็ต้องกลายเป็นคนพิการ ดูเหมือนว่าเขาจะไม่สมพงศ์กับผู้หญิงคนไหนเสียเลย ถึงแม้ว่านางมณีจะยัดเยียดให้เขา แต่เขาก็ผูกพันกับเธอที่สุด ทั้งกายทั้งใจ วิธานลังงาน ขับรถไปที่โรงสีแล้วพบว่าโรงสีปิด ส่วนหลงจูนนั้นอยู่บ้าน หลงจูนบอกว่าทองทรายทุกซอกทุกซอสน่าสงสาร แต่อย่างไรก็ตามคนงานก็ยังยอมรับทองทราย เพราะเธอเอาใจใส่คนงานเป็นอย่างดี ทำให้วิธานยังไม่เข้าใจว่าทำไมเธอจึงหนีไป อะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดที่เธอหมายถึง เพราะเขาคิดว่าสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเขาคือเธอ วิธานคิดว่าทองทรายไปพักกับแม่ชี แต่เมื่อไปถึงกลับไม่พบทองทราย วิธานบอกแม่ชีว่าทองทรายทิ้งเขาไป แม่ชีถามว่าวิธานลงไม้ลงมือกับทองทรายหรือเปล่า เขาปฏิเสธ แม่ชีอ่านจดหมายของทองทรายอีกรอบและบอกว่า ทองทรายเขียนราวกับว่า

วิธานมีผู้หญิงอื่น วิธานปฏิเสธ และนึกถึงคราวก่อนทอรู้ง์โกรธเขาเรื่องพลอยระยิบ แม่ชีถามว่าแล้วเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆเล่า ทอรู้ง์กลับมาถึงพอดี เธอทักขึ้น เธอถามว่าวิธานเป็นอะไร เขาตอบว่าถูกเมียทิ้ง ทอรู้ง์พูดถึงอนงวดี วิธานปฏิเสธว่าไม่ได้มีอะไรกัน อีกอย่างที่อนงวดีมาเพราะเขามาเพราะพสก พ่อแม่ของอนงวดีไม่ชอบพสกที่เขาจน แม่ชีเดาว่าทองทรายคงเข้าใจผิดว่าวิธานยังคบกับอนงวดีอยู่ ทองทรายคงคิดว่าเมื่อทุกอย่างลงตัวแล้วเธอคงอยากให้วิธานได้ตัดสินใจ ทอรู้ง์บอกว่าวิธานอาจจะไปอยู่ที่บ้านสวน

ตอนที่ 42 เมื่อขับรถกลับมาถึงบ้านก็มีคนมาแล้ว ความคิดจะไปบ้านสวนจึงต้องยุติไว้ก่อน จิตอยู่บ้านคนเดียว เธอบอกวิธานว่าติดกับปัณณ์ไปบ้านสวนของปู่กับย่า ติดกับไปอยู่กับทองทราย วิธานกลับขึ้นห้อง สำรวจดูเสื้อผ้าว่ามีข้าวของอะไรของทองทรายเหลืออยู่บ้าง เขาพบผ้าเช็ดหน้าสองผืน เมื่อคลี่ออกก็พบแผ่นยาคุมกำเนิด นึกน้อยใจที่ทองทรายไม่ยอมมีลูกเพราะคิดว่าสักวันจะต้องหย่า

ติดแวะไปหาทองทรายที่บ้านสวน เธออยู่ที่นั่นตามคาด ทองขาวพ่อของทองทรายไม่อยู่ เพราะเกลียดทองน้องชายของทองขาวเปิดบ่อจับกุ้งมีการกินเลี้ยงฉลองทำไรจាកการจับกุ้งขาย นางมณีนัยกที่คืนให้สองแปลง โดยมีข้อเสนอว่าให้เกลียดทองดูแลพ่อแม่ให้ดี เกลียดทองมาพบทองทรายเขาเอ็ดตะโรว่าเธอน่าจะอยู่ดูแลสามี ติดและปัณณ์ เกลียดทองว่าวิธานมาถามหาทองทรายแต่ไม่พบ คำนั่นเกลียดทองกับติดช่วยกันพูดให้ทองทรายกลับไปคืนดีกับวิธาน เพราะหากวิธานกลับไปหาพลอยระยิบ แล้วชีวิตของเขาจะเป็นอย่างไร ถึงวันนั้นผลกระทบก็จะตกแก่ทองทราย ติด ปัณณ์ แม่ชี ทอรู้ง์จะทำเช่นไร ทองทรายชวนติดกับปัณณ์ค้างที่บ้านสวนด้วย ติดบอกทองทรายว่าระหว่างวิธานกับอนงวดีคงไม่มีอะไร และอนงวดีเองอาจจะคบหากับพสกก็ได้

สายวันรุ่งขึ้นทองทรายจึงเก็บข้าวของกลับบ้าน กำลังยกกระเป๋าใส่รถก็เห็นรถของวิธานมาพอดี โดยมีพสกนั่งมาด้วย พสกมาเป็นพยานให้เรื่องที่เขารับอนงวดีมานานแล้ว แต่พ่อแม่ของอนงวดีไม่ชอบเขา วิธานบอกว่าถึงอนงวดีจะเป็นผู้หญิงทันสมัยแต่คงไม่เป็นภรรยาบ่อยใครหรอก วิธานดึงกระเป๋าจากมือทองทราย และจะพาทองทรายไปพักผ่อนชายทะเลด้วยกัน ทองทรายเดินตามไปขึ้นรถเงียบ ๆ

วิธานพาทองทรายไปที่ชะอำ เช้ายังกะโลสั๊กหลัง หาซื้อเสื้อผ้า ครีมกันแดด ชุดว่ายน้ำ เขาให้ทองทรายใส่ชุดว่ายน้ำให้ดู วิธานถามว่าทำไมถึงคิดจะทิ้งเขาได้ลงคอ ทั้งที่เขารักทองทรายที่หัวใจ เขาบอกว่าตนเองร้องไห้หลังจากได้อ่านจดหมายของทองทราย ทองทรายกอดวิธานเอาไว้ แล้วบอกว่าเธออยากให้วิธานได้มีโอกาสเลือก อยากให้เขามีความสุขเท่านั้นเอง เขาถามทองทรายว่าจำห้องนี้ได้ไหมที่เขาเคยพาทองทรายมาที่นี่เพื่อประชิดพลอยระยิบ วิธานยืนยันว่าเขาจะไม่ทิ้งเธอ

ไปไหนอีกและห้ามทองทรายกินยาคุมกำเนิด เพราะเขาเองก็อยากมีลูกสักสองคน ก่อนจะชวนทองทรายแต่งตัวไปเดินเล่นที่ชายหาด

13. ทรายสามสี

โดย โสภาค สุวรรณ (2540)

บทนำ

นวนิยายเรื่องนี้ผู้เขียนจินตนาการขึ้นจากความห่วงใยที่มีต่อเยาวชนที่ถูกทารุณกรรมในรูปแบบต่าง ๆ โดยที่กฎหมายสิทธิเด็กไม่สามารถคุ้มครองได้ เด็กที่ถูกทารุณกรรมมักจะได้รับผลกระทบต่างกัน

ตอนที่ 1 บรรยากาศยามเช้าของธรรมชาติไม่ได้ทำให้ทรายเงินสนใจเลยแม้แต่น้อย แม่ลุกขึ้นมาหุงข้าวแล้ว พ่อตื่นตามขึ้นมาอาบน้ำ ทรายเงินรู้สึกว่ามีคนรอบตัวเธอเหมือนปีศาจ เธอพยายามหลีกเลี่ยงไม่พบหน้าพ่อ รู้สึกเจ็บปวดเมื่อคิดถึงเหตุการณ์บางอย่าง เธอไม่อยากได้ยินเสียงแม่ เพราะคิดว่าแม่เองก็เป็นเหยื่อของพ่อเช่นกัน โดยไม่คิดจะปกป้องตัวเองและลูกเลย จนทรายเงินอดคิดไม่ได้ว่าเธอเป็นลูกสาวของพ่อคนนี้หรือเปล่า พ่อและแม่รู้ว่าจิตใจและอารมณ์ของทรายเงินเปลี่ยนแปลงไป แต่ทั้งสองก็ไม่มีทางเข้าถึงอารมณ์ของเธอได้

พ่อเป็นคนเผด็จการ ไม่ชอบให้ใครมายุ่งกับเรื่องส่วนตัวในครอบครัว ส่วนแม่ก็ดูเหมือนจะคล้อยตามพ่อไปเสียทุกเรื่อง พ่อมักจะเย็บหยั้นแม่เสมอว่าทำทางผู้ดีของแม่ทำงานหาเลี้ยงครอบครัวไม่ได้หรอก ดูไปก็เหมือนผีตายซาก ทรายเงินไม่เข้าใจเลยว่าผีตายซากอย่างแม่ทนมือเท้าของพ่อมาได้อย่างไร ทรายเงินเกลียดพ่อตรงที่ไม่รู้จักฟังเหตุผล ครั้งหนึ่งเธอเคยชวน โด่งเพื่อนร่วมชั้นไปเก็บสร้อยพระของแม่เลี้ยงสายแสงที่หล่นหาย แต่พ่อกลับคิดว่าทรายเงินกับโด่งทำเรื่องอับปรีย์ พ่อทั้งเกรี้ยวกราดคำทอ ยิ่งนานวันเธอยิ่งชิงชังพ่อจนกลายเป็นความก้าวร้าวคือร้อน เมื่อคิดถึงภาพพ่อที่อาละวาด ทารุณแม่ เข้านี้ก็เช่นกันพ่ออาละวาดไม่ยอมกินกับข้าวที่เคยบอกว่าถูกปากและให้แม่ทำตั้งแต่เมื่อเป็นวานก่อนจะขโมยเตอร์ไซค์ออกจากบ้านไป แม่ประคองน้องสาวคนรองออกมาล้างหน้า ทำให้ทรายเงินนึกถึงตอนที่น้องยังเป็นเด็กทารก ก่อนจะกลายมาเป็นเด็กพิการสมองเสื่อม เพราะได้รับการกระทบกระเทือนอย่างแรง ขณะที่แม่ยอมให้ทุกสิ่งเกิดขึ้น แม้แต่การที่ทรายเงินถูกกระทำจากพ่อจิตวิปริต เด็กสาวก็ต้องยอมเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว จนความรุนแรงเลยเถิดมาถึงน้องคนรอง จากเด็กที่เกิดมาปรกติสมบูรณ์ กลายเป็นเด็กพิการทางสมอง ทองทรายเหมือนหุ่น ตุ๊กตาล้มลุก ทรายเงินเกลียดน้องสาวคนสุดท้ายที่พันเงื่อมมือของพ่อไปได้อย่างไม่ยุติธรรมที่ถูกนำไปเลี้ยงที่อื่น

แม่เตือนทรายเงินเรื่องโด่ง ทำให้ทรายเงินยิ่งรู้สึกน้อยใจ เธอไม่ได้มีอะไรกับโด่ง พ่อต่างหากที่กล่าวหาเธอ

ตอนที่ 2 บัวคลีมองเด็กหนุ่มตรงหน้าอย่างตื่นตัน นึกถึงวันที่เธอรับเขามาจาก วงแหวน ผู้เป็นพ่อของเด็กหนุ่มและพี่ชายคนโตของเธอ แม่ของเด็กหนุ่มจากไปนานแล้วด้วยโรคหัวใจตั้งแต่เด็กหนุ่มยังเป็นเพียงเด็กชายตัวน้อย รูปร่างหน้าตาของเด็กหนุ่มน่ารักอย่างลูกครึ่งไทยอังกฤษ พ่อของเด็กหนุ่มเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุจากการขับเครื่องบินของพ่อค้าไม้เถื่อน เด็กชายดวงเมืองเห็นสภาพศพของผู้เป็นพ่อทั้งที่อายุเพียงเจ็ดปี เธอผู้เป็นน้องเลี้ยงเขามาด้วยความรัก เด็กหนุ่มบอกบัวคลีว่าเขาสอบได้ที่ 1 เขาอยากไปตะโกนบอกพ่อที่ริมหน้าผาว่าเขาสอบได้ที่ 1 ของจังหวัดและจะสอบได้ทุนไปเรียนต่อมหาวิทยาลัย เพราะพ่อของเขาถูกมือปืนรับจ้างยิงพ่อตกหน้าผาตายที่นั่น หลังกลับจากหน้าผา บัวคลีพูดถึงทอศรี อดีตเพื่อนร่วมชั้นที่แม่เลี้ยงสายแสงนำไปเป็นคนรับใช้ ดวงเมืองบอกว่าเขาเพิ่งพบแม่เลี้ยงสายแสง ใครๆต่างบอกว่าเธอไม่มีลูก แต่เขาเห็นว่าเธอเลี้ยงเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ บัวคลีบอกว่าคงเป็นเด็กที่แม่เลี้ยงสายแสงขอมาเลี้ยงละมัง แต่ดวงเมืองยังไม่ทันได้พูดด้วย แล้วปู่ของดวงเมืองก็เข้ามารวมวงสนทนาด้วย สองพ่อลูกดูผูกพันกันแต่ก็มีเรื่องขัดคอกันให้หัวเราะทั้งบ้านอยู่เสมอ ปู่บอกว่าดวงเมืองคงไปเที่ยวตามประสาหนุ่ม แล้วหันไปชวนลูกสาวทะเลาะ ดวงเมืองบอกว่าเขาสอบได้ที่ 1 ของจังหวัดและจะชิงทุนไปเรียนต่อมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 ดวงเมืองขี่มอเตอร์ไซค์มาเคาะย่นเคาะขอให้บัวคลีเข้าเมืองไปด้วยกัน บัวคลีถึงเลอยู่สักพัก ขึ้นมอเตอร์ไซค์ตามหลานชายไป แล้วเปลี่ยนใจก้าวลงมาจากรถวางหมวกไว้กับแคร่ บัวคลีให้ดวงเมืองพาขี่มอเตอร์ไซค์รอบบ้านก่อน เธอให้หลานชายสัญญาว่าจะไม่ขับเร็วไม่ซิ่ง บัวคลีคิดว่าหากยูง ป้าสะใภ้ของเธอไม่มา เธอจะไม่ยอมเข้าเมืองเด็ดขาด ดวงเมืองรับประกันเป็นมั่นเหมาะ บัวคลีจึงยอมก้าวขึ้นมอเตอร์ไซค์ ดวงเมืองจอดรอไว้หน้าร้านขายประจำของบ้าน รถมอเตอร์ไซด์แล่นมาจอด ดวงเมืองเห็นทอศรี เพื่อนของบัวคลีพาเด็กหญิงคนหนึ่งลงจากรถมาด้วย ดวงเมืองบอกบัวคลีให้มาพบทอศรี ทอศรีแนะนำว่าเด็กหญิงที่เธอพามาด้วยนั้นเป็นหลานสาวและบอกให้เด็กหญิงแนะนำตัว เด็กหญิงบอกว่าเธอชื่อทรายแก้ว ทอศรีเห็นมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งแล่นเข้ามา ทอศรีจึงมือเด็กหญิงตัวเล็กหลบไปทางหลังร้าน บัวคลีได้แต่สงสัยว่าทอศรีมีปัญหาอะไร ดวงเมืองวิ่งเข้าไปในร้านขายเครื่องนอน พร้อมกับมอเตอร์ไซค์คันนั้นแล่นเข้ามาพอดี เจ้าของมอเตอร์ไซค์เข้ามาในร้านถามหาเด็กหญิงตัวเล็กกับหญิงสูงวัย ดวงเมืองมองเขาแล้วก็ไม่อยากคิดเลยว่าชายเจ้าของมอเตอร์ไซค์จะเกี่ยวข้องกับชายเจ้าของมอเตอร์ไซค์ ดวงเมืองมองเจ้าของมอเตอร์ไซค์เข้าไปนั่งในร้านชำร้านหนึ่ง สั่งเหล้ามาดื่ม ดวงเมืองได้ยินเจ้าของมอเตอร์ไซค์คุยกับเจ้าของร้านแล้วก็รู้สึกหนักใจที่รู้ว่าเด็กหญิงตัวเล็กเป็นลูกของผู้ชายคนนั้น เจ้าของมอเตอร์ไซค์บอกกับเจ้าของร้านว่า แม่ของเด็กหญิงเป็นคนจัดการให้แม่เลี้ยงสายแสงนำเด็กหญิงไปเลี้ยงที่กรุงเทพฯ สองสามปีแล้ว เขาให้อะมาคินแต่แม่เลี้ยงไม่ยอม ชายผู้นั้นเรียกเพื่อนมากินเหล้าด้วยกันแล้วว่าจะไปบ้านแม่เลี้ยงสายแสงบนดอย

บัวคลีรอลานชายที่ร้านชำ ดวงเมืองเดินมาชวนบัวคลีออกไปนอกร้านและเล่าเรื่องที่เขาคิดขึ้นให้อาฟิง บัวคลีนึกถึงคำบอกเล่าของนางทอศรีที่ว่า แม่เลี้ยงสายแสงมีหลานสาว ต่อมาหลานสาวหนีตามผู้ชายไป และคงเป็นผู้ชายคนเดียวกับที่กินเหล้าอยู่ในร้านชำนั้น

ตอนที่ 4 ทอศรีพาเด็กหญิงมาหลบในวัด เธอทอดเด็กหญิงเอาไว้บนตัก เด็กหญิงตัวน้อยนั่งนิ่ง ทอศรีรู้ว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอพาเด็กหญิงหนีผู้เป็นพ่อ เด็กหญิงเติบโตอยู่ในความอุปการะของแม่เลี้ยงสายแสงที่เต็มไปด้วยความอบอุ่น ซึ่งต่างจากครอบครัวของเด็กหญิงอย่างสิ้นเชิง แม้จะเป็นระยะเวลาอันสั้นแต่เด็กหญิงก็รู้ว่าพ่อของเธอเป็นคนโหดเหี้ยม ทำให้เด็กหญิงทั้งโกรธและเกลียดผู้เป็นพ่ออยู่ในส่วนลึก เด็กหญิงจึงรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่กับทอศรียิ่งกว่าอยู่กับแม่แท้ ๆ ของตัวเองเสียอีก ทรายแก้วอธิษฐานกับพระประธานให้แม่และพี่สาวปลอดภัยจากพ่อ เธอนึกอยากให้แม่และพี่สาวมาอยู่ด้วย แต่ก็ไม่อยากให้พ่อมาอยู่ด้วยเพราะไม่อยากให้พ่อมาทำร้ายเธอ แม่และพี่สาว เธอไม่อยากให้ตนเอง แม่และพี่สาวเป็นเหมือนทรายทอง เด็กหญิงจึงบอกทอศรีว่าอย่าให้พ่อมาเอาตัวเธอไปได้ นึกถึงคำพูดของแม่ที่บอกให้เธออดทนต่อพ่อ เพราะพ่อเป็นคนเลี้ยงดูครอบครัวให้สุขสบาย

คนธรรมาธิบิณฑิมาและทรายแก้วที่ท้ายวัด ทอศรีบอกคนธรรมาธิบิณฑิมาว่าได้ไปวัดตัดผมแล้ว ทรายแก้วนั่งฟังผู้ใหญ่สองคนพูดคุยกันด้วยความเกลียดพ่อ นึกถึงภาพของทรายทองในอดีตที่ยังคงฝังใจ

คนธรรมาธิบิณฑิมาพ่อของทรายแก้วจอดขวางทางขึ้นคอย เขาเดินเข้ามายังรถจี๊ปแล้วตะโกนขอลูกของเขาขึ้นอย่างหยาบคาย ทอศรีทอดเด็กหญิงเอาไว้แล้วนึกเอาว่าทรายแก้วจะต้องเคยถูกทำร้ายอย่างแน่นอน ทอศรีทั้งกลัวทั้งสงสารเด็ก คนธรรมาธิบิณฑิมาไปถึงบนคอย ครู่ต่อมารถจี๊ปอีกคันก็แล่นลงมาจากคอย ทำให้พ่อของทรายแก้วต้องล่าถอย

ทรายแก้วมองแม่เลี้ยงสายแสงด้วยความอ่อนใจ นางบอกว่าจะเรียกช่างให้มาวัดตัดผมที่นี่ แล้วถามทรายแก้วว่าอยากไปอยู่กับแม่ไหม ทรายแก้วถามว่าให้แม่และพี่สาวของเธอมาอยู่ด้วยกันที่นี่ได้ไหม แม่เลี้ยงสายแสงบอกว่าแม่ของทรายแก้วคงไม่อยากมาอยู่ที่นี่ พรุ่งนี้นางจะพาเด็กหญิงไปพบกับครอบครัวของเด็กหญิงให้รู้เรื่อง จะได้ไม่รบกวนใครให้ยุ่งยากอีก

ตอนที่ 5 ทรายเงินนึกถึงน้องสาวคนเล็ก ทำให้เธอนึกถึงเหตุการณ์ที่พ่อทำร้ายทรายทองจนพิการ โดยไม่มีใครเอาผิดเขาได้จนถึงทุกวันนี้ เธอคิดว่าน้องสาวทั้งสองต่างเอาตัวรอดจากเหตุการณ์ร้ายได้หวุดหวิด ทรายทองพิการไปแล้ว ทรายแก้วไปอยู่กับแม่เลี้ยงสายแสง เหลือเพียงเธอและแม่ที่อยู่ได้อำนาจของพ่อด้วยความหวาดกลัว แม่ไม่กล้าปกป้องตัวเองและเลือดในอก ยังคิดทรายเงินก็ยังน้อยใจในโชคชะตา เจ็บปวด และกลายเป็นความก้าวร้าว ทรายเงินถามแม่ว่าไหนว่ายอมให้แม่เลี้ยงสายแสงเอาตัวทรายแก้วไปเลี้ยงได้เสียละ ทำไมถึงจะพากลับมาอยู่ที่บ้าน เมื่อได้ยิน

คำตอบของแม่และคำพูดของพ่อว่าเขายืนยันว่าจะเอาทรายแก้วมาเลี้ยง ขณะนั้นแม่กำลังช่วยให้ทรายทองแปรงฟันและประคองลูกสาวให้ลุกขึ้นนั่ง แม่วางลูกสาวลงกับระเบียบ วานให้ทรายเงินเอาผ้าไปตากที่ราว แต่เธอไม่ฟังเสียงเดินเข้าห้องปิดประตูลงกลอน เธอนึกถึงวันที่พ่อพาเธอเข้าไปในป่า เปิดคลองที่เธอซ่อนไว้ออกดู ภายในมีจับในสีชมพูตัวสวยเปื้อนเลือดอยู่ในนั้น แม่เธอคงรู้เรื่องนี้แต่ไม่พูดอะไร แล้วเดินออกจากบ้าน เสียงแม่ร้องถามว่าจะไปไหน มองเห็นทรายทองยืนเกาะลูกกรง มีเม็ดข้าวติดอยู่ที่แก้ม แม่กำชับซ้ำว่าห้ามไปเล่นกับโด่ง ทรายเงินนึกอยากทำอะไรให้พ่อเสียใจ นึกเกลียดน้องสาวที่แม่ยกให้แม่เลี้ยงสายแสงไป ทรายเงินไปหาโด่งที่บ้าน โด่งรู้สึกอัดอั้นตันใจอยากออกไปจากบ้าน ด้วยเบื่อหน่ายกับการดูแลคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ โด่งพาทรายเงินเข้าไปเที่ยวดูนกป่า ดูน้ำตก โด่งล้วงลงไปน้ยามหยิบปิ่นของพ่อที่เพิ่งหาเจอขึ้นมา

ตอนที่ 6 อุษาภินยาแก้ปวด แต่อาการปวดก็ยังไม่ทุเลา นึกหวังทรายทองว่า หากนางตายไป หวังว่าทรายทองคงไม่เป็นภาระแก่พี่น้อง อุษานึกถึงเรื่องราวระหว่างเธอกับสามีทั้งน้ำตา ทรายทองเขย่าว่งแม่บอกว่าพ่อมาแล้ว แม้ว่าทรายทองจะพิการแต่เธอก็ยังมีได้สูญเสียประสาทสัมผัสบางส่วน พงศ์ศักดิ์โกรธที่รู้ว่าทรายเงินออกไปกับโด่ง อุษาแก้ตัวแทนลูกว่า ทรายเงินคงอยากไปเที่ยวเล่นบ้าง ถ้าเขากลัวว่าจะเอาทรายเงินไว้ไม่อยู่ก็ให้ส่ง ไปอยู่กับป้าเสีย อุษาพูดยังไม่ทันจบก็ถูกพงศ์ศักดิ์ซ้อม ทรายทองร้องห้ามเสียงดัง พงศ์ศักดิ์นึกถึงแม่เลี้ยงสายแสงแล้วที่ไม่ยอมรับเขาแล้ว ซ้อมอุษาและทรายทอง ทรายเงินกลับมาบ้าน พงศ์ศักดิ์คาดคั้นว่าเธอไปไหนมา แล้วลากเธอเข้าไปในป่า

วันต่อมาพ่อเรียกทรายเงินให้ลุกขึ้นหุงข้าว เธอลุกขึ้นไปถามแม่ว่าจะให้ทำอะไรกิน ทรายเงินทั้งสงสารทั้งโกรธที่แม่ยอมให้พ่อทำร้าย แม่ถามทรายเงินว่าอยากให้ทรายแก้วมาอยู่ด้วยจริงหรือ เธอตอบไม่ได้ แม่ถามต่อว่าทรายเงินอิจฉาน้องหรือ ทำให้ทรายเงินนึกโกรธแม่ที่หวังแต่น้องคนเล็ก

ตอนที่ 7 ทรายเงินมาช่วยเปลี่ยนผ้าถุงให้ยายของโด่ง และชวนโด่งเข้าไปในป่า ทรายเงินบอกว่าพ่อเธอคงไปเอาตัวทรายแก้วกับแม่เลี้ยงสายแสง ทรายเงินจับมือโด่งไว้ทำให้เขารู้สึกเหมือนจะเป็นไข้ ทรายเงินถามว่าโด่งซ้อมยิงปืนแม่นไหม โด่งยิงปืนให้ทรายเงินดู เธอได้ยินเสียงสวบสวบจึงเดินเข้าไปดูและพบว่ากระสุนที่โด่งยิงออกไปนั้นถูกพงศ์ศักดิ์พ่อของทรายเงิน

ทรายเงินบอกให้โด่งเอาปืนไปทิ้ง เพราะกลัวว่าตำรวจจะตามเจอ โด่งพยักหน้าแล้วรีบทำตาม ทรายเงินนึกถึงความร้ายกาจของพ่อ คือผู้ชายที่ข่มเหงให้เธอเป็นทาสกามของเขา แล้วบอกให้โด่งรีบออกไปจากป่า

โด่งวิ่งมาที่บ้านแล้วตะโกนเรียกยาย แม่จะยังกลัวเรื่องที่เขายิงพงศ์ศักดิ์ก็เถอะ ทรายเงินบอกว่าจะกลัวอะไรในเมื่อเขายังอยู่ที่นี้ไม่ได้ไปไหน โด่งป้อนข้าวยายด้วยความโกรธแม่ที่ทิ้งเขาไป

มีสามีใหม่ เสียงคนเดินมาที่บ้านร้องเรียกให้ทรายเงินกลับไปดูแม่ ทรายทองน้องคนรองก็ร้องลั่นอยู่คนเดียว เพื่อนบ้านบอกว่าครูใหญ่พาแม่ไปส่งโรงพยาบาลแล้ว ทรายทองนั่งร้องไห้ในบ้านคนเดียว แม้ว่าสมองของเธอจะพิการแต่เธอก็มีได้สูญเสียอารมณ์ความรู้สึก ทรายเงินจับตัวน้องสาวเอาไว้ เธออยากไปหาแม่ที่โรงพยาบาล ความโกรธแม่ที่มีในใจหายไปสิ้น

ตอนที่ 8 ดวงเมืองชวนลุงเข้าป่าเอามาลัยมาโยนที่ริมหน้าผาส่งให้พ่อ บริเวณที่พ่อถูกยิงตาย เด็กหนุ่มได้ยินเสียงปืนจึงชวนลุงขึ้นไปดูเหตุการณ์ ลุงคิดว่าเขาหูแว่วไป เขาพาลุงเดินวกไปตามเส้นทางประจำ เขาพาลุงเดินไปทางป่าไผ่ มองเห็นพงศศักดิ์นอนบาดเจ็บอยู่จึงเรียกเจ้าหน้าที่คนอื่นมาพาคนเจ็บไปโรงพยาบาล แล้วลุงจึงพาดวงเมืองกลับบ้าน

ทรายเงินตกใจที่เห็นรถคันหนึ่งแล่นเข้ามาในบ้าน เพื่อนบ้านบอกว่าพ่อของเธอกลับมาแล้ว ชายสองคนกำลังหามพ่อเข้ามาในบ้าน ทรายทองเรียกชื่อพ่อแล้วเดินไปบอกยายบอกว่าพ่อตาย ทรายเงินกลัวพ่อ พ่อบอกให้ทรายเงินไปลากตัวไค้มา ชายสองคนถามทรายเงินว่าเธอกับไค้คงอยากเล่นจี่กันกลางป่า หากพ่อไม่ตามไปพบจะเกิดอะไรขึ้นบ้างหนอ ทำให้ทรายเงินนึกเกลียดชายสองคน ทรายเงินพยายามแก้ตัวว่าไค้ไม่ได้ตั้งใจ เธอเองก็ไม่ได้ทำอะไรเสียหายด้วย ทรายเงินคิดว่านี่ไม่ใช่ความหวังไขของพ่อ แต่เป็นความหึงหวง

ตอนที่ 9 ทรายเงินมาหาไค้ที่บ้าน มองเห็นเพียงยายบุญมานอนอยู่ในมุ้ง เธอไม่พบไค้และ กำลังจะกลับบ้านแล้ว หากไม่พบไค้ที่เพิ่งออกจากหมู่บ้าน ไค้หวาดกลัวเมื่อรู้ว่าพ่อของทรายเงินยังไม่ตาย รู้สึกว่าแห้วที่ไม่มีพ่อแม่ดูแล ไค้จะไปอยู่กับแม่ที่กรุงเทพแล้วจะไปรับทรายเงินไปอยู่ด้วยกัน

ทรายเงินกลับมาถึงบ้าน ทรายทองกลับไปนานแล้ว เธอนั่งร้องไห้ด้วยความเสียใจ ดวงเมืองเล่าให้บัวคลีฟังว่า พงศศักดิ์ถูกยิงอยู่ในป่า บัวคลีเล่าให้ดวงเมืองฟังว่าครูใหญ่พาอุษาไปที่โรงพยาบาล หมอบอกว่าเธอมาช้าไป หมอจึงช่วยอะไรไม่ได้ ตอนนี้อุษาตายเสียแล้ว ดวงเมืองฟังเรื่องที่ไค้ยินด้วยความเศร้าสลด เมื่อนึกถึงลูกสาวสามคนของนางที่ถูกทิ้งเอาไว้กับพ่อใจร้าย คนหนึ่งก็พิการ ลูกสาวคนโตและคนเล็กเล่าจะเป็นอย่างไร ดวงเมืองคิดแล้วก็คิดว่าเขาจะไม่มีวันทำร้ายผู้หญิงเด็ดขาด บัวคลีเล่าว่าพงศศักดิ์เคยพาอุษาไปหาหมอเพราะปีกมดลูกอักเสบ เพราะสามีเอาโรคไปให้ และพาลูกสาวคนโตไปฉีดยารักษาโรคหนองใน เธอเล่าว่ากลัวว่าพงศศักดิ์ไม่ได้รักทรายเงินอย่างลูกสาว ดวงเมืองนึกอยากเอาผิดพงศศักดิ์แต่ก็รู้ว่ากฎหมายทำให้ลูกไม่สามารถเอาผิดพ่อแม่ที่ทำทารุณกรรมกับลูกได้

ดวงเมืองนึกถึงเด็กหญิงหน้าเหมือนตุ๊กตาด้วยความสงสาร ห่วงใยลึกซึ้ง เขาได้แต่หวังว่าเธอคงยังไม่มีแผลใจที่ส่งผลต่ออนาคตข้างหน้า(เรื่องเดียวกัน. 2540 หน้า 121-134)

ตอนที่ 10 แม่เลี้ยงสายแสงบอกทรายแก้วว่าแม่ของเธอตายแล้ว และพูดถึงความเจ็บป่วยของแม่ ยิ่งฟังทรายแก้วก็ยิ่งโกรธเกลียดพ่อ ทอศรีก็อดทรายแก้วเอาไว้แน่นและจะพาทรายแก้วไปไหว้ศพแม่ ทรายแก้วถามว่าทรายเงินกับทรายทองเป็นอย่างไรบ้าง แล้วนึกถึงภาพของปีศาจร้ายเช่นพ่อ แม่เลี้ยงสายแสงอยากจะลากพงศ์ศักดิ์มาถามว่าเขาปล่อยให้ภรรยาตายได้อย่างไร

คนขับรถพาแม่เลี้ยงสายแสงมาร่วมงานศพที่วัด เขาบอกลนายจ้างว่าพงศ์ศักดิ์คงมีเรื่องกับหัวหน้าสำนักงานป่าไม้คนใหม่แน่ ถึงไม่มีใครมาร่วมงานศพนอกจากสองเพื่อนคู่หู ทรายเงินและทรายทองเด็กพิการ แม่เลี้ยงเดินเข้าไปในงาน คนรอนึกคำหาที่พงศ์ศักดิ์พาเพื่อนมากินเหล้าในงานศพภรรยาถึงศาลาวัด เพื่อนบ้านถามทรายเงินกับทรายทองว่าอยากไปนั่งกับทรายแก้วไหม ทรายเงินริษยานั่งอยู่เฉย ๆ ที่เห็นน้องสาวแต่งกายสวยงาม ทรายเงินส่ายหน้าแล้วมองไปยังโลงศพแม่เพื่อนร่วมวงเหล้าไม่ยอมให้พงศ์ศักดิ์เอาลูกมาเลี้ยง ให้ยกลูกสาวให้แม่เลี้ยงสายแสงเสีย พงศ์ศักดิ์นึกถึงอดีตของตนเอง พ่อของเขารับราชการเป็นสรรพสามิตอำเภอ อารมณ์โมโหร้ายของพ่อ ทำให้เขามีจิตใจเหี้ยมเกรียมไม่ต่างกัน หล่อหลอมให้เขาทุจริตฉ้อโกง ทำร้ายลูกและภรรยา พงศ์ศักดิ์คิดว่าเขาเอาลูกสาวทั้งสามมาอยู่รวมกัน แล้วค่อยต่อรองเอาเงินกับแม่เลี้ยงสายแสง เมื่อเพื่อนทั้งสองเกลี้ยกล่อม พงศ์ศักดิ์จึงคิดจะยกลูกสาวคนรองกับคนเล็กให้แม่เลี้ยงสายแสง และเอาลูกสาวคนโตไว้ปรนนิบัติตนเอง

ตอนที่ 11 ดวงเมืองกลับจากงานศพเกือบสี่ทุ่ม เด็กหนุ่มนึกสงสัยเรื่องราวของพงศ์ศักดิ์ ดวงเมืองเล่าว่าสามพี่น้องหน้าตาคล้ายกัน และเล่าว่าพงศ์ศักดิ์พาเพื่อนไปกินเหล้าในวัด ปู่เล่าให้ฟังว่าพงศ์ศักดิ์ถูกให้ออกจากงาน เพราะพงศ์ศักดิ์ทุจริตต่อหน้าที่อย่างที่เขาสงสัยจริงๆ ดวงเมืองยกแก้วนมไปให้ปู่ ปู่บอกว่าจะสวดมนต์บนที่นอน ปู่ถามว่าเขาจะไปวัดอีกหรือไม่ ดวงเมืองตอบว่าเขาจะไปวัด เขาเมืองเพิ่งได้สังเกตว่าปู่ชราลงมากแล้วกอดเขาปู่เอาไว้ด้วยความตื้นตัน ปู่บอกว่าดวงเมืองอยากให้คนอื่นได้ดีมีสุข ขอให้เข้าใจเรื่องราวของมนุษย์ให้ถ่องแท้ บางคนก็เหมือนมีบุญกุศลหนุนเนื่อง บางคนก็ไม่สามารถรู้ถึงบาปบุญคุณโทษ ไม่สามารถกล่อมเกล่าจิตใจได้ จิตใจของปู่ก็เหมือนพ่อ ทำให้ดวงเมืองคิดถึงพ่อ เขากลับลงไปข้างล่าง อาถามว่าเขาจะไปวัดหรือไม่ แต่เขาไม่แน่ใจว่าจะไปหรือไม่ วันต่อมาดวงเมืองไปที่ตลาดและรู้ว่าแม่เลี้ยงสายแสงจะพาทรายทองมาเลี้ยงด้วยอีกคน ดวงเมืองให้บัวคลีไปงานศพ เพราะหากทอศรีมาที่วัด เธออาจได้พบเพื่อนเก่า

ที่วัดสองอาหลานมองเห็นแม่เลี้ยงสายแสงขึ้นไปไหว้ศพ ทอศรีจึงมีเด็กหญิงชุดขาวขึ้นไป พงศ์ศักดิ์ประคองทรายทองขึ้นไปด้วยตนเอง ดวงเมืองชวนอาและลุงขึ้นกุฏิพระ เพื่อนทั้งสองของพงศ์ศักดิ์ตามมาเกือบถึงกุฏิก่อนจะเดินกลับไปเมรุ

สองวันหลังจากแม่จากไป ทรายเงินรู้แต่ว่าเธอเกลียดพ่อ เกลียดแม่เลี้ยงสายแสง มนุษย์ทุกคน บรรยายการรอบมีแต่ความน่ากลัว จิตใจค่อยๆเย็นชา แข็งกร้าว นึกถึงโคง ยายนุญมาเองก็เพ่งเสียชีวิตเมื่อเข้านี้เอง เมื่อนึกถึงความหวังของพ่อ ทรายเงินก็รู้สึกขุ่นลุกไปทั้งตัว

ตอนที่ 14 ทรายเงินได้ยินพงศศักดิ์คุยกับเพื่อนว่า พงศศักดิ์จะไปหาแม่เลี้ยงสายแสง พงศศักดิ์เรียกหาทรายเงิน เธอหวาดกลัวพ่อ อยากจะไปจากพ่อ ไม่อยากไปอยู่กับแม่เลี้ยงสายแสง มีเพียงโคงเท่านั้นที่เธออยากไปอยู่ด้วย พงศศักดิ์ชวนทรายเงินไปดูบ้านของแม่เลี้ยงสายแสง เธอไปถึงแม่เลี้ยงสายแสงแล้วก็ไม่อยากเข้าใกล้ เธอเห็นพ่อลากทรายทองที่กำลังร้องไห้โยเยออกมาจากห้องมาไว้ที่ระเบียง เพื่อนของพงศศักดิ์ให้เขาหาภรรยาใหม่ เขาภูมิใจในรูปลักษณ์และเสน่ห์ของตัวเอง

พงศศักดิ์พาทรายเงินและทรายทองเข้าไปในบ้านของแม่เลี้ยงสายแสง

ดวงเมืองเดินเล่นอยู่รอบบ้านของแม่เลี้ยงสายแสงและพบกับทรายแก้ว เสียงดังจากพุ่มไม้ทำให้ดวงเมืองมองไปตามพุ่มไม้นั้น เขาแหวกกิ่งไม้และพบกับทรายเงิน เขาถามว่าเธอมาทำไม ทรายเงินตอบว่ามาส่งน้อง พ่อกับน้องเขาไปหาแม่เลี้ยงแล้ว ดวงเมืองมองเห็นแววตาหวาดกลัวของทรายเงินแล้วก็จับสังเกตอารมณ์ของเธอได้ว่า ทรายเงินขาดความอบอุ่น ดวงเมืองถามว่าเธอไม่ได้อยากอยู่ที่นี้หรือ ทรายเงินตอบว่าพ่อไม่ให้เธออยู่ที่นี้ เพื่อนทั้งสองของพงศศักดิ์เดินตามหาทรายเงิน มาจนพบดวงเมืองคุยกับทรายเงิน เขาจำได้ว่าชายทั้งสองคือคน ๆ เดียวกับที่เขาพบในป่า เขาบอกว่าแม่เลี้ยงสายแสงบอกให้ทรายเงินเข้าไปพบ ชายทั้งสองเข้าใจว่าดวงเมืองทำงานเป็นลูกจ้างที่บ้านของแม่เลี้ยงสายแสง ดวงเมืองเดินจากมาพบกับอา บัวคลีพาดวงเมืองมาพบแม่เลี้ยงสายแสง และแนะนำว่าดวงเมืองเป็นคนรักต้นไม้ รู้จักต้นไม้แถบนี้แทบทุกชนิด ทอศรีบอกว่าพงศศักดิ์พาลูกสาวคนรองมาส่งที่นี่ ส่วนลูกสาวคนโตนั้นเขาจะเอาไว้รับใช้

ตอนที่ 13 พงศศักดิ์มองความร่ำรวยของแม่เลี้ยงสายแสงด้วยแววตากร้าวระดัง มองดูลูกสาวคนกลางและคนเล็ก นึกสงสัยว่าเมื่อไหร่แม่เลี้ยงสายแสงจะตายเสียที สมบัติทั้งหลายจะได้ตกเป็นของลูกเขา เขาคิดว่าอีกไม่นานคงจะได้แบ่งปันความสุขสบายไป พงศศักดิ์มองลูกสาวคนเล็กนึกหมั่นไส้ที่เห็นแววตาเกลียดชังของลูกสาวคนเล็ก เขาแสร้งพูดกับแม่เลี้ยงสายแสงอย่างนอบน้อม สวมบทบาทชายผู้สำนึกในความผิดของตนเอง แต่พงศศักดิ์ก็ไม่สามารถจับความรู้สึกของแม่เลี้ยงสายแสงได้เลย พงศศักดิ์พรรณาถึงอุษาว่าเธอเป็นภรรยาที่ประเสริฐ แก้งีบให้น้ำตา ชวนให้หน้าเหินใจ ทอศรีฟังแล้วก็นึกอยากตบพงศศักดิ์สักผาด เขายังคงยืนยันว่าจะให้ทรายเงินอยู่เป็นเพื่อนเขา แม่เลี้ยงสายแสงมองทรายเงินแล้วก็นึกว่าเธอมีหน้าตาคล้ายอุษา หลานสาวของเธอเหลือเกิน ทรายเงินสบตาแม่เลี้ยงสายแสงแล้วรู้สึกเอือมแะน แม้จะรู้ว่าที่นี่คือบ้านแม่ แต่เธอก็ไม่มีความผูกพัน สัมผัสได้ถึงความเอือมแะนจากสายตาของแม่เลี้ยงสายแสง

ดวงเมืองมองทรายเงินด้วยความเวทนา เขาไม่สบายใจเมื่อเห็นความทุกข์ของทรายเงิน เพราะเขาเองก็รู้สึกว้าเหว่จากการขาดพ่อแม่ เขาออกมาเดินดูต้นไม้และพบทรายแก้วที่สวนดอกไม้ เขาถามว่าเธอแอบเดินลงมาหรือ ทรายแก้วตอบว่าเธอมาเก็บดอกไม้ให้พี่สาวต่างหาก

ตอนที่ 14 ดวงเมืองสังเกตเห็นว่าทรายแก้วไม่ได้มาคนเดียว เธอพาทรายทองมาด้วย ทรายแก้วบอกดวงเมืองว่าอย่าดูพี่ของเธอนะ ทรายแก้วแสดงบทบาทปกป้องพี่สาวคนกลางเต็มที่ ดวงเมืองรู้สึกว่าแม้เขาจะไม่มีพ่อแม่แต่เขาก็ยังมีปู่ ลุงและอา แต่บ้านหลังใหญ่ของแม่เลี้ยงสายแสง ไม่สามารถมอบความอุ่นใจให้ทรายแก้วได้เลย ดวงเมืองบอกทรายแก้วว่าทุกวันนี้ดอกไม้หายากแล้ว ยิ่งเขามองทรายแก้วก็ยิ่งอยากมีน้องหญิงเล็ก ๆ ดวงเมืองเล่าให้ทรายแก้วฟังว่าเมื่อก่อน ชาวไร่จะเก็บดอกไม้แห้งไปเป็นส่วยอากรให้เจ้าเมืองเชียงใหม่ เด็กหนุ่มนี้ก็อยากให้ทรายแก้วเบิกบาน ขึ้นบ้างแม้เพียงชั่วคราวยังดี ทรายแก้วถามว่าทำไมถึงต้องเก็บดอกไม้แห้ง ดวงเมืองตอบว่า เพราะเมื่อก่อนดอกไม้แห้งมีมาก ทรายทอง ไม่รู้สึกกลัวดวงเมือง เป็นครั้งแรกที่เธอไม่รู้สึกมีคณ ดวงเมืองอวว่าเขายืนมาที่นี้บ่อย ๆ ยิ่งคุยกับสองพี่น้องดวงเมืองก็ยิ่งรู้สึกว่าบรรยากาศรอบตัว สดใส ทรายแก้วรู้สึกปลื้มที่ได้พูดคุยกับดวงเมือง ภาพพี่สาวคนโตไม่ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่น และผูกพัน พี่คนกลาง เหมือนตุ๊กตาล้มลุกที่เธอเวทนาสมเพช ต้องปกป้องคุ้มครองพี่สาวคนนี้ เธอ จึงนึกอยากมีดวงเมืองเป็นพี่ชายที่ช่วยปกป้องเธอได้ เมื่อทรายแก้วนึกเลยไปถึงพ่อ ใจของเธอก็สลด ดวงเมืองชวนทรายแก้วไปดูดอกไม้สด และพาทรายทองเดินไปดูทุ่งดอกไม้สด เสียงเรียกของบัว คลีดังมา ดวงเมืองจึงต้องกลับบ้านทั้งที่ยังไม่ทันได้พาเด็กหญิงทั้งสองไปดูดอกไม้สด

ปู่ ลุง อา และดวงเมืองนั่งสนทนากันอยู่ในบ้าน บัวคลีลุกไปเตรียมอาหารในครัว ดวง เมืองเจียนไปเพราะกำลังจะไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ดวงเมืองบอกว่าสามพี่น้องดูไม่เหมือนกันเลย ลุง พุดถึงการที่พงศ์ศักดิ์พาทรายเงิน ไปอยู่กรุงเทพฯ ปู่ก็ถึงปัญหาสังคมที่เด็กผู้หญิงถูกขายแรงงาน คน สมัยนี้มองความสำเร็จของคนตรงที่เรียนจบออกมาแล้วได้ทำงานมีหน้ามีตา สมัยนี้จึงมีคนจบ ปริญญาเต็มบ้านเต็มเมือง ปู่ถามดวงเมืองว่าแน่ใจหรือที่เลือกคณะที่ไม่เด่น ปู่ถามลูกสะใภ้ว่า อุปถัมภ์เด็กไปกี่คนแล้ว ลูกสะใภ้ตอบว่านางรับอุปถัมภ์เด็กเพิ่มหลายคนทีเดียว ยู่ถามบัวคลีว่า อยากเป็นแม่อุปถัมภ์หรือเปล่า บัวคลีตอบว่าไม่ แล้วเล่าเรื่องที่แม่เลี้ยงสายแสงรับอุปถัมภ์หลานทั้งสองให้ยูภาพัง

ตอนที่ 15 บัวคลี ดวงเมืองและยูภาพบทอศรีเดินชมดอกไม้ ดวงเมืองมองหาทรายแก้ว ทอศรีบอกว่าเธอมาคนเดียว ทอศรีบอกว่าทรายทองกับทรายแก้วมีของที่ระลึกมามอบให้ดวงเมือง ก่อนไปเรียนที่กรุงเทพฯ ทอศรีหยิบซองสีขาวส่งให้ดวงเมือง เด็กหนุ่มเปิดดูอย่างตื่นเต้น ภายในมี บัตรอวยพรลีลามุ ดิดด้วยดอกไม้แห้งอัดแห้งสองดอก ได้ดวงตะวัน มีข้อความเขียนบอกให้เขา ช่วยตามหาเอื้องแซะดอกไม้ 3 ของทรายเงินให้พบด้วย ทอศรีชวนบัวคลีกับดวงเมืองเข้าไปนั่งใน

ร้านน้ำชา คงเมืองถามว่าบัวลี้จะทำอาหารว่างไปส่งที่รีสอร์ทเมื่อไหร่ เขาจะอาสาไปส่งให้และจะแวะไปพบทรายทองกับทรายแก้วด้วย ยูถามทอศรีว่าแม่เลี้ยงสายแสงรู้หรือเปล่าว່ว่าทรายแก้วกับทรายทองอยากให้ทรายเงินมาอยู่ด้วยกัน ทอศรีตอบว่าคงรู้แต่พงศ์ศักดิ์ไม่ยอม คงเมืองนี่ก็อยากให้ตนเองมีลูกแก้ววิเศษจะได้มองเห็นว่าสามพี่น้องทำอะไรอยู่ที่ไหน

พงศ์ศักดิ์พาทรายเงินมาอาศัยอยู่ที่บ้านของนางลำอานญาติห่าง ๆ นางลำอานมองทรายเงินอย่างเอ็นดู แต่ทรายเงินไม่นึกชอบนางลำอานเลยแม้แต่น้อย นางลำอานรู้ทันว่าพงศ์ศักดิ์พาลูกสาวอีกสองคนไปฝากเลี้ยงที่บ้านแม่เลี้ยงสายแสงทำไม นางลำอานรับรองพงศ์ศักดิ์กับลูกเป็นอย่างดี พงศ์ศักดิ์พูดจาอ่อนหวานของานให้ตัวเองและลูกสาว ทรายเงินนั่งฟังอยู่เงียบๆ เธอรู้ว่าพ่อของเธอเป็นคนผิด ทรายเงินเดินสำรวจบ้านใหม่ด้วยจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ตอนที่ 16 พงศ์ศักดิ์แกล้งถามทรายเงินเสียงหวานว่าในบ้านมีอะไรบ้าง บอกให้ลูกสาวกราบขอบคุณนางลำอานที่หาที่อยู่และที่เรียนให้ พงศ์ศักดิ์ถามนางลำอานว่าอยากกินอะไร หากว่าเย็นนี้เขากลับมาพร้อมข้าวดี เขาเตรียมตัวไปสัมภาษณ์งานในช่วงเย็น กิริยาอ่อนน้อมกับนางลำอานทำให้ทรายเงินอดคิดไม่ได้ว่าพงศ์ศักดิ์จะสวมหน้ากากเป็นคนดีไปได้อีกกี่วัน

พงศ์ศักดิ์ขับมอเตอร์ไซค์ออกไปแล้ว นางลำอานบอกทรายเงินว่าพงศ์ศักดิ์เป็นคนมีเสน่ห์อีกไม่นานก็คงได้งาน นางเข้ามาสำรวจว่าทรายเงินมีข้าวของอะไรมาบ้างด้วยสายตาจับผิด ทรายเงินตอบว่าเธอไม่มีเสื้อผ้าสวย ๆ หรือ พงศ์ศักดิ์ไม่อยากให้เธอเป็นสาว ดูแล้วก็ทำให้นางลำอานนึกถึงสามีของนางที่ไปติดใจสาวรุ่น นางลำอานติทรายเงินว่าเสียแรงมีขายรวยเสียเปล่า แต่กลับแต่งตัวปอนๆ เหมือนเด็กในสลัม พงศ์ศักดิ์ไม่รู้หรือว่าทรายเงินเป็นสาวแล้วและเดือนให้ทรายเงินระวังพวกนักเลง มอเตอร์ไซค์รับจ้าง และแนะนำให้ทรายเงินรู้จักกับเด็กรับใช้ในบ้านที่ชื่อแป้ว นางว่าอีกไม่นานพงศ์ศักดิ์คงจะหาแม่ใหม่ให้ทรายเงินได้แน่นอน เพราะทำทางมีเสน่ห์

นางลำอานออกไปข้างนอก ทรายเงินปิดประตูลงกลอนแล้วกลับเข้ามานอนที่ฟูก ไม่นานก็หลับไป เธอสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงเรียกของนางลำอาน นางบอกทรายเงินว่าพงศ์ศักดิ์ได้งานแล้ว นางบอกว่าเจ้านายของพงศ์ศักดิ์จะมาที่บ้าน นางให้แป้วเด็กรับใช้จัดโต๊ะอาหาร ทรายเงินเข้าไปช่วยจัดโต๊ะอาหาร ก่อนนางลำอานจะพาทรายเงินไปแนะนำให้นนทรี นายจ้างของพงศ์ศักดิ์รู้จัก

ตอนที่ 17 ทรายเงินเดินมาช่วยแป้วจัดของในครัว นางลำอานเข้ามาทำอาหารในครัว นนทรีตามมาดูนางลำอานประกอบอาหาร นนทรีเข้ามาทักนางลำอานเอาไว้ นางลำอานบอกให้แป้วยกยาเนื่อออกไปข้างนอก แล้วบอกทรายเงินว่าจะออกไปกินด้วยกันหรือกินกับแป้วในครัวก็ได้

พงศ์ศักดิ์มองชีวิตในขวณน้ำลายสอ ลำอานเตือนเขาว่าอย่าดื่มมากนักพรุ่งนี้ยังต้องไปทำงาน นนทรีเล่าว่าแม่พยายามให้เขาแต่งงานกับผู้หญิงสาวสวย จบปริญญาตรี และเป็นเศรษฐินี นางลำอานนึกขัดใจความจู้จี้จ้านของแม่นนทรี นางบอกให้ทรายเงินเข้าไปเตรียมตัวเรียนหนังสือ

วันพรุ่งนี้ พงศ์ศักดิ์ไล่ให้ทรายเงินไปนอน และกำชับว่าถ้าแขกของนางสาวมาที่บ้าน เธอไม่ต้องออกมา ทรายเงินคิดว่าหากนทรีเจ้านายของพงศ์ศักดิ์สนใจเธอก็ยังดีกว่าการที่เธอต้องเป็นเมียของพงศ์ศักดิ์เสียเอง

ตอนที่ 18 ดวงเมืองบอกตัวเองว่าเธอไม่จำเป็นต้องขึ้นมาที่รีสอร์ทเปิดใหม่ของแม่เลี้ยงสายแสงก็ได้ หากเธอไม่ต้องมาพบทรายแก้ว แม่เลี้ยงสายแสงถามดวงเมืองว่าเด็กหนุ่มที่ชวนมันไปที่รีสอร์ททั่วหรือยัง แม่เลี้ยงยินดีที่ดวงเมืองรักป้าไม้ เธอถามเด็กหนุ่มว่าทำไมเขาจึงอยากเรียนวิชาการ ดวงเมืองคิดว่าแม่เลี้ยงสายแสงดูแคลนความเป็นครูของเขา เด็กหนุ่มตอบว่าเขาต้องการเป็นครูที่ดีสักคน เพราะเมืองไทยยังขาดครูที่ดีอยู่ แม่เลี้ยงสายแสงเล่าถึงครูของเธอ และบอกเด็กหนุ่มว่าเขาได้รับทุนการศึกษาที่เธอตั้งกองทุนไว้ ดวงเมืองยังไม่ทันจะได้พูดอะไร ทรายแก้วกับทรายทองก็เข้ามา ทรายทองเอ่ยอย่างไม่รู้มารยาท ชวนทรายแก้วกับดวงเมืองไปดูทุ่งดอกบัวตอง ทอศรีบอกทรายทองว่าดวงเมืองกำลังคุยอยู่กับแม่เลี้ยงสายแสงและบอกให้ทรายทองนั่งนิ่งๆ ไม่อย่างนั้นนางจะพาทรายทองกลับห้อง ทรายแก้วขอทอศรีให้ทรายทองอยู่กับเธอที่นี่ ทุกคนเห็นแล้วก็ต้องตกตะลึงกับการปกป้องพี่สาวของทรายแก้ว แม่เลี้ยงสายแสงคิดว่านางไม่เคยได้สัมผัสความรักระหว่างพี่น้องเช่นนี้เลย และไม่เคยมองดูหลานสาวให้อบอุ่นใจได้เลย สิ่งที่ทำได้อีกก็เพียงแต่เลี้ยงดูหลานสาวมิให้ขาดแคลนปัจจัย 4 เท่านั้น นางฝากให้ดวงเมืองตามหาทรายเงินกับพงศ์ศักดิ์ให้พบ นางเป็นห่วงหลานสาว เพราะรู้ว่าพงศ์ศักดิ์ไม่มีหางานที่ใช้อย่างแน่นอน

ดวงเมืองพาทรายทองและทรายแก้วไปที่วัดอุลัธาร โดยมีทอศรีตามมาด้วย ทรายแก้วถามว่าดวงเมืองจะมาที่นี่อีกเมื่อไหร่ แล้วจะเอาต้นไม้อะไรไปปลูกที่กรุงเทพ เธอออกคำขู่ขู่ดีไหม ดวงเมืองฟังเด็กหญิงช่วงพูดแล้วก็อยากเห็นทรายแก้วตอนโตเป็นสาวว่าจะช่างคิดช่างพูดสักแค่ไหน

ตอนที่ 19 ลุงถามยูภาว่าตกลงกันได้หรือยังว่ายูภากับดวงเมืองจะไปทำอะไรที่กรุงเทพ ดวงเมืองเข้ามาใช้ชีวิตนักเรียนใหม่ในสถาบันมีชื่อในกรุงเทพที่สับสน แต่เธอก็ยังอุ่นใจที่อยู่กับป้าสะใภ้เอ็นดูให้ความอบอุ่นกับเขาเป็นอย่างดี ยูภาจะไปพบเด็กในชุมชนแออัดที่เธออุปถัมป์ไว้ ดวงเมืองเสนอให้พาเด็ก ๆ ไปเที่ยวทะเล ลุงบอกว่าเขาไม่อยากจะเชื่อว่าเมืองไทยจะมีการทารุณกรรมเด็ก ยูภาบอกว่าในเมืองไทยมีการทารุณกรรมเด็กมากเสียด้วย แล้วเล่าว่านางเคยไปบ้านนอกที่นั่นมีแต่คนแก่กับเด็ก หนุ่มสาวเข้ากรุงไปทำงาน ไม่มีที่นาคะทำกิน ยูภาถามว่าแม่เลี้ยงสายแสงเรียกดวงเมืองไปคุยเรื่องอะไร ดวงเมืองเล่าว่าแม่เลี้ยงสายแสงฝากให้เขาตามหาทรายเงินให้พบ ลุงกับยูภาสอนดวงเมืองให้เป็นลูกผู้ชายรับผิดชอบในการกระทำของตนเอง

ดวงเมืองตื่นแต่เช้า เมื่อกินเขาเก็บเรื่องสามพี่น้องไปฝัน ยิ่งนึกก็ยิ่งเห็นความแตกต่างของสามสาว ดวงเมืองอาบน้ำแต่งตัวลงมาข้างล่าง เห็นลุงนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร ยูภากำลังเตรียมแซนวิชให้เด็ก ๆ ไปเที่ยวทะเล อาจูนีแม่อุปถัมป์อีกคนมารับยูภาที่บ้าน

ระหว่างทางจู่ๆคุยกับดวงเมืองถึงเด็กๆที่นางอุปถัมภ์อยู่ และแนะนำให้เขาแบ่งเวลาให้ดี ดวงเมืองบอกว่าเขาจะแบ่งเวลาเรียนให้ดี สมกับทุนการศึกษาที่ได้มา เมื่อมาถึงชุมชนแออัด ยุกาแนะนำให้ดวงเมืองรู้จักกับสันติ หรือ แบน เด็กหนุ่มผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดี จิตใจดีงาม สันติเป็นลูกกรรมกรก่อสร้าง ย้ายตามพ่อแม่มาตั้งแต่อายุสิบขวบ และได้เข้าอยู่มูลนิธิเด็ก ทางมูลนิธิส่งเสียให้เรียน เขาอยากจะทำดวงเมืองไปสัมผัสกับชีวิตในเมืองหลวงที่ใคร ๆ ว่าศิวิไลซ์

ตอนที่ 20 ยุกาบอกดวงเมืองว่าปัญหาเด็กเกิดจากผู้ใหญ่ หากบ้านไม่มีความรักความเข้าใจ เด็กก็จะไปหาความรักจากทางอื่น เมื่อก่อนพ่อแม่ที่ทิ้งลูกมักเป็นผู้ใช้แรงงาน แต่ปัจจุบันเป็นนิสิตนักศึกษา การที่ดวงเมืองรู้จักสันติ เขาจึงมีความตั้งใจจะทำอะไรเพื่อเด็กเหล่านี้ แต่เขาต้องดูแลตัวเองก่อนกว่าจะทำให้เขาเสียการเรียนหรือไม่ ยุกาสอนว่าหากเขาจะเข้าไปช่วยสันติ เขาต้องมีภูมิคุ้มกัน ถึงเขาจะมีเมตตาต่อเด็กที่ถูกทารุณเหล่านั้น ก็จงอย่าไปรู้สึกโกรธแค้นแทนเด็กพวกนั้น รู้ทางหนีทีไล่เอาตัวรอดจากผู้ขัดผลประโยชน์ และอย่าตั้งความหวังกับเด็กๆเหล่านั้น ไว้สูงส่งเกินไป ดวงเมืองบอกยูกาว่าเขาอยากพบทนายเงิน

สันติพาดวงเมืองมาดูชีวิตเด็กเร่ร่อน และพาดวงเมืองไปดูชีวิตยามราตรีของเมืองหลวงที่พัคพงษ์

ตอนที่ 21 ดวงเมืองพบโค้งที่บ้านเด็กเร่ร่อน โค้งอยู่กับพ่อแม่และแม่เป็นบางวัน เขาถูกพ่อแม่เลี้ยงซ่อมเกือบทุกวัน ดวงเมืองถามเด็กในบ้านเด็กเร่ร่อนว่าเมื่อไหร่โค้งจะมาที่นี่อีก สันติตอบว่าคืนนี้

สันติพาดวงเมืองมาคุยกับเด็กเร่ร่อนที่พัคพงษ์ ดวงเมืองได้พบกับพิรุณ หรือ โค้ง อาสาสมัครอีกคนของมูลนิธิ เด็กหนุ่มถามพิรุณเกี่ยวกับทนายเงิน ดวงเมืองไม่เข้าใจเลยว่าทำไมจิตใจจึงจ้องอยู่กับสามพี่น้องนัก ดวงเมืองจับตามองโค้ง ดำรวจเข้ามาจับเด็กวัยรุ่น ดวงเมืองไปดูความเป็นไปในสถานบริการ โชคดีที่ไม่เจอกลุ่มพ่อแม่เลี้ยงที่เป็นอันตราย

ตอนที่ 22 ลุงและป้ายังรอดวงเมืองอยู่ แม้จะจับกลับไปบ้างตามประสาวัย ดวงเมืองมองลุงและป้าด้วยความตื่นตัน เมื่อเด็กหนุ่มเดินเข้ามาในบ้าน ลุงลุกจากที่นั่ง ป้ารีบกระวีกระวาดไปหยิบแก้วนมเย็นมาให้หลานชาย ป้าถามดวงเมืองว่าเหนื่อยไหม ลุงถามว่าไปถึงไหน ป้ามองเขาอย่างห่วงใยทำให้ดวงเมืองรู้สึกอบอุ่น ยุกาบอกว่าหากดวงเมืองไปกับสันตินางไม่ห่วงเท่าไร ยุกาถามว่าดวงเมืองไปเห็นอะไรมา ดวงเมืองตอบว่าไปที่ที่สันติและพิรุณทำงานเป็นประจำ ดวงเมืองคิดว่าเขาโชคดีที่ปู่และอาเลี้ยงดูเขาให้รู้จักเลือกและตัดสินใจ ไม่เป็นแรงผลักดันไปตามความรุนแรงของปัญหาสังคม เด็กหนุ่มเล่าในสิ่งที่เขาเห็นให้ลุงกับป้าฟัง ยุกาบอกว่าบ่ายวันพรุ่งนี้ให้ดวงเมืองโทรศัพท์ไปหาบัวคลี ลุงเดินกลับเข้าห้องไปแล้ว ยุกามาส่งดวงเมืองที่ห้อง เด็กหนุ่มเล่าให้ป้าฟังว่าเขาพบโค้งที่พัคพงษ์ด้วย

โด่งกลับมาที่บ้าน เขาไม่อยากเผชิญหน้ากับพ่อเลี้ยง พ่อเลี้ยงของโด่งเป็นนักเลงเจ้าชู้ มีอาชีพขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง เด็กหนุ่มได้ยินเสียงแกรกรากจากนอกมุ้ง นางมะลิแม่ของเขาไปหารายได้พิเศษยังไม่กลับบ้าน แต่ได้ยินเสียงถามของพ่อเลี้ยงเขาก็เกลียดพ่อเลี้ยงจับใจ รู้สึกอึดใจอยู่บ้างที่มีเพื่อนให้บ้านซุกหัวนอนในบ้านเด็กเร่ร่อน นึกถึงทรายเงิน ก่อนแม่ตายทรายเงินก็คงถูกซ้อมเช่นเดียวกับที่เขาถูกในตอนนี้อย่างถูกซ้อมโด่งก็ยังแค้นที่พ่อของทรายเงินทำให้เขาต้องมาลำบากเช่นนี้ พ่อเลี้ยงใช้ให้โด่งไปช่วยขนผักที่รถไปยังร้าน มะลิคิดว่าโด่งที่หายไปทั้งคืน โรงเรียนก็ไม่ไป โด่งกัดฟันเด็กหนุ่มไม่อยากไปโรงเรียนแล้ว เพราะชุดนักเรียนไม่ครบ

ตอนที่ 23 โด่งมองความหล่อของพ่อเลี้ยงที่แม่ของเขาชอบ ประนเปรอให้สุขสบายด้วยเงินและเหล้า จี้เกียจจนถูกนายจ้างของมะลิเห็นแถมว่าเขาเป็นแมลงปีกทอง มะลิเชื่อคำพูดของหัวไม่สนใจด้วยซ้ำว่าพ่อเลี้ยงซ้อมโด่ง เด็กหนุ่มนึกถึงยาย ถึงจะไม่ค่อยมีกินแต่เขาก็มีได้รู้สึกว่าเขาเหมือนนี้เลย คล้อยหลังพ่อเลี้ยง โด่งก็กลับไป เขาฝันเห็นทรายเงิน เห็นพงศ์ศักดิ์มาจับตัวเขาไว้และฝันถึงวันที่เขาเข้าไปในป่ากับทรายเงิน โด่งตกใจตื่นเมื่อพ่อเลี้ยงเอาน้ำมาสาธยาย มะลิผู้เป็นแม่คิดว่าโด่ง พ่อเลี้ยงพยักหน้าเห็นด้วยกับคำคำนางมะลิทุกคำ นางมะลิบอกให้โด่งไปโรงเรียน โด่งถูกขึ้นเดินเข้าครัวไปหาข้าวกิน มะลิให้พ่อเลี้ยงของโด่งบังคับให้โด่งไปโรงเรียน แต่พ่อเลี้ยงของโด่งไม่ยอมไป มีคนมาทวงค่าเช่าบ้าน แต่แดงเอาเงินค่าเช่าบ้านไปกินเหล้าหมด แดงเดินออกไปรับหน้านางสาวเจ้าของบ้านเช่า นางมองแดงอย่างชื่นชม แล้วเห็นแถมมะลิว่าใจดีปล่อยให้แดงไปเป็นผัวคนอื่น นึกหมั่นไส้มะลิที่มัวแต่ชื่นชมแดง นางสาวองให้แดงไปรับที่บ้าน

ตอนที่ 24 แป้วสัพยอกทรายเงิน แต่ทรายเงินไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเธอจึงไม่ซาบซึ้งในความรักของพ่อที่ไปรับไปส่งถึงโรงเรียนเลยแม้แต่น้อย ทรายเงินได้แต่ปิดปากเงียบไม่กล้าบอกให้ใครรู้ นึกถึงภาพพ่อที่ทุบตีแม่และน้องๆด้วยความเกลียดชัง แป้วนึกสงสัยแต่ก็ไม่กล้าถาม และนึกอิจฉาที่ทรายเงินมีพ่อคอยดูแล เธอเปรยให้ทรายเงินฟังว่าเธอมีแม่ แต่แม่มีสามีใหม่แล้ว วันนี้ทรายเงินต้องจัดโต๊ะอาหารช่วยแป้ว เพราะนันทริกำลังจะมาที่บ้านนางสาวอง ทรายเงินก็อยากให้นันทริช่วงชิงเธอจากพงศ์ศักดิ์ พาเธอไปให้พ้นจากนรก

สตรีวัยกลางคนคนหนึ่งมาที่บ้าน ทรายเงินดูหน้าสตรีวัยกลางคนแล้วก็นึกถึงหน้าของนันทริ นางมองทรายเงินด้วยความพอใจว่า หากลูกชายนางมีทรายเงินเป็นแฟนก็ยิ่งดีกว่านางสาวองเป็นไหน ๆ หลังจากสตรีวัยกลางคนกลับไปแล้ว แป้วและทรายเงินกลับเข้ามาที่ครัว เธอเตือนทรายเงินว่าอย่าไปยุ่งกับนันทริ ทรายเงินนี้ก็อยากได้ความรักความถนอมจากใจจริง ไม่ใช่ความรักที่เธอเจอเช่นทุกวันนี้ สักวันเธอจะต้องหนีไปจากพ่อ อยากพบโด่งเพื่อนที่จากกันมานานเหลือเกิน

ตอนที่ 25 เลขาการสาวของนันทริระริกระรี่เมื่อแม่ของชายหนุ่มมาเยี่ยมเขาถึงที่ทำงาน และหอบขนม ผลไม้มาฝาก ถ้าเลขาการสาวไม่มีสามีแล้วคงจะสนใจชายหนุ่มอยู่หรือ และคงจะ

ไปกินข้าวที่โรงแรมกับแม่ของนนทรีเหมือนพวกสาวโสด เลขานุการสาวรู้จักครอบครัวของนนทรีดีและรู้ดีกว่าเขาไปติดพันแม่ฝ่ายสาว และรู้ดีกว่าแม่ของนนทรีอยากมีหลานและกำลังหาสาวสวยมาเป็นลูกสะใภ้ให้ชายหนุ่ม

นนทรีถูกเลี้ยงดูมาอย่างผู้ชายสมัยเก่า เขาจึงไม่ว่าอะไรที่พ่อของเขาจะมีอิหนู แม้แต่เรื่องที่ชายหนุ่มติดพันแม่ฝ่ายพ่อของเขายังเข้าใจ พ่อสอนให้นนทรีลองผู้หญิงวัยรุ่นนดูบ้าง ทำให้เขาคิดถึงทรายเงิน ลูกสาวของพงศ์ศักดิ์ด้วยความสนใจ

นนทรีพาแม่เข้าไปในห้องทำงานแล้วเดินออกมาหาเลขานุการสาว เธอบอกนนทรีว่ามีแขกมาพบ เธอมามอเตอร์ไซด์รับจ้างและรออยู่ด้านล่าง ยังไม่ทันได้ลงไปพบเลขานุการอีกคนก็บอกว่าแขกกลับไปแล้ว นนทรีถอนใจและกลับเข้าไปหาแม่ นางยังคงบ่นถึงการที่สามมีอิหนู พ่อยังคงภูมิใจหนักหนาที่ทำให้อิหนูท้องได้ เขาอยากให้นนทรีเลิกกับนางสาวนาง แม่ยังคงยืนยันว่าอยากมีหลาน แต่ไม่อยากจะเปิดเผยตัวลูกสะใภ้ว่าเป็นใครมาจากไหน แม่บอกนนทรีว่านางไปที่บ้านนางสาวมา ชายหนุ่มบอกว่าหากแม่อยากมีหลาน นางสาวก็ยังพอทำหลานให้แม่ได้ แม่ปฏิเสธแล้วว่า นางสาวอายุมากแล้ว มีลูกอาจไม่สมประกอบได้ไม่เหมือนผู้ชาย นนทรีบอกแม่ว่าอย่าไปยุ่งกับนางสาวเองก็ไม่คิดจะคบนางสาวตลอดไปอยู่แล้ว แม่ของชายหนุ่มตั้งใจว่าอยากมีหลาน แต่หากผู้หญิงคนนั้นจะไปมีสามีใหม่ นางก็พร้อมจะปล่อยผู้หญิงคนนั้นไป นนทรีเล่าให้แม่ฟังว่าเขาพบผู้หญิงที่แม่ต้องการแล้ว เธอเป็นลูกของพงศ์ศักดิ์ แต่ทำทางเขาหวังลูกสาวมาก แม่ของเธอเสียชีวิตแล้ว

นางสาวโทรศัพท์มาต่อว่านนทรีเรื่องที่แม่เขาไปที่บ้านพลางร้องไห้ นนทรีเอ่ยเสียงหวานว่า เขาจะไปหานางสาวคนอื่น

นนทรีเจรจากับพงศ์ศักดิ์ทางอ้อม เขาถามเขาว่าเงินทองมีพอใช้หรือเปล่า และเตือนว่าอย่ากินเหล้าสูบบุหรี่มากนัก ก่อนจะเดินไปขึ้นรถ

ตอนที่ 26 พงศ์ศักดิ์ได้ยืมข้าวจากเพื่อนที่เคยทุจริตในสำนักงานป่าไม้วว่า เขามาทำงานในบ่อนการพนันแห่งหนึ่ง เขาคิดถึงการที่ตนเองกินเหล้าเป็นประจำ เล่นการพนันจนชำนาญ เขาขี่มอเตอร์ไซด์ไปรับลูกสาวที่โรงเรียน อารมณ์เข่นแค้นเมื่อเห็นหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่สนใจลูกสาว ทรายเงินบอกพ่อว่าไม่มีใครสนใจเธอหรอก แล้วนึกไปว่า เธอสนใจหนุ่มน้อยหลายคนแต่ก็ใกล้ชิดด้วยไม่ได้ เพราะเขาเหล่านั้นยังเรียนหนังสือ ทำงานเอาตัวรอดไปวันๆ และนึกถึงนนทรี

พงศ์ศักดิ์มาส่งทรายเงินที่บ้าน และบอกว่าหากเขาได้งานพิเศษเพิ่มเขาคงกลับบ้านค้า ทรายเงินนึกรู้ว่าพ่อจะต้องไปเล่นการพนันแน่ แดงมาส่งนางสาวที่บ้าน เขาทำตาเจ้าชู้ใส่ทรายเงิน ทำให้พงศ์ศักดิ์นึกโกรธ นางสาวเล่าให้พงศ์ศักดิ์ฟังว่าแม่ของนนทรีอยากมีหลาน พงศ์ศักดิ์บอก

นางสาวอาจว่าเธอจะไปทำงานพิเศษ ทรายเงินเอากับข้าวเข้ามาเทในครัว เธอไม่ได้ซื้อขนมมาเพราะคิดว่าคืนนี้จะแอบไปเที่ยวตลาดคลองถม ยิงพ่อเดินเข้ามาใกล้ทรายเงินก็ยิ่งเกลียดกลัวพ่อ

พงศ์ศักดิ์ขับมอเตอร์ไซด์มาหาเพื่อนอีกคนของเขาที่ตึกหรูแห่งหนึ่ง เพื่อนของเขา กลายเป็นผู้จัดการบ่อนการพนัน เขาชวนพงศ์ศักดิ์เล่นการพนันและชวนมาทำงานในบ่อน พงศ์ศักดิ์ ลังเลด้วยความหวงลูกสาว

ตอนที่ 27 แป้วกระซิบให้ทรายเงินฟังว่านางสาวอาจจะเป็นบ้าเพราะกลัวว่านนทรีจะมีคนอื่นก็ได้ นางคุยโทรศัพท์กับนนทรีพลาถอาละวาดพลาถเรื่องที่แม่ของชายหนุ่มมาที่บ้าน ก่อน จะเรียกแท็กซี่ออกไปเที่ยวนอกบ้าน

ทรายเงินนึกอยากออกไปเที่ยวนอกบ้าน นนทรีโทรศัพท์มาที่บ้าน ทรายเงินรับสาย นนทรีบอกว่าแม่ของเธอถูกชะตากับเธอ อยากจะพาตัวเธอไปเลี้ยง นนทรีถามเธอว่ากินอะไรหรือยัง ทำให้เธอซึ่งใจ เพราะไม่มีใครห่วงใยเธอมานานแล้ว เธอคิดถึงแม่กับทรายทองที่เคยลำบากมาด้วยกัน นึกเกลียดพ่อที่เอาลูกสาวไปเป็นทาสกาม เห็นลูกเป็นเพียงสิ่งของ นนทรีบอกว่าจะซื้ออาหารที่โรงแรมมาฝากเธอ ไม่นานนนทรีก็ขับรถมาที่บ้านนางสาวอาจ เขามองเธออย่างเอ็นดู ค่อยๆ ขยับเก้าอี้มานั่งใกล้ๆ เธอ เขาถามถึงเพื่อนชายหญิงของเธอ จูบเธอ ทรายเงินวิ่งหนีเข้าห้อง เขาตาม เข้ามาในห้องและมีสัมพันธ์สวาทกับทรายเงินก่อนจะกลับไป ทรายเงินคิดว่านนทรีจะต้องพาเธอไปจากที่นี่

ทรายเงินกลับไปและสะดุ้งตื่นเมื่อนางสาวอาจและแป้วกลับมา แป้วเข้ามานินทาว่านางสาวอาจให้เธอฟังและเล่าว่าแฟนชวนเธอไปดูหนัง

พงศ์ศักดิ์กลับมาที่บ้านและบอกทรายเงินว่าเธอจะไปทำงานที่บ่อนและจะพาเธอไปเที่ยว ตอนที่ 28 นนทรีขับรถกลับบ้านมาหาพ่อแม่ด้วยความรื่นรมย์ นนทรีบอกแม่ว่าเธอจะมีหลาน ทำให้แม่ปลื้มใจที่จะมีหลาน แม่ขึ้นชั้นบนไปแล้ว พ่อสอนนนทรีเรื่องความคิดของผู้หญิง ผู้หญิงสมัยนี้ไม่ยึดติดกับประเพณีเพราะบริโภคนิยม นนทรีบอกพ่อว่าเธอจะหาหลานให้สักคน เขาพบผู้หญิงที่จะหาหลานให้แม่แล้ว จะเลี้ยงแบบภรรยาคนใช้ หากเธอไม่่วนวายเขาจะเลี้ยงดูส่งเสียเป็นอย่างดี

นนทรีบอกนางสาวอาจว่าเธออยากย้ายออกไปอยู่ที่อื่น นางสาวพุดถึงทรายเงินแล้วพุดกับพงศ์ศักดิ์ว่าเขาหวงลูกสาวเหมือนหวงเมีย พงศ์ศักดิ์ไม่ถูกชะตากับแป้ว เพราะเธอสอดรู้สอดเห็นคอยแต่จะสังเกตพฤติกรรมของเขา

ทรายเงินช่วยแป้วจัดकुหลาบใส่แจกันเงิบๆ ความสวยของดอกไม้ไม่ได้ช่วยให้เธอหายเศร้าเลย สิ่งที่เกิดขึ้นกับทั้งพ่อและนนทรีทำให้เธอซึมเศร้าเพราะความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากตนเอง

ตอนที่ 29 ทรายเงินมีความหวังว่านทรีจะทำให้เธอออกไปจากชีวิตพ่อได้ เธอเดินออกจากบ้านของนางสาวด้วยความอึดอัดและรู้สึกผิด มองเห็นใครคนหนึ่งคล้ายๆ โค้งอยู่ใกล้ร้านค้า นทรีขับรถมารับเธอขึ้นรถไป เขาอยากจะรับเธอไปเลี้ยงดูให้สบาย เขาพาทรายเงินไปที่โรงแรม แม้จะเห็นว่ามิมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งขับตามมา หากชายหนุ่มก็ไม่สนใจ เขาพาทรายเงินไปที่ห้อง สั่งอาหารมากินบนห้องด้วยกัน

แดงกำลังจิบแม่ค้าขายขนมโดยมีนางมะลิยื่นมองด้วยความปลื้มใจในเสน่ห์ของสามี แแดงเล่าให้มะลิฟังว่า นางสาวจะใช้ให้เขาขับรถตามนทรีไป นางสงสัยว่านทรีจะคิดไม่ซื่อ

แม่ค้าขายผลไม้บอกมะลิว่า โค้งไปกับเด็กเร่ร่อน มะลิให้แดงไปตาม โค้งแต่เขาไม่ยอมไป

ตอนที่ 30 ดวงเมืองกลับมาเยี่ยมบ้านในช่วงปิดภาคเรียนเป็นครั้งแรกหลังจากไปเรียนกรุงเทพฯ เขาคิดถึงทรายแก้ว เขาตื่นแต่เช้ามาดูสายหมอก ดอกบัวตอง และพบทรายแก้วชุ่มรอเขาอยู่หลังพุ่มไม้ เขาบอกเธอว่าจะขึ้นมาดูเอื้องแซะ มองทรายแก้วแล้วก็คิดว่าหากเธอได้เป็นสาวคงสวยมาก เขาพาเธอไปดูเอื้องแซะ ดูลูกนกตัวเล็กบนต้นไม้ ดวงเมืองเล่าให้ทรายแก้วฟังว่าตอนนี้เขาเป็นพ่ออุปถัมภ์เด็กในชุมชนแออัดที่ไม่มีพ่อแม่หนึ่งคน ทรายแก้วจึงขอให้เขาเป็นพ่ออุปถัมภ์เธอ และทรายทอง โดยไม่ต้องให้เงินและของขวัญ ดวงเมืองปฏิเสธ ทำให้ทรายแก้วน้อยเนื้อต่ำใจร้องไห้ ทอศรีตามขึ้นมาบนคอกและเล่าให้ฟังว่าทรายแก้วกำลังเขียนนิทานนิทานสำหรับเด็กส่งให้เพื่อน อ่านและส่งลงหนังสือสองสามครั้งแล้ว

ตอนที่ 31 พิรุณและสันติมาเที่ยวบ้านของดวงเมือง เป็นครั้งแรกก็ได้ที่สันติได้มาเปิดหูเปิดตาไกลถึงที่นี่ อีกไม่กี่ปีดวงเมืองจะมากำกับปัญหาการส่งเด็กไปขายบริการที่นี่ โดยสันติจะช่วยเหลือดวงเมืองอีกแรง เขาเอ่ยกับพิรุณว่าบ้านของดวงเมืองร่ำรวยเหลือเกิน อาของดวงเมืองก็มีรสนิยมสะสมของเก่า หากมีหวัชโมยตามมาด้วยคงตื่นเต้นดีใจน่าดู ดวงเมืองเล่าให้เพื่อนทั้งสองฟังว่าแม่เลี้ยงสายแสงเป็นคนใจบุญ เธอทำงานเพื่อสังคมช่วยเหลือเด็กๆ เพราะเคยเติบโตในครอบครัวที่มีปัญหา เขาจะพาเพื่อนทั้งสามไปพบแม่เลี้ยงสายแสง

ดวงเมืองพาพิรุณและสันติมาพบแม่เลี้ยงสายแสง ทรายแก้วประคองทรายทองพี่สาวพิการมาร่วมวงสนทนาด้วย แม่เลี้ยงสายแสงให้พิรุณ สันติ และดวงเมืองไปสังเกตชีวิตเด็กมีปัญหาที่ตลาดในทับราชฯ ไปคลุกคลีกับเด็กพวกนั้นจะได้หาทางช่วยเหลือพวกเขา แม่แต่หลานทั้งสองของนางก็มีปัญหาครอบครัวเช่นกัน ไม่รู้ว่าหลานสาวอีกคนที่พ่อเอาไปเลี้ยงดูจะเป็นอย่างไรบ้าง

ทรายแก้วคิดถึงพี่สาวคนโตของเธอ ทรายเงินไม่เคยติดต่อกลับมาเลยนับตั้งแต่ไปอยู่ที่กรุงเทพฯ บัวคลีขออนุญาตพาทรายแก้วกับทรายทองไปเที่ยวที่บ้าน แม่เลี้ยงสายแสงตกลงให้หลานสาวทั้งสองลงไปเปิดหูเปิดตา นึกอยากให้พงศ์ศักดิ์พาทรายเงินมาอยู่ที่นี่แต่ก็เกินไปไม่ได้

ตอนที่ 32 ดวงเมืองรู้สึกรักและเอ็นดูทรายแก้วราวกับผูกพันกันมาแต่ชาติปางก่อน ขณะเขากำลังคุยกับปู้อยู่ นั่น ทอศรีโทรสัพพ์มาบอกบัวคลีว่าแม่เลี้ยงสายแสงจะลงมาที่บ้าน ดวงเมืองบอกเพื่อนทั้งสองว่าจะเอาพวงมาลัยไปให้พ่อที่ริมหน้าผา และชวนเพื่อนทั้งสองไปตลาดในทับราชำพร่งนี้ อาชนดวงเมืองและเพื่อนทั้งสองของหลานชายไปตลาด

คืนนั้นดวงเมืองบอกเพื่อนทั้งสองว่าเขายากมีน้องสาว สันติเล่าถึงน้องสาวของเขาให้ดวงเมืองฟัง

วันต่อมาสามหนุ่มตามบัวคลีไปตลาด ต่างช่วยกันหิ้วข้าวของ วันนี้แม่เลี้ยงสายแสงพานางชะแล่ม ทรายแก้วและทรายทองมาที่บ้านนางบัวคลี ปู่ให้ยกโต๊ะอาหารมาที่สนามหน้าบ้าน จัดเลี้ยงด้วยขนมจีนน้ำเงี้ยว ปู๋คุยกับชะแล่มอย่างพอใจ หลังอาหารปู๋จะพาแม่เลี้ยงสายแสงและชะแล่มไปวัด

ตอนที่ 33 ทรายแก้วรู้สึกอบอุ่นที่ได้รู้จักกับเพื่อนๆ ของดวงเมือง เธอซึ่งใจที่ดวงเมืองจะซื้อของจากตลาดในทับราชำพร่ง

คืนนี้ดวงเมือง และเพื่อน ๆ และบัวคลีไปที่ตลาดในท พนเด็กมาขอกาน สันติขี้เด็กขอกานว่าหากไม่พาน้องไปนอนจะพาตำรวจมาจับ ในตลาดเต็มไปด้วยเด็กเร่ร่อนมาขอกาน ขายพวงมาลัย แทนที่บัวคลีจะมาพบเห็นอะไรที่สบายใจ นางกลับพบเห็นแต่สิ่งที่ทำให้นางทุกข์ใจ

นางถามขึ้นว่า ทำไมเด็กเร่ร่อนจึงต้องทำเช่นนี้ ดวงเมืองตอบว่า เด็กบางคนนิสัยไม่รักดี ไม่อยากอยู่ในครอบครัวแตกแยก บัวคลีบอกเพื่อนทั้งสามของหลานชายว่า หากขึ้นมาทำงานที่นี้ให้มาพักที่บ้านนางได้เสมอ

ทรายแก้วนั่งฟังพี่สาวพิการที่กำลังปลาทปลื้มกับของฝากกินเล่น คล้ายจะคิดถึงอะไรขึ้นมาบ้าง และแสดงภาษากายบอกทุกคน แม่เลี้ยงสายแสงและเพื่อนของนางรำลึและขอตัวกลับรีสุริยตนคอย

ตอนที่ 34 แป้วโกรธที่แดงแสดงท่าทีเจ้าชู้ใส่เธอ ยังไม่ทันจะได้โต้ตอบอะไรนางสาวอาก็เดินลงมาเสียก่อน และถามว่ามีธุระอะไร แดงต่อรองว่าจะบอกข่าวที่เขารู้มาแลกกับค่าเช่าบ้านอีกสองเดือน และนางมะลิจะต้องไม่รู้เรื่องนี้ แดงถามว่าพงศ์ศักดิ์ไปไหน นางสาวตอบว่าเขาไปทำงานพิเศษ แดงขอให้นางสาวอากิน ยังไม่ทันที่แดงจะทันได้เล่าอะไร แม่ของนนทรีก็โทรสัพพ์มาตามนนทรีกับนางสาวอากิน ถึงบ้าน นางสาวแทบเป็นลม แดงเข้ามาประคองนางสาวอากไว้ แล้วบอกนางว่าเขาเห็นนนทรีพาสาวเอ๊ะ ๆ ขึ้นวิมานไปด้วยกัน

แดงพานางสาวอากไปตักรอนนนทรีหน้าโรงแรม เขาให้นางสาวอากถามยามหน้าโรงแรมคว่านนนทรีพาใครมาจริงหรือเปล่า เมื่อไม่พบใครนางสาวอากจึงต้องกลับบ้านอย่างกระปลกกระเปลี้ย นางจ้างแดงให้จับผิดนนทรีให้ได้

นางสาวกลับมาถึงบ้านและ มองทรายเงินกำลังนั่งกินอาหารราคาแพงด้วยความ
ประหลาดใจ

ตอนที่ 35 ทรายเงินนึกถึงเหตุการณ์ที่นนทรีมาส่งเธอที่ปลายซอยใกล้กับถนนตัดใหม่
แล้วซื้ออาหารราคาแพงใส่กล่องให้เธอมากินที่บ้าน เขาสัญญาว่าจะจัดการมาเธอออกไปจากบ้าน
หลังนี้ให้ได้ เธอรู้แะใจว่าพ่อกับนนทรีมีความแตกต่างกัน แต่เธอก็ไม่สนใจปล่อยตนเองให้ไปตาม
ยถากรรม แม้เธอจะกลัวพ่อและนางสาวอาจจับได้ แป้วเล่าให้เธอฟังว่าแดง สามีของนางมะลิเป็น
คนขับมอเตอร์ไซด์ตามนนทรีไป

ทรายเงินเดินเข้าไปในซอยที่เธอไม่เคยไปจนถึงบ้านนางมะลิ มองเห็นแดงกำลังซ้อมใคร
คนหนึ่ง แแดงออกมาพบทรายเงินเข้าพอดี เขาจะจับตัวเธอไปให้นางสาวคิดว่าไซ้เด็กใหม่ของ
นนทรีหรือไม่ ผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งที่เป็นแม่เบื่อไม่เข้ากับแดงมาช่วยทรายเงินไว้ เด็กสาววิ่ง
หนี แแดงวิ่งตามไปอย่างหมายมาดว่าเขาจะต้องเอาเงินจากนางสาวให้ได้

ตอนที่ 36 โด่งกลั่นนิ้วตาเมื่อนึกถึงการที่เขานิมาอยู่กรุงเทพกับนางมะลิ ถูกพ่อเลี้ยงทำ
ร้ายร่างกาย โดยที่แม่ของเขาไม่เคยปกป้องเขาเลย เมื่อครูที่ผ่านมาเขาเพิ่งถูกตบ ถูกเตะ ถูกกระแทบ
เพราะไม่ล้างจานที่แดงกินทิ้งไว้ ตอนที่เขานิออกมาที่นั่นโด่งกลับคล้ายคลึงคลว่าเขาพบเด็กสาว
คล้ายทรายเงินเดียวกับแดง แแดงขับมอเตอร์ไซด์ออกไปแล้ว โด่งออกจากที่ซ่อนเขาเดินไปเรื่อย ๆ
จนถึงร้านกาแฟเล็ก ๆ และพบเด็กสาวนั่งหลบคิมน้ำอัดลมในร้าน ความอยากรู้อยากเห็นทำให้เขา
เปลี่ยนใจไม่ขึ้นรถสองแถว ตามเด็กสาวไปถึงบ้านและซ่อนอยู่หลังพุ่มไม้ใกล้ๆบ้านหลังนั้น

ทรายเงินเปิดประตูเข้าไปในบ้านด้วยความกลัวพ่อ กลัวนนทรี กลัวนางสาว เธอเดิน
เข้ามาเก็บข้าวของใส่ถุง แป้วถามว่าเธอจะไปไหน ทรายเงินไม่ตอบ แป้วบอกว่านางสาวเองก็
ออกไปตามนนทรี และสั่งไว้ว่าหากทรายเงินกลับมาให้โทรศัพท์หานางด้วย แป้วถามทรายเงินว่า
นี่อย่างไรถึงไปอยู่กับนนทรี ทรายเงินตอบว่าไม่รู้ ไม่ได้คิดอะไรทั้งนั้น ยังไม่ทันได้ตัดสินใจอะไร
พงศ์ศักดิ์ก็กลับมา เขาไล่แป้วออกไปนอกห้อง ทรายเงินกลับเข้ามาในห้อง โดยมีพงศ์ศักดิ์เดินตาม
เข้ามา

ตอนที่ 37 พงศ์ศักดิ์เข้ามาต่อว่าลูกสาวที่บ้านเรื่องที่เธอมีสัมพันธ์สาวกับนนทรี
สาวและแดงเดินเข้ามาสมทบและขอให้พงศ์ศักดิ์ให้ไปเอาเรื่องนนทรีถึงบ้าน นางสาวมองทราย
เงินด้วยความแค้น นึกไม่ถึงว่าเธอจะกล้าแย่งนนทรีไปจากนาง เสียแรงนางอุตส่าห์ปรนนิบัตินนทรี
ดั่งเทวดา แต่เขากลับยังสนใจเด็กสาว ขณะที่พงศ์ศักดิ์รู้สึกเหมือนถูกหยามหน้า เขาให้ทรายเงินรอ
อยู่ในห้องนอน แล้วขับมอเตอร์ไซด์ออกไป ทรายเงินตัดสินใจแล้วว่าจะไปจากบ้านหลังนี้ เธอบอก
แป้วว่าจะออกไปเดินเล่นแถวนี้และเดินออกจากบ้านไป

โด่งแอบอยู่หลังพุ่มไม้ เขาจำพงศ์ศักดิ์ได้และดีใจมากที่ตนเองไม่ได้ฆ่าคนตาย เด็กหนุ่มได้ยินเสียงคำทอของพงศ์ศักดิ์ดังมาจากในบ้านก็พอจะเดาได้ว่าเกิดอะไรขึ้น เขาเห็นพงศ์ศักดิ์ขับรถออกไปไม่นาน เด็กหนุ่มก็พบทรายเงิน เขาออกจากพุ่มไม้ไปหาทรายเงินด้วยความดีใจ ทรายเงินให้โด่งพาเธอหนีไปด้วยกัน โด่งตกลงและพาทรายเงินเดินลัดเลาะไปตามซอกซอย หลบหาข้าวกิน ทรายเงินรู้สึกอุ่นใจที่ได้พบเพื่อนเก่า เขายังคงมีน้ำใจกับเธอไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อโด่งกินผัดไทยไปนิดเดียวและส่งให้เธอแต่เธอไม่รับ ทรายเงินจึงเล่าให้โด่งฟังว่าเธอถูกพ่อทารุณกรรมอย่างไรบ้าง ก่อนโด่งจะพาทรายเงินไปหาสุเทพที่บ้านเด็กเร่ร่อน

ตอนที่ 38 ทรายเงินเบียดแขนตนเองกับแขนโด่งโดยไม่รู้ตัว โด่งบีบมือเด็กสาวอย่างถนุถนอม สุเทพจำบ้านของเด็กเร่ร่อนถามว่าโด่งไปพาทรายเงินมาจากไหน สุเทพรู้สึกถูกชะตาโด่งแม้จะพบเพียงไม่กี่ครั้ง พร้อมกับความรำคาญทรายเงิน สุเทพหางานให้โด่งขอทานหน้าร้านเคนด็กก็ เขาไม่อยากให้สุเทพไปทะเลาะพลาซ่าและสี่ลมนั้นมีเจ้าถิ่นคุมอยู่แล้ว ทรายเงินยังคงรู้สึกว่าการกลัวล้อมรอบตัวเธออยู่

พงศ์ศักดิ์ขับรถมอเตอร์ไซค์มาที่บ้านของนนทรี แต่คนสวนไม่ยอมให้เข้าเพื่อความปลอดภัย เขาจึงต้องกลับบ้านมือเปล่า

นนทรีก้าวเข้ามาในห้องนั่งเล่น แม่เล่าเรื่องพงศ์ศักดิ์และทรายเงินให้ฟังย่อ ๆ นนทรีคิดอยู่ในใจด้วยความภาคภูมิใจ และคิดอยู่เสมอว่าจะให้ลูกสาวมีหลานให้ จากนั้นนางก็ให้นนนทรีไปตอบพ่อของทรายเงินว่าจะว่าอย่างไรกับข้อเสนอของนาง นนทรีถามแม่ว่าจะว่าอย่างไรหากว่านางจะมีลูกสะใภ้ ทั้งที่ใจจริงแล้วเขายังไม่อยากแต่งงานจดทะเบียนสมรสกับใคร เขาคิดว่าตัวทรายเงินเองคงไม่ทำใครหรือค ปรุหาอยู่ที่พ่อของเธอต่างหาก ไม่รู้ว่าพงศ์ศักดิ์จะว่าอย่างไร

ทรายสามสี่เล่ม 2

ตอนที่ 39 เพื่อนบ้านมาส่งข่าวให้นางมะลิรู้ถึงหน้าร้านขายหอยทอดว่าโด่งคงไม่กลับมาบ้านแล้ว เพราะถูกแดงทำร้ายร่างกาย นางมะลิจึงทิ้งเตา ทั้งร้านมาตามหาแดงที่บ้านนางสาวอึ่ง เป๊วบอกว่าแดงอยู่กับนางสาวอึ่งในบ้าน กำลังปลอบนางสาวอึ่งอยู่เห็นว่าสามีหาย นางมะลิก่อนว่าสามีหายนะสิ ถึงได้คิดจะแย่งสามีนาง คิดจะเอาเงินมาล่อสิทำ นางมะลิเดินเข้าไปในบ้านเห็นแดงกำลังยกนางสาวอึ่งให้นอนลงบนโซฟา นางมะลิหาว่านางสาวอึ่งแกล้งเมา และถามแดงว่า เขาไปทำอะไรโด่งจึงไม่กลับบ้าน แดงเฉลใจว่าเป็นเรื่องธุรกิจ พงศ์ศักดิ์กลับมาที่บ้านไม่สนใจคำทักทายของนางมะลิ เขารีบขึ้นไปยังห้องหับของลูกสาว เป๊วบอกพงศ์ศักดิ์ว่าทรายเงินไม่อยู่ ทำให้พงศ์ศักดิ์โกรธยิ่งกว่าเดิม แดงขึ้นบันไดมาบอกพงศ์ศักดิ์ให้ใจเย็นๆ ไม่แน่ว่านนนทรีอาจจะมารับทรายเงินไปแล้วก็ได้ เตรียมตัวเป็นพ่อตาจะดีกว่า พงศ์ศักดิ์ชกหน้าแดง แล้วลงไปชั้นล่าง ขับมอเตอร์ไซค์ออกไปตามหาลูกสาว

ตอนที่ 40 พงศศักดิ์เล่นการพนันเสีย เพื่อนของเขาขูดหนี้มากถึงสองแสนแล้วก็บอกให้พงศศักดิ์กลับบ้านไปก่อน เด็กหนุ่มฝ่ายบริการถามว่าถูกสาวหายหรือไง พงศศักดิ์ชกหน้าหนุ่มฝ่ายบริการล้มลง เพื่อนเขาต้องเข้ามาห้าม ยิ่งเพื่อนอยู่ให้เขาแบล็กเมล์นทรี พงศศักดิ์ก็ยิ่งโกรธจะไปลากนทรีมาถามว่าเอาทนายเงินไปซ่อนไว้ที่ไหน เพื่อนให้คนไปส่งพงศศักดิ์ที่บ้าน

พงศศักดิ์ก้าวลงจากรถมายังที่พัก มองเห็นภาพอุษายืนมองเขาอยู่บนระเบียง นึกถึงวันที่ภรรยาของเขาไม่ยอมให้เขามีสัมพันธ์สาวสด้วยบ่นว่าเจ็บ โน่นปวดนี้ การที่เขาทารุณกรรมทางเพศกับทนายเงินทำให้เขาารู้สึกดีขึ้น ความโกรธแค้นทำให้เขานึกไปว่า โคงทำให้ทนายเงินใจแตกจนอยากจะระบายออกมา เขามองเห็นภาพทนายเงินอยู่ที่ระเบียงจึงลงมือตอบโต้ไม่ยั้ง แต่กลายเป็นว่าเขาทำร้ายแป้ว นางสาวมาเห็นเหตุการณ์เข้าก็ร้องลั่นว่าให้พงศศักดิ์ไปลากตัวทนายเงินมาสิ จะมาดบตีคนอื่นทำไม

ตอนที่ 41 ลุงและป้าถามดวงเมืองว่าใจลอยไปถึงไหนหนอ ทำยังกับคนมีความรักอย่างไรอย่างนั้น ยูภาเล่าให้ลุงฟังว่านางส่งแยมไปช่วยเด็กชาวเขาที่ถูกบังคับให้มาขายดอกไม้ และกำลังขับเขี้ยวกับขบวนการลักเด็ก

ดวงเมืองรู้สึกทนายแก้วเข้ามามีอิทธิพลต่อความรู้สึกของเขา บัควลีเล่าให้ฟังว่าหลานชายนางชะแล่มสอบเอนทรานส์ติดคณะแพทยที่กรุงเทพ อีกไม่นานทนายแก้วก็คงสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เช่นกัน ลุงถามดวงเมืองว่าจะไปทำงานอีกหรือไม่ และเล่าให้ฟังว่าวันหนึ่งมีเด็กเกิดเป็นล้าน แต่มีเพียงสามสี่แสนคนเท่านั้นที่ถูกเลี้ยงดูเป็นอย่างดี ดวงเมืองเล่าให้ฟังว่ารุ่นน้องที่คณะกำลังเขียนโครงการดูแลเด็กเร่ร่อน ยูภาเล่าว่าทุกวันนี้มีเด็กเร่ร่อนจำนวนมาก โดยเฉพาะที่หัวลำโพง พิรุณเล่าว่ากำลังระดมกำลังอาสาสมัครไปช่วยเด็กเร่ร่อนที่ติดเชื้อเอชไอวีในเขตที่มีปัญหา ลุงถามดวงเมืองว่าเขาสนใจจะทำโครงการอะไรเป็นพิเศษ ดวงเมืองตอบว่าเขากำลังจะทำโครงการช่วยเหลือเด็กผู้หญิงที่ถูกข่มขืน โครงการครูข้างถนนและโครงการช่วยเหลือสงเคราะห์ลูกเงิน

มอเตอร์ไซค์รับจ้างสามคันแล่นมาถึงบ้านจัดสรรหลังหนึ่ง สันติและพิรุณพาดวงเมืองมายังมูลนิธิแห่งนี้ ยิ่งดูอัลบั้มรูปเขาก็ยิ่งสงสัยว่าหนึ่งในสามพี่น้อง ทนายเงิน ทนายทอง ทนายแก้ว ใครตกเป็นเหยื่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศจากพ่อ คินนี่พิรุณจะพาดวงเมืองไปแถวพัฒนาพงษ์และพาหัวหน้าเด็กที่ชื่อสุเทพไปตรวจโรค

ตอนที่ 42 เพื่อนๆเด็กเร่ร่อนถามไถ่ว่าเขาจะเลี้ยงทนายเงินไหม พวกเขาไม่ได้รังเกียจที่เด็กสาวมาอยู่หอ เพราะ ไคงมีเงินค่าเช่าบ้านมาลงขันกับเพื่อนตามข้อตกลงเสมอ สุเทพมักจะเตือนไคงว่าอย่าไปทำงานกับพ่อแล้วแม่แล้วเดี๋ยวดูใจจริงอยู่พวกเขาอาจต่อแค้นให้แต่ขณะเดียวกันก็ใช้ยาเสพติดมาผูกมัดมาผูกมัดเด็กเร่ร่อนเอาไว้เช่นกัน สุเทพเห็นด้วยกับวันชัยว่าทนายเงินไม่เคยลำบาก ปัญหาอยู่ที่ว่าเมื่อไหร่ไคงจะพาทนายเงินเข้าไปสู่ความเป็นจริงของชีวิต

เท่านั้น สุเทพบอกโด่งว่าทรายเงินติดยา เช่นเดียวกับเด็กหลายคนในบ้าน เด็กหนุ่มไม่อยากจะรู้สึกเดือดเนื้อร้อนใจขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ เพราะเขาถือว่าทรายเงินคือความอบอุ่น ความเอื้ออาทรและความสุขของเขา สุเทพบอกว่าไม่เชื่อกี่ถามดู กินแล้วทรายเงินก็เอาแต่อาเจียน แล้วก็นอน โด่งเห็นเด็กร้องไห้จากการทำงานกว่าจะกลับถึงบ้านก็ค่อนข้างตื่นจากหลับพักผ่อนก็ต้องเตรียมตัวไปทำงานแข่งกับเด็กเร่ร่อนอื่น ๆ เด็กหนุ่มจึงไม่รู้ปัญหาอะไร เขาถามสุเทพว่าไม่ใช่เพื่อนคนอื่น ๆ ขวนให้เธอเสพยาหรือ

ทรายเงินไม่กล้าออกจากบ้าน เพราะเธอกลัวว่าพ่อและนันทริจะตามมาพบ เด็กสาวรู้จากโด่งว่าช่วงนี้เขา สุเทพและเด็กชายคนอื่น ๆ ป่วยด้วยอาการเดียวกันคือ ปัสสาวะไม่ออก โด่งจึงมาชวนทรายเงินออกไปข้างนอก เขาพาทรายเงินมานั่งในร้านกาแฟเล็ก ๆ สั่งน้ำอัดลมกับกล้วยเดี่ยว ลูกชิ้นปลามานั่งกินและถามเด็กสาวว่าเธอเคยลองดมกาวหรือเปล่า ถึงได้มีอาการอย่างเดียวกับเด็กเร่ร่อนหลายคนที่ติดยา ทรายเงินย้อนถามโด่งบ้าง ทรายเงินตอบตามตรงว่าลองนิดหน่อย แล้วทรายเงินก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อพบแป้วที่ร้านกาแฟแห่งนั้น แป้วมองโด่งแล้วถามว่าเป็นใคร ทรายเงินกำซั่มแป้วว่าอย่าบอกพงค์ศักดิ์ แป้วรับคำว่าเธอจะไม่บอกให้เขารู้หรอก อีกหน่อยพงค์ศักดิ์ก็ถึงถูกเจ้าของบ่อนตามมาทวงหนี้แล้ว หรือไม่ก็ถูกจับเข้าคุกเพราะฆ่าคนตาย เขาไม่คิดทำอะไรแล้ว นอกจากตามหาตัวทรายเงินและหาตัวนันทริมายังที่เหมือนพวกที่มันแค้นยิ่งฝ้ายยิ่งมีชีแป้วเล่าว่าพงค์ศักดิ์มาและคิดว่าเธอเป็นทรายเงินถึงได้รู้ว่าเขาทำอะไรกับทรายเงินบ้าง แต่ยังไม่ทันได้ถามอะไรโด่งก็พาทรายเงินหนีออกไปทางหลังร้าน แดงยืนอยู่ข้างหลังแป้วตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ เขาเห็นเหตุการณ์ที่แป้วคุยกับทรายเงินนานแล้วและคิดจะบอกเรื่องนี้กับพงค์ศักดิ์ แป้วจึงหงายหน้าแดงตา เข้มแข็งห้ามแดงไม่ให้ยุ่งกับครอบครัวคนอื่น แดงมองตามโด่งแล้วก็พอรู้ว่าเด็กหนุ่มเข้าบ้านร่วมกับเด็กเร่ร่อนอยู่กันชอย เขาจะไปบอกให้พงค์ศักดิ์และนางสาวอรุณและขับรถมอเตอร์ไซค์จากไป

ตอนที่ 43 ดวงตะโกนบอกดวงเมืองว่าให้ดูแลญาติ ๆ ดวงเมืองรับคำเป็นมั่นเหมาะ แล้วพาญาติไปขึ้นรถรับจ้าง พิรุณเล่าให้ญาติฟังว่า การทำงานช่วยเหลือเด็กของพวกเขาถูกกดดันจากหลาย ๆ ฝ่าย หน่วยงานของรัฐก็ไม่ยอมรับเพราะเห็นว่าเป็นการทำงานแบบเด็ก ๆ

ดวงเมือง สันติ และพิรุณพาญาติมาลงภาคสนามดูถนนโลกีย์ ยิ่งดูญาติก็ยิ่งหดหู่ ดวงเมืองบอกว่าเขาอยากให้ญาติช่วยคุยกับสุเทพ จำบ้านเด็กเร่ร่อน จริงอยู่วัยของเขาอาจจะใกล้เป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่เขาก็คือเด็กที่ต้องได้รับการช่วยเหลือ พิรุณเล่าให้ญาติฟังว่า น้าชายหน้าเหลืองกินที่ประเทศไทยมีการนำเด็กมาขายบริการ โสเภณีในกรุงเทพฯมีมากถึงสองแสนคน ครั้งหนึ่งของโสเภณีมีเชื้อ HIV สันติบอกพิรุณว่าสุเทพมาแล้ว สุเทพเคยบอกพิรุณว่าเขาป่วยเป็นโรคซิฟิลิส

ดวงเมืองหวังว่าเขาจะได้พบโด่งแต่ก็ต้องผิดหวัง สุเทพถามว่าอยากพบโด่งทำไม แต่ยังไม่มีคนที่สุเทพจะตอบอะไร ดวงเมืองก็เห็นแดงขับรถมอเตอร์ไซค์เข้ามา สุเทพบอกว่ามีผู้ชายอีกคนมา

วนเวียนอยู่แถวนี้เช่นกัน แดงถามหาโด่งกับสุเทพ ตามมาด้วยพงศ์ศักดิ์ แดงปะทะการมกับพงศ์ศักดิ์ เขาว่าทรายเงินคงชอบโด่งมากกว่านนทรีจึงมาทำมาหากินถึงที่นี่

ตอนที่ 44 นนทรีกลับมาถึงบ้านก็เกือบเที่ยงคืน เขาเล่าให้แม่ฟังว่าพงศ์ศักดิ์ออกจากงานแล้ว พักนี้เขาติดการพนัน หนี้สินรุงรังจนต้องข้ามไปเล่นการพนันแถบชายแดน แล้วถามแม่ว่านางชอบทรายเงินไหม แต่เขาก็ไม่รู้ว่าพงศ์ศักดิ์จะยอมหรือไม่ แม่บอกนนทรีว่าให้เขาเลิกยุ่งกับทรายเงินเสีย หากว่าพ่อเขาไม่ยอม

ถ้าอาจจับเหล่าถามพงศ์ศักดิ์ว่าพบลูกสาวหรือยัง เขาตอบว่าไม่พบแม่เงาของทรายเงินกับโด่ง เขาคิดว่าจะไปต่อรองกับนนทรี นางสาวบอกว่างศ์ศักดิ์จะไปต่อรองกับนนทรีอย่างไรได้ แม่ของชายหนุ่มไม่มีทางเลี้ยงทรายเงินให้สุขสบายหรือ

เสียงสนทนากันเบื้องนอกทำให้แป้วตื่น เธอแหม่ประตูดุแอบฟังการสนทนานั้นด้วยความหดหู่

ตอนที่ 45 ทรายเงินหลับฝันถึงอุษา ท่ามกลางบรรยากาศยามเช้า นางบอกให้ทรายเงินกลับบ้าน น้องสาวสองคนเดินรุดหน้าไปแล้ว แต่เหมือนมีมือของใครคนหนึ่งมาดึงไม่ให้เด็กสาวตามแม่ไป มันคือปีศาจแบ่งภาคครึ่งหนึ่งระหว่างพ่อกับนนทรี ชั่วจิตใจหน้าของปีศาจก็กลายเป็นหน้าโด่ง ทรายเงินตื่นขึ้น โด่งบอกเธอว่า สุเทพบอกว่าแดงกับพ่อของเธอตามมาถามหาเธอและเขาแล้ว สุเทพไม่ได้ไปทำงานอย่างเคย เขาบอกว่าจะไปอยู่กับพี่ที่เคยชวนเขาไปอยู่ที่บ้านสามถั่ววัน เขามีป้าเป็นนางพยาบาลรักษาโรคปัสสาวะ ไม่ออกได้ ทรายเงินรับฟังสิ่งที่โด่งเล่าอย่างตกตะลึง โด่งกังวลว่าทรายเงินจะถูกทำร้าย และบอกว่าพงศ์ศักดิ์ติดหนี้การพนันถึงหนึ่งแสนบาท แดงรู้จากแป้วว่างศ์ศักดิ์จะไปต่อรองกับนนทรี เขาอยากได้ตัวทรายเงิน ทรายเงินไม่อยากไปอยู่กับทั้งพงศ์ศักดิ์และนนทรี เพราะทั้งสองคนก็เป็นผู้ชายเอาแต่ได้ไม่ต่างกัน โด่งจะไปไหนเธอก็จะไปกับเขา

ดวงเมือง พิรุณ ลุงและป้ามาส่งสันติที่สถานีขนส่ง ทั้งสี่รำลាក់ ดวงเมืองมองตามสันตินึกถึงคำแนะนำของสันติที่ว่าเด็กเร่ร่อนพวกนี้หนีออกจากบ้านจากปัญหาครอบครัว พวกเขาจึงไม่ไว้ใจใครง่าย ๆ ฉะนั้นหากดวงเมืองอยากช่วยทรายเงินก็ต้องใจเย็น ๆ ดวงเมืองบอกลุงกับป้าให้กลับไปก่อน เขาจะไปที่บ้านเด็กเร่ร่อนเพื่อว่าจะพบโด่ง แต่แล้วดวงเมืองก็ต้องชะงักเมื่อเห็นหน้าตาของใครคนหนึ่งแวบๆจากหน้าต่างรถโดยสารคันหนึ่ง

ตอนที่ 46 บัวคลีถามพ่อของเธอว่าต้องการอะไรอีกไหม หลังอาหารเช้าพ่อบอกว่าจะไปพบหลวงตาที่วัด แม้ว่าเวลาของพ่อจะเหลือน้อย แต่เขาก็ไม่เคยปล่อยเวลารอคอยความตาย เขาพยายามทำประโยชน์ให้แก่สังคมที่เขาอาศัยอยู่ บัวคลีแนะนำให้พ่อชวนแม่เลี้ยงสายแสงไปเป็นวิทยากรช่วยเหลือสังคมด้วยกัน

แก่นาฬิกา พู่หลานชายของนางชะแล่มขับรถมารับบัวคลีถึงบ้าน โดยมีทรายแก้วนั่งมาด้วย เธอรับไหว้พู่ เด็กหนุ่มถามหาปู่ บัวคลีตอบว่าปู่อยู่ที่ระเบียง แล้วหันมามองทรายแก้ว เธอมองเด็กสาวผู้เป็นความทรงจำของหลานชายด้วยความชื่นชม พู่กับทรายแก้วขึ้นไปไหว้คุณปู่ที่ระเบียง ทรายแก้วบอกว่าเธอกำลังจะไปเป็นน้องใหม่ในมหาวิทยาลัย ทำให้เธอนึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้จะมาอยู่ที่บ้านบนคอยของแม่เลี้ยงสายแสง หลายคืนที่ทรายแก้วฝันร้ายจนต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึกในฝันมีเรือนไม้ พ่อแม่ พี่สาวทั้งสองและเธออาศัยอยู่ ซึ่งเป็นคำบอกเล่าความทรงจำของพี่สาวพิการ ภาพในฝันคือ พ่อผู้เมามายทำร้ายทารุณไว้เคียงสาให้ตกจากบ้านจนพิการ แต่เธอก็ไม่เคยเล่าให้ใครฟังแม้แต่ป้าทอศรี ไม่มีใครเข้าใจความรู้สึกของเธอเท่าดวงเมืองอีกแล้ว เด็กสาวนึกถึงวันเก่า ๆ ที่ผ่านมา

ตอนที่ 47 ปู่ถามทรายแก้วว่าแน่ใจหรือว่าจะเรียนคณะนี้ แต่ก็ดีแล้วที่เธอเลือกเรียนคณะที่ชอบ คุณปู่พอใจที่ทรายแก้วชวนคุณปู่คุยในสิ่งที่เขาอยากพูดคุยกับผู้อื่น แต่บัวคลีไม่ชอบฟัง จนเกิดเป็นช่องว่างเล็ก ๆ

พู่มองนาฬิกาแล้วหันมามองทรายแก้วด้วยความพอใจ จริงอยู่เด็กสาวอาจเติบโตขึ้นท่ามกลางการดูแลเอาใจใส่จากผู้ใหญ่ แม้ใครๆจะมองว่าเขาและเธอคุยกันคนละเรื่อง แต่ฐานะของแม่เลี้ยงและนางชะแล่มก็ดูเหมาะสมกันดี ความสนิทสนมระหว่างสองหนุ่มสาวจึงทำให้บัวคลีนึกกังวลแทนดวงเมืองเพราะไม่เห็นดวงเมืองแสดงท่าทีใด

ยิ่งได้คุยกับคุณปู่ทรายแก้วก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณปู่มีส่วนคล้ายดวงเมือง ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่น คุณปู่ชวนทรายแก้วคุยเรื่องอำนาจว่า ผู้ชายและผู้หญิงไม่มีใครมีอำนาจมากกว่าใครหรอก แต่ธรรมชาติสร้างมาให้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายมีอำนาจเท่ากันถ่วงดุลกันไว้ ฟังคุณปู่พูดทรายแก้วก็ยังนึกถึงเรื่องราวในอดีต ความเจ็บปวด หวาดหวั่นในดวงตาทำให้คุณปู่รู้สึกสงสยว่าทรายแก้วมีอะไรในใจอย่างนั้นหรือ

ตอนที่ 48 แม่เลี้ยงสายแสงบอกทุกคนว่าใครๆก็ต่างคิดว่านางอยากให้ทรายแก้วเรียนให้จบเร็วๆ จะได้ปิดภาระให้ถึงอก บัวคลีเคยได้ยินว่าคุณปู่ชวนแม่เลี้ยงสายแสงมาปฏิบัติธรรมเช่นกัน แต่มาได้ไม่กี่วันก็บ่นว่าเบื่อคน จะไปทำเองที่บ้านดีกว่า ชะแล่มปลอบใจเพื่อนว่าอย่าไปฟังคนอื่น พูดเลยเขาคงอิจฉา เรื่องเร่ร่อนหรือไม่อยู่ที่เด็กๆต่างหาก นางชะแล่มเอ่ยว่าบัวคลีเป็นคนมีบุญ ไม่อยากรู้เรื่องของคนอื่นแต่ก็อยู่ได้สบาย ๆ

ทรายแก้วเข้าร่วมวงสนทนาด้วย บัวคลีมองดวงตาเด็กสาวแล้วก็นึกคล้ายตามคำพูดของคุณปู่ว่า ดวงตาของทรายแก้วเหมือนหนังสือชวนให้เปิดอ่านเรื่องราว ใครที่จะคบหาเธอจะต้องมองอะไร ได้ลึกซึ้งพอควรจึงจะเข้าใจ

ทรายแก้วมองดอกไม้ในสวนแล้วก็คิดว่า นับตั้งแต่เธอก้าวเข้ามาอยู่ที่นี้ แม่บ้านหลังนี้จะใหญ่โต สวยงาม แต่ก็แห้งแล้งขาดความอบอุ่น จากความเก็บกดในใจของแม่เลี้ยงสายแสง ทรายแก้วดูออกว่าแม่เลี้ยงสายแสงอยากจะฝากฝังอนาคตของเธอไว้กับพี่ ลูกหลานที่กำลังจะได้ดิบได้ดี มีความสามารถ มีอนาคตที่คนแก่อยากยึดมั่น ทรายแก้วรู้ว่าแม่พี่จะมีพร้อมทุกอย่าง แต่เขาจะเข้าใจความบกพร่องทางใจของเธออันเกิดจากพ่อแท้ๆหรือ

ทอศรีพูดถึงดอกไม้ที่ทรายแก้วกับทรายทองชอบยังไม่ทันจบ ทรายทองก็เอ่ยขึ้นว่า ทรายแก้วรักเอื้องชะ ทรายแก้วลูกจากโต๊ะชาเตี้ยเดินเข้าไปหา นั่งลงใกล้ๆแล้วกอดพี่สาวไว้ท่ามกลางสายตาของทุกคน อะ ไรบางอย่างทำให้เธออยากร้องไห้ ทรายทองสนิทสนมกับเธอมาก หากสมองไม่ถูกกระทบกระเทือน บางทีทรายแก้วอาจไม่ต้องจมอยู่กับอดีตเช่นนี้ก็ได้

ทรายทองกอดน้องสาวไว้แน่นเช่นกัน แล้วกลายวงแขน เหลียวมองพี่ เนื่องจากทรายทองมีเขาปัญญาจำกัด แต่เธอก็ยังมีความรู้สึกต่าง ๆ เธอรู้สึกว่าเขาคือคนมาแย่งเวลาของเธอกับน้อง แม้เขาไม่หยาบคาย แต่เขาก็ไม่ปรารถนาให้เธอไปไหนด้วย แล้วคนในบ้านหลังนี้รักเขาได้อย่างไร ใครจะรักผู้กรังไป แต่เธอไม่รัก ทรายทองจึงไม่ยอมปล่อยน้อง พยายามหาข้ออ้างให้เธอก็ช่างเขา ทรายทองบ่นเมื่อ ทรายแก้วถามพี่สาวว่าเมื่ออะไร ยกมือขึ้นจัดผมพี่สาวให้เข้าที่เข้าทาง ทรายทองอยากไว้ผมยาวเหมือนน้องสาว จึงไม่ยอมตัดผม นางทอศรีบอกว่าหากทรายทองคือไม่ยอมสระผมก็คงต้องตัด ทรายทองบอกทอศรีว่าไม่ตัด ๆ อย่างตัดผมสั้นนะ ชะแล่มบอกว่าไม่ตัด ทรายทองแสดงอารมณ์ขุ่นมัวเข้าไปอย่างไม่เกรงใจผู้อาวุโสกว่า เธอไม่ชอบชะแล่ม เพราะรู้สึกว่าชะแล่มมองว่าทุกอย่างที่เป็นเธอ ชะแล่มจะมองว่าไม่สมบูรณ์ คนสมประกอบยังอยากได้ยินคำพูดหวานๆ แล้วคนพิการอย่างเธอจะไม่อยากได้กำลังใจหรือ ชะแล่มมองทรายทองอย่างขุ่นข้อง แม้จะทำใจแล้วว่า ทรายทองพิการ บกพร่องทางสมอง ทำให้มีผลไปถึงจิตใจของเธอ ชะแล่มแนะนำแม่เลี้ยงสายแสงว่าไม่คิดจะส่งหลานไปเรียนวิชาชีพ การช่วยเหลือตนเองบ้างหรือ แม่เลี้ยงสายแสงตอบว่า ทำบุญให้หลาน แต่ยังไม่คิดจะส่งไป เห็นทอศรีดูแลเป็นอย่างดีก็อดใจหายไม่ได้ หากต้องส่งทรายทองไปอยู่มูลนิธิที่มีคนพิการอยู่รวมกันหลายคน อุษาเองก็ฝากฝังเอาไว้

ทอศรียังจำได้ว่าก่อนอุบัติเหตุทรายทองยังปกติดีทุกอย่าง ก่อนจะพิการอย่างนี้ หากเป็นรูป เป็นหนัง คงเจ็บปวดกว่านี้ ชะแล่มบอกทอศรีว่าอย่าคิด มันเป็นกรรมของคน ๆ นั้น เราเป็นยายทำหน้าที่ดีที่สุดแล้ว ทรายแก้วกอดทรายทองแน่นขึ้น คำพูดของแม่เลี้ยงสายแสงเหมือนแสงสว่างในความมืด ชะแล่มอดใจไม่ไหว เอ่ยว่าพงศศักดิ์ว่ามาแล้วดีเมียดีลูก คนกลางไม่รู้ว่าเขาจับเหวี่ยงหรือทุ้ม เธอแนะนำให้ทรายแก้วต้องพยายาม ทรายทองเขาก็เติบโตเหมือนเธอ หากทรายแก้วเอาแต่โอบอุ้ม ไม่ปล่อยให้ทรายทองเรียนรู้เรื่องช่วยเหลือตัวเอง ทรายทองก็จะช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ทรายแก้วคิดว่าคำพูดและความคิดของชะแล่มเข้าท่า แต่บ๊วกลับรู้สึกรำคาญตา รำคาญใจจนต้อง

ขอตัวไปจัดอาหารกลางวัน ทอศรีจึงลุกตาม คล้อยหลังแม่เลี้ยงสายแสง บัวคลีก็ถามทอศรีว่าได้ข่าวทรายเงินบ้างไหม ทำไมไม่จ้างนักสืบตามหา ทอศรีบอกว่ารู้แล้วจะไปทำอะไรได้ พงศศักดิ์ยังมีงานทำ อีกทั้งตลาด เจ้าเล่ห์นัก แม่เลี้ยงสายแสงมายุ่งเข้า พงศศักดิ์อาจจะมาเอาลูกไปทั้งหมดก็ได้ บัวคลีว่าสามพี่น้องเป็นสาวแล้วคงไม่น่าห่วงนานนัก ทอศรีบอกว่ายังน่าห่วงอยู่ นางเองไม่ไวใจพ่อของสามพี่น้องเลย ทอศรีอยากให้ทรายแก้วกับปู่ลงเอยกัน ทรายทองจะได้มีคนดูแล ทรายเงินอาจจะได้กลับมาอยู่กับพี่น้อง

เย็นแล้ว แม่เลี้ยงสายแสงมีความสุขกับการคุยเรื่องโครงการในอนาคตของหลานสาวคนเล็กและหลานชายนางชะแล่ม บัวคลีเงียบฟังแล้วก็คิดว่า หากทุกคนมีความสุขเช่น โครงการที่วางไว้ก็คงดี เธอก็มีความสุขด้วย พู่ขออนุญาตพาทรายแก้วไปที่ไนท์บราซ้า เพราะเขาต้องไปรับอาจารย์ฝรั่งประจำคณะ นางชะแล่มถามว่าจะมีขันโตกที่โรงแรมหรือ พู่ตอบว่าใช่ เขาจะไปรับอาจารย์หลังอาหารเย็น จะเลยไปส่งบัวคลีเสียก่อน ทรายแก้วถามว่าอาจารย์จะรังเกียจพี่สาวของเธอไหม เธออยากพาไปด้วยจะได้เป็นเพื่อนกัน หมู่นี้ร้องไห้งอแง เบื่อนั่นเบื่อนี้ ทรายทองอดอ้อนจนใครๆหัวเราะ แม่เลี้ยงสายแสงอนุญาต ทรายทองก็ดีใจดีใจเป็นการใหญ่

ทรายทองตื่นตาตื่นใจกับข้าวของในตลาด ผู้คนตลอดรายทางแล้วก็หยุดก็กร้อถ้น เพราะเห็นพงศศักดิ์ที่ตลาด

ตอนที่ 49 แม้ทุกคนรอบข้างจะลำเค็ญในความรักความผูกพัน แต่ผู้กลับรู้สึกเบื่อขึ้นมา พู่เฝ้าถึงการที่ทรายแก้วเคยมาตลาดไนท์บราซ้าว่าคราวก่อนเธอก็ไม่สบายใจที่เห็นเด็กเร่ร่อนขอทาน คราวนี้ก็เช่นกัน ทรายแก้วมองพู่ ชายหนุ่มผู้ที่เธอคิดว่าจะเป็นทองแผ่นเดียวกันในอีกไม่ช้าแล้วคิดว่าจิตใจของเขาไม่ละเมียดละไมเอาเสียเลย ทรายแก้วพยายามทำความเข้าใจอารมณ์ของพี่สาวที่ไม่มีใครค้นพบ แล้วโอบกอดพี่สาวเอาไว้ไม่ร้อนใจว่าพู่จะหงุดหงิด ไม่อดทนต่อทรายทอง

ทรายแก้วเข้าใจว่าทรายทองพยายามเรียกร้องความสนใจจากเธอ และเข้าใจอารมณ์ของพู่อย่างเท่าเทียมกัน ขนาดว่าทรายทองเป็นพี่สาวทรายแก้วเองยังรู้สึกอึดอัดขัดข้องเช่นกัน ขณะที่พู่เองก็อยากให้ทรายแก้วสนใจเขาเช่นกัน หากเขาไม่เห็นแก่จิตใจของทรายแก้วคงพูดไปแล้วว่าจะเห็นอะไรที่โหด สมองไม่ปกติแบบนี้ เชื่อได้ยากมากสำหรับความจำของพี่สาวเธอ เขาถามด้วยน้ำเสียงปรกติว่า ทรายทองเจอคนรู้จักหรือ ทรายทองรู้สึกว้าวุ่นกำลังจะเข้ามาพรากความรักของทรายแก้วไปจากเธอ นับวันเธอยังรู้สึกว้าวุ่นช่วงชิงทรายแก้วกับพู่ กลับหลังทรายแก้วพู่เองก็มีอารมณ์ร้าย และเปิดเผยอารมณ์กับทรายทองเป็นครั้งคราว เมื่อครู่ที่ถนนไนท์บราซ้า ทรายทองแน่ใจว่าในความทรงจำ เธอมองเห็นหน้าตาของคนไม่มีเมตตา ไร้ความปรีดี พู่เองคงจะรำคาญเธอมาก ไม่เหมือนดวงเมือง เขามีความอบอุ่นในดวงตา มีความเวทนาสงสาร และทำให้เธอมีความภูมิใจในความสามารถเล็กๆน้อยๆของตนเอง ใครจะรู้ว่าทรายทองมีความรู้สึก อยากช่วยเหลือตนเองให้ได้

มากที่สุด ทรายทองกำลังจะร้องไห้ ทรายแก้วกอดพี่สาวแน่นขึ้น เธอว่าเอาไว้สบายใจแล้วค่อยพูด ทรายทองพร่ำบ่นน้องสาวว่าอย่าทิ้งเธอนะ ทรายทองยังคงคิดถึงพี่สาวอีกคนที่ถูกแยกให้ห่างไกลกัน

คุณชะแล่มเปิดประตูรับพี่ชายหนุ่มบอกป้าว่าที่เขาคงต้องกลับเร็ว เพราะคงกลัวว่าเธอจะถูกทิ้ง คุณชะแล่มบอกให้พี่ออกทน เพื่อนแม่เลี้ยงสายแสงเองก็มีปัญหานี้เช่นกัน คุณชะแล่มปลอบให้หลานชายใจเย็น ๆ อาจส่งทรายทองไปอยู่มูลนิธิได้ พี่รู้สึกทรายแก้วมีอะไรในใจที่เขามองไม่ออก คุณชะแล่มเอ่ยว่าอย่าไปสนใจจิตใจของทรายแก้วให้มากเลย เพราะเขากำลังจะมีอนาคตที่สวยงาม คุณชะแล่มรู้ว่าหลานชายของเขาไม่มีความละเอียดอ่อนทางจิตใจเลย พี่ยังคงเบื่อกับที่ทรายแก้วยังคงอยากรู้ความเป็นไปของพี่สาวคนโต พ่อ และพี่สาวคนรองอีก เขาไม่รู้ว่าสามคนนี้จะสร้างปัญหาให้เขาบ้างหรือไม่

พงศ์ศักดิ์ตามไปจนถึงบ้านเด็กเร่ร่อน ซ่อมสุเทพและได้รู้ว่าโด่งพาทรายเงินหนีกลับขึ้นมาที่ลำพูน ก่อนจะย้อนกลับมาที่ลำพูนอีกครั้งพร้อมด้วยเพื่อน เพื่อตามตัวทรายเงินไปต่อรองกับนนทรี เขามาที่ตลาดในทับราชำเนใจแล้วว่าตัวเองตาไม่ฝ้า เขาเห็นทรายทองและทรายแก้วแน่นอน

ตอนที่ 50 พงศ์ศักดิ์คิดถึงเหล่าราคาแพงในบ้านนางลำอง รับเงินค่าจ้างขึ้นมาตามหาทรายเงิน เขาจำจากวัยรุ่นสาวคนหนึ่งว่าทรายเงินอาจจะท้อง คงไม่ได้ท้องกับโด่งหรอก พงศ์ศักดิ์ได้คิดว่าทรายเงินอาจจะท้องกับนนทรี พงศ์ศักดิ์นึกถึงความปรารถนาในสิ่งที่เขาเคยได้ เพื่อนเขาถามว่าทำไมไม่กินอะไร ได้เงินจากลูกเขยมาเยอะแล้ว พงศ์ศักดิ์บอกเพื่อนว่า แม่ของนนทรีอยากได้หลานเท่านั้น ไม่ได้คิดจะจดทะเบียนให้ทรายเงินออกหน้าออกตาหรอก เพื่อนสนิทชี้ชวนให้พงศ์ศักดิ์กินอาหาร เขาคิดว่าจะเอาหลานไปแลกเงินกับนนทรีไปใช้หนี้ และพาตัวทรายเงินมาให้แม่เลี้ยงสายแสง พงศ์ศักดิ์คิดในใจได้ว่าแม่เพื่อนคนนี้จะสนิทสนมกับเขามากเพียงใด แต่เพื่อนก็ไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับลูกสาว และความขัดแย้งทางอารมณ์ของเขา เพื่อนชวนพงศ์ศักดิ์ไปทำงานในบ่อนการพนันเปิดใหม่ที่ชายแดน เพื่อนสนิทถามว่าจะไปตามหาทรายเงินที่ไหน พงศ์ศักดิ์คิดว่าโด่งคงไปไหนได้ไม่ไกลหรอก

ทรายเงินตื่นขึ้นมาในห้องเช่า เธอตื่นตอนที่โด่งไม่เคยจะต้องอะไรเธอเลย โด่งพาเธอมาอยู่ร่วมกับเด็กเร่ร่อนชาวเขาในบ้านเช่าหลังหนึ่ง และทำงานหาเงินแบบเดิม

ทรายเงินเปิดประตูออกมาจากห้องน้ำ เห็นผู้หญิงวัยกลางคนตั้งโต๊ะใส่บาตร ถิ่นอาหาร และข้าวสุกใหม่ทำให้เธอหิว ก่อนจะรู้สึกอยากจะอาเจียนจนต้องอาเจียนออกมาอย่างสุดจะกลั่น

ตอนที่ 51 ทรายเงินกลับเข้ามาในห้องเล็กๆและสกปรก กลางชุมชนแออัดหลังคาเกยกัน ทรายเงินเปิดประตูออกไปเห็นชายพูดเดินกระชกกระชกมาคุยกับชาวบ้านหลังคาเรือนอื่น

โด่งตื่นนอนและถามทรายเงินว่าเธอท้องหรือเปล่า ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น นางพูด
เจ้าของบ้านเข้ามาดูหน้าผู้มาใหม่ นางซักถามทรายเงินว่ามีท้องหรือ แต้น หลานสาวนางพูดเข้ามา
สมทบ คนข้างบ้านเอ่ยว่าทรายเงินคงเก็บลูกไว้แบกใส่หลังไว้ขอทาน ทรายเงินวิ่งเข้าไปอาเจียนใน
ห้องน้ำ โด่งบอกแต่ว่าทรายเงินไม่ได้เป็นอะไรหรอก เพียงแต่หัวข้าวเท่านั้น แล้วพาเธอออกไป
กินข้าวหน้าปากซอย

ตอนที่ 52 แป๋วเคยได้ยินเรื่องกาโลภีของคนร่ำรวยอีกระดับจากการที่แฟนหนุ่มของ
เธอพาไปเที่ยว เด็กสาวกำลังเก็บขวดเหล้า นางสาวกำลังนอนหลับอย่างมามาย แดงยังคงมาส่ง
ข้าวว่าพงศ์ศักดิ์กำลังหนีหนี เซ็นนี่ก็เช่นกัน แดงยังคงมาส่งข้าวที่บ้านนางสาว แป๋วแหงใจอย่าง
เหลืออด แดงบอกนางสาวว่าพงศ์ศักดิ์กำลังไปตามตัวทรายเงินมาให้หนี้แลกกับเงินใช้หนี้ ไม่
เชื่อไปถามเด็กเร่ร่อนที่บ้านแถวสวนผักได้เลย นางสาวพร่ำเพ้อว่าเป็นไปได้ยังไง ทั้งที่ทรายเงิน
ขายตัว ดิฉันแล้ว ไม่รู้จะไปติดใจทรายเงินทำไม

แป๋วเปลี่ยนใจจากที่จะไปซื้อของที่ตลาด เดินทางไปยังบ้านเด็กเร่ร่อนของสุเทพ แป๋วพบ
ชายหนุ่มสองคนมาตามหาสุเทพ แป๋วเล่าทุกอย่างที่เธอรู้ให้ชายหนุ่มฟัง ฟังแล้วดวงเมืองก็นึกถึง
ทรายเงินและทรายแก้ว ภาพความทรงจำที่เขาพาทรายแก้วไปดูดอกเอื้องแซะหวนกลับมา คำขอร้อง
ให้เขาตามหาทรายเงินยังคงดังอยู่ในหู ดวงเมืองถามหาสุเทพ โด่งและทรายเงินกับเด็กเร่ร่อน เด็ก
คนหนึ่งพาดวงเมืองไปหาสุเทพในบ้านหลังหนึ่ง สุเทพบอกว่าทรายเงินและ โด่งกลับลำพูนไปแล้ว
ดวงเมืองจึงบอกพิรุณว่าเขาจะโทรศัพท์ไปบอกแม่เลี้ยงสายแสงให้จัดการ

14. ตักตามนุษย์

โดย ศรีฟ้า ลดาวัลย์ (2533)

ตอนที่ 1 เขามีตักกลางฤดูหนาว ณ ถนนบางนาตราด รถยนต์สีแดงคันหนึ่งขับมาด้วยความ
เร็วสูงตามประสาเจ้าของรถผู้คึกคอง และชนเข้ากับรถมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งที่มีผู้ชายเป็น
คนขับ ผู้หญิงนั่งซ้อนท้าย รถยนต์คันนั้นหมุนคว้างอยู่กลางถนน รถยนต์หลายคันแล่นตามมาเบรก
ถนัดถนี่ ก่อนเจ้าของรถแต่ละคันจะลงมาดูเหตุการณ์ เจ้าของรถสีแดงใจสัน ไม่กล้าลงจากรถ
พลเมืองดีให้เจ้าของรถยนต์สีแดงรอดำรวจ ตำรวจพาคนเจ็บขึ้นรถของเพื่อนนักซิ่ง เพื่อนๆต่าง
กังวลว่า “ปวิศ” เจ้าของรถยนต์คันสีแดงจะติดคุกหรือไม่ เพื่อน ๆ นักซิ่งบางคนขอแยกกลับบ้าน
ของตน อีกสองคนแยกไปบอกพ่อแม่ปวิศ และอีกคนอยู่เป็นเพื่อนเขา

ประวาลกำลังจะออกไปทำงานที่บริษัทรับเหมาก่อสร้าง เพื่อนของปวิศตะโกนลั่นบ้าน
ว่าเขาขับรถชนมอเตอร์ไซค์ ประวาลและนวลวรรณจึงต้องเปลี่ยนที่หมาย ให้คนขับรถพาประวาล
และนวลวรรณไปยังทางแยกบางบ่อ ชาวบ้านบอกว่าตำรวจพาปวิศไปสถานีตำรวจแล้ว สองบุพการี

จึงตามไปที่สถานีตำรวจ ตำรวจดำเนินประวาลที่อนุญาตให้ลูกขับรถทั้งยังไม่มีใบขับขี่ และให้รอเจ้าทุกข์มาก่อน หรือไม่ก็รอญาติเจ้าทุกข์

เกือบเที่ยงรถยนต์เพื่อนของปวิศอันมีพลเมืองดีเป็นคนขับ กับรถยนต์ เคช หมายคามผู้เป็นญาติของเจ้าทุกข์ก็เล่นเข้ามาในสถานีตำรวจ พลเมืองดีบอกตำรวจว่า เจ้าทุกข์ผู้ชายเสียชีวิตแล้ว ส่วนผู้หญิงนั้นอาการหนัก กำลังตั้งครรถ์อยู่เสียด้วย นวลวรรณทำท่าจะเป็นลม กอดลูกชายไว้แน่น ประวาลหน้าซีด

ตอนที่ 2 เคชเอยกับประวาลและนวลวรรณว่า หากน้องภรรยา กับน้องเขยของเขา เพียงแต่บาดเจ็บสาหัสก็คงจะพอรอมชอมกันได้ แต่เมื่อมีการตายเกิดขึ้น เป็นคดีอาญาแล้ว เรื่องคงต้องถึงศาลรอมชอมกันเองไม่ได้ ปวิศตัวสั่นด้วยความกลัว ขณะที่ประวาลเจรจากับเคชว่า เขาจะขอชดใช้ค่าเสียหายและค่าทำขวัญให้กับภรรยาผู้ตาย แม้ว่าเรื่องจะถึงศาลก็ตาม เขาหวังว่าหากเจ้าทุกข์ยอมรับค่าทำขวัญ ศาลก็อาจลดหย่อนผ่อนโทษให้ได้ เคชเอยว่า ตอนนี้เจ้าทุกข์ภรรยาผู้ตายเองก็กำลังอาการหนัก ประวาลขอประกันตัวลูกชายกับสารวัตร ตำรวจให้รอผู้บาดเจ็บ ประวาลจึงให้ปวิศอยู่ที่สถานีตำรวจก่อน ส่วนเขากับภรรยาจะไปเยี่ยมคนเจ็บ นวลวรรณขออยู่เป็นเพื่อนลูกชาย ประวาลเอยว่าถ้าอย่างนั้นเขาจะไปเยี่ยมคนเจ็บและจะกลับไปเอาโฉนดที่ดินมาประกันตัวลูกชายด้วย ระหว่างทางประวาลซักถามอาการของคนเจ็บและเรื่องเกี่ยวกับผู้ตาย เคชเล่าว่าภรรยาของเขามีน้องสาวคนเดียวคือ ดวงเดือน นี่เธอก็ยังไม่ทราบว่ อันันต์สามีของตนเสียชีวิตแล้ว เพราะตนเองก็หมดสติไป สองสามีภรรยาเป็นครูทั้งคู่และดวงเดือนเองก็เพิ่งตั้งครรถ์ลูกคนแรก ประวาลบอกว่าเขาเสียใจ เคชดำเนินประวาลที่ให้ลูกขับรถทั้งที่ยังไม่ถึงการทำใบอนุญาตขับขี่ ประวาลขอให้เคชช่วยมิให้ลูกชายของเขาต้องไปอยู่สถานกักกัน เคชเอยในลักษณะขู่อยู่ในที่ว่า มันต้องขึ้นอยู่กับภรรยาของเขาด้วย เอาไว้ดูอาการดวงเดือนเสียก่อน หากว่าเขาปลอดภัย ดวงเดือนอาจยอมผ่อนปรน

ที่โรงพยาบาล เคชพาประวาลขึ้นไปหาภรรยาของเขาที่หน้าห้องฉุกเฉินแต่ไม่พบ เคชจึงถามพยาบาลประจำเคาน์เตอร์ พยาบาลบอกเขาว่าดวงเดือนเสียชีวิตแล้ว ส่วนลูกนั้นคลอดออกมาพอดี ศพของดวงเดือนอยู่ในห้องเย็น ส่วนเด็กอ่อนแอมมากต้องอยู่ในตู้กระจก ประวาลคิดว่าเขาจะทำทุกอย่างเพื่อให้ลูกรอดจากคุก เขาจึงหลุดปากว่าจะอุปการะเด็กเอง เคชไม่ตอบ เขาพาประวาลเดินขึ้นไปยังชั้นสาม ลัดคาภรรยาของเขาบอกว่าดวงเดือนเสียชีวิตแล้ว ประวาลบอกว่าเขายินดีรับผิดชอบทุกอย่าง ครูใหญ่บอกว่าควรจัดการเรื่องศพก่อนและจะกลับไปสอนนักเรียนที่โรงเรียน ลัดคาจะกลับไปดูแลลูก ส่วนประวาลจะแวะไปเอาโฉนดที่ดินมาประกันตัวลูกชาย จึงไม่มีใครสนใจเด็กที่เพิ่งเกิดมา

ประวาลพาเคชไปที่คฤหาสน์ของเขา เขาเชิญเคชเข้าไปในห้องรับแขก เคชมองดู
ห้องรับแขกของประวาลด้วยความตื่นตะลึง แล้วพูดประวาลว่าปวิศัรบรโดยประมาท ประวาลยอมให้
เคชอยู่เพื่อลูกชาย ก่อนประวาลจะพาเคชกลับไปสถานีดำรง

ขณะรถกำลังจะเคลื่อนออกไป รถยนต์คันเล็กของสองสามีภรรยาบ้านใกล้เคียงก็เลี้ยวเข้า
มาพอดี คำสอว่งมาเปิดประตูรั้วให้แล้วรายงานนายผู้หญิงว่า ปวิศัรบรชนคนตาย ชายนึก
สมน้ำหน้าลูกชายบ้านนั้น และบอกลูกชายว่าอย่าทำเรื่องเลว ๆ นางให้ลูกชายไปอาบน้ำแล้วมาอ่าน
หนังสือ จะได้แข่งกับคนอื่นได้ เด็กชายก้าวลงจากรถแล้วถามผู้เป็นแม่ว่า ทำไมเขาจะต้องแข่งกับ
คนอื่นด้วย

ตอนที่ 3 นวลวรรณขอฝากเด็กหญิงไว้ที่โรงพยาบาลอีกสัปดาห์ พยาบาลถามว่านวลวรรณ
คุยกับคุณหมอมือหรือยัง นวลวรรณตอบว่าเธอคุยกับคุณหมอมือแล้ว

คุณหมอบอกว่าเด็กไม่เป็นไร แต่สมองช้าหน่อย นวลวรรณกังวลว่าเด็กจะปัญญาอ่อน
พยาบาลตอบยิ้ม ๆ ว่าไม่ถึงขนาดนั้นหรอก เพียงแต่เด็กอาจช้ากว่าเด็กทั่วไปเท่านั้น ตอนที่จริงเด็ก
น่าจะหัดคลาน หัดเกาะได้แล้ว แต่เด็กกลับยังไม่ยอมทำอะไรสักอย่าง นวลวรรณต้องใจเย็น ๆ
พยาบาลบอกว่าแป่วเหวน่ารักเหมือนตุ๊กตา เพราะหัดเสียเกินที่ไม่ค่อยไปพร้อมกับแม่
นวลวรรณพาเด็กขึ้นรถกลับบ้าน ศรียาออกมารับหน้าคุณนายของเธอตามหน้าที่ นวลวรรณยกเด็ก
ให้ศรียาอุ้ม อุไรเดินออกมาชื่นชมอีกคน แล้วอุ้มเด็กตามนวลวรรณเข้าไปในห้องรับแขก
นวลวรรณบ่นว่ากรรมของนางแท้ ๆ ที่ต้องนำลูกคนอื่นมาเลี้ยง หากดูแลไม่ดี นางคงจะถูกเคชเล่น
งาน แล้วให้ศรียาขึ้นมานอนในห้องอุไรเพื่อช่วยเลี้ยงเด็ก

บุญนำกำลังนั่งรีดผ้า ป้าแจ่มกำลังนั่งเหยียดขาปอกก้านคะน้าอยู่ที่ลานซีเมนต์เชื่อมต่อ
ระหว่างครัวกับตึกใหญ่ ทั้งสองอุทานด้วยความตื่นตะลึงที่เห็นศรียาอุ้มเด็กออกมา ต่างคนต่างบ่น
เวทนาเด็กกำพร้าที่เกิดมาไม่มีทั้งพ่อและแม่ เด็กไม่โอ่ง ดูเฉย ๆ เหมือนตุ๊กตา น่าเอ็นดู อุไรขออุ้ม
เด็กหญิงบ้าง

เสียงฮอดคังมาจากตึกใหญ่ ทำให้ศรียากำลังจะวิ่งขึ้นตึกใหญ่ แต่เมื่อได้ยินเสียง
นวลวรรณบอกให้เอาตัวเด็กขึ้นไปบนตึก เธอจึงคว้าตัวเด็กอุ้มเดินเกมวิ่งขึ้นไป ประวาลอยากเห็น
เด็ก เขาคิดว่านี่คือเด็กเหมือนลูกของเขา นึกประหลาดใจที่เห็นเด็กเฉย สีหน้าไม่ตื่นเต้นตกใจ ปวิศอ่ย
ว่าน่ารักดี นวลวรรณกังวลว่าเด็กจะปัญญาอ่อน

ตอนที่ 4 ศรียาอุ้มแป่วเหวนเข้ามาขอข้าวกิน บ่นว่านวลวรรณมีแขกยุ่งตั้งแต่เช้า
เด็กหญิงเลยพลอยอดข้าวอดน้ำไปด้วย ศรียาหยิบถุงมือจับของร้อนสิบลูกคาให้แป่วเหวนเล่น
เด็กหญิงจ้องมองถุงมือแสดงอาการรับรู้แต่ไม่ได้ยินอะไร ศรียาดักข้าวให้ตนเองและแป่วเหวนมา
นั่งลงบนเก้าอี้ แป่วเหวนจ้องมองถ้วยข้าวด้วยความหิว แต่ไม่ร้องให้ ป้าแจ่มป้อนข้าวเด็กด้วยความ

เวทนา ศรียาบอกว่าแป้วแหวน่าสงสาร ให้อุดก๊อด หากเป็นนางหมวยลูกสาว ร้านชำแล้ว เธอคงไม่
อยากเลี้ยงหรือ เธอรับด้วยข้าวเด็กมาป้อนข้าวให้แป้วแหวนนางนิทานวรรณเรื่องที่น่าไม่ใส่
ใจแป้วแหวน แล้วบ่นว่าแป้วแหวนอายุสองขวบแล้วยังไม่รู้จักแะไม่รู้จักหัดพูดเลย แต่ก็ยังดีกว่า
นังหมวย แล้วเล่าว่านางหมวยปัดขามข้าวกระเด็น โยวายลั่น ด้วยไม่ชอบกินข้าวสวยกับปลาเค็ม
อายุนางหมวยก็ขนาดแป้วแหวนนี่เอง เธอจึงว่าแป้วแหวนดีกว่า เสียงออดคังมา ศรียาจึงขึ้นไปรับใช้
นวลวรรณบนตึก แล้วหยิบถุงเมื่อลายดอกส่งให้ แป้วแหวนนั่งนิ่งอยู่บนโต๊ะ ป้าแจ่มหยิบเตงกวาที่
ปอกแล้วให้เด็กหญิงกำเอาไว้ ป้าแจ่มจับให้กัดกินเตงกวา แต่เมื่อป้าแจ่มปล่อยมือ มือเด็กหญิงก็ตก
ลงข้างตัวทั้งที่ยังกำเตงกวาแน่นจนเหล็ก ป้าแจ่มนึกประหลาดใจที่เด็กหญิงยังหยิบอะไรกินเอง
ไม่ได้ ป้าแจ่มหันไปสละวนกับการทำอาหาร นึกขึ้นมาได้ว่าเครื่องปรุงอาหารขาดอยู่จึงอุ้ม
เด็กหญิงขึ้น แะเตงกวาในมือทิ้ง แล้วพาเด็กไปฝากไว้กับบุญนา บุญนาให้ป้าแจ่มวางแป้วแหวนไว้
ในอ่าง เพราะเธอจะอาบน้ำให้เสียเลย เธอปล่อยให้เด็กหญิงแช่น้ำอยู่อย่างนั้น ตัวเองชักผ้าต่อไป
นึกขึ้นมาได้ว่าจะต้องฝากจดหมายให้คนขับรถไปส่งที่ไปรษณีย์ให้ จึงรีบไปฝากจดหมายเสีย

ภายในห้องสมุด ชรินชาติกำลังก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือ คำสุกโผล่หน้าเข้ามามองชริน
ชาติ นึกถึงการที่เด็กชายสอบเข้าประถมหนึ่งได้ตั้งแต่อายุห้าขวบครึ่งแล้วก็ต้องถอนใจว่าทำไม ชริน
ชาติจึงต้องเรียนตามคำสั่งของพ่อแม่มากมายนัก

ตอนที่ 5 ชรินชาติทำการบ้านเสร็จแล้ว แต่ยังไม่ได้อ่านทบทวน คำสุกชวนชรินชาติไปดู
โทรทัศน์ ชรินชาติไม่ชอบจึงชวนคำสุกไปทำเรือโฟมเล่นกัน คำสุกจึงจัดแจงเอาโฟมมาทำเรือ
นำไปเล่นในสระน้ำตรงระเบียบของนอนของนายจ้าง ชรินชาติมองลอดรั้วคันสนเข้าไปในบ้าน
เห็นเด็กตัวเล็ก ๆ นั่งโง้งโง้งหน้ามุดลงไปในกะละมัง จึงชี้ให้คำสุกดู คำสุกเห็นแล้วก็ตะโกนลั่นว่า
เด็กจมน้ำแล้วใครต่อใครก็วิ่งมาที่เด็ก ศรียาวิ่งมาอุ้มเด็กขึ้น บุญนา อุไร วิ่งตามมาร้องกันเอะอะ ป้า
แจ่มจับเด็กพาดไหล่เขย่าตัวเบา ๆ มือกดหลังแถวสี่ข้าง น้ำไหลทะลักออกจากปากเด็กหญิง
นวลวรรณวิ่งออกมาต่อว่าคนรับใช้ที่เลี้ยงเด็กให้จมน้ำได้ แล้วให้คนรับใช้ไปตามหมอ ป้าแจ่มอุ้ม
แป้วแหวนเข้าไปในครัว จับแขนเล็ก ๆ ขึ้นลง แล้วผายปอดให้ตามความรู้ ๆ ปลา ๆ ได้ผล แป้ว
แหวนขยับตัว แต่สีหน้ายังดูอ่อนเพลีย บุญนากับศรีयर้องขึ้นพร้อมกัน อุไรตามหมอมาถึงพอดี คุณ
หมอตรวจอยู่สักพักจึงบอกว่าปลอดภัยแล้ว และหาผ้ามาห่อตัวเด็กไว้ นวลวรรณให้ศรียาอุ้มเด็กขึ้น
ไปบนตึก นวลวรรณเอ่ยกับหมอว่าน้ำในอ่างไม่ได้ลึกลงไคร่ แต่เด็กมุดหน้าลงไปอ่างแล้วไม่รู้
จะเงยหน้าขึ้นอย่างไร นี่หากพี่เลี้ยงไปช่วยไม่ทันคงขาดใจตายแล้ว คุณหมอแปลกใจที่เด็กสองขวบ
คนนี้ไม่มีสัญชาตญาณปกป้องตัวเอง นวลวรรณจึงอธิบายว่าเด็กหญิงสมองช้ามาก นางขอให้คุณ
หมอช่วยสงเคราะห์หัดเด็กอีกแรง หมอคิดว่าให้เด็กหญิงแล้วสั่งว่าหากเด็กตื่นขึ้นมาให้ให้อาหารอ่อน
ๆ นวลวรรณไม่ได้เป็นห่วงอะไรเด็กมากหรอก นางเพียงแต่กลัวเดชะจะมาเล่นงานที่หลังเท่านั้น

กว่าปวิศจะเป็นอิสระได้จริง ๆ ก็ต้องทำสัญญากับเดชหลายชั้นตอน แต่กระนั้นปวิศก็ยังถูกภาค
ทันท้เอาไว้ด้วย คุณหมอยืนยันว่าเด็กไม่ปัญญาอ่อนหรือ คุณหมอออกจะรำคาญนววรรณที่ถาม
ยั่วว่าเด็กจะไม่เป็นอะไรแน่ะ จึงขอตัวกลับ นววรรณให้คนขับรถไปส่งคุณหมอที่คลินิก คล้อย
หลังคุณหมอ นววรรณก็หันมาเล่นงานคนรับใช้ และกำชับว่าให้ทุกคนดูแลแป้วเหวอย่างดี บุญ
นำเดินมาซึกผ้าต่อ ได้ยินเสียงคำสูกเรียกถามอาการเด็ก บุญนำตอบว่าเกือบตาย แต่ตอนนี้ไม่เป็น
อะไรแล้ว คำสูกจึงพาชรินชาติกลับบ้าน ได้ยินเสียงแตรรถของพินิจดังมา ชรินชาติสะดุ้ง คำสูก
ให้ชรินชาติรีบขึ้นบ้านไป

ตอนที่ 6 พินิจถามลูกชายอย่างอารมณ์ดีว่าชรินชาติไปทำอะไรมา เขาบอกว่าไปเล่นเรือ
มา แล้วพินิจก็บอกให้ชรินชาติตามขึ้นบ้านไป คำสูกนึกโมโหตัวเองที่ชวนชรินชาติไปเล่นเรือจน
ลืมหินข้าวกลางวัน แต่ก็คงต้องเลตามเลข ชรินชาติเองคงไม่กล้าบอกพ่อแม่ว่ายังไม่ได้กินข้าว
เพราะกลัวพ่อตี คำสูกแยกของสดอยู่ในครัว กลัวชายาจะถามว่าชรินชาติกินอะไรมาหรือยังจึงชวน
ชายาคูยเรื่องเด็กแป้วเหวที่จมน้ำ บุญนำเล่าให้ฟังว่าแม่เด็กตายขณะคลอด คำสูกเก็บของเรียบร้อย
แล้วก็แทบสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงพินิจดูชรินชาติเรื่องยังไม่ท้องศัพท์ ชายากระซิบว่าคำสูกเป็นคน
ชวนชรินชาติลงไปเล่นเรือ เล่าเรื่องเด็กแป้วเหวจมน้ำ แล้วว่าชรินชาติเพิ่งขึ้นบ้านมาตอนที่ได้ยิน
เสียงแตรรถนี้เอง ชรินชาติรับคำว่าจริง พินิจบอกว่าเรื่องที่ชรินชาติช่วยเด็กก็อีกเรื่อง เรื่องไม่ตรงต่อ
เวลา โกหกพ่อแม่ก็อีกเรื่อง พินิจอบรมเรื่องให้ชรินชาติเรียนสูงๆ เพราะต้องแข่งกับคนอื่น แล้วได้
ลูกชายเข้าห้องหนังสือไป คำสูกทำงานรอกกระทั่งนายจ้างทั้งสองออกจากบ้านไป จึงรีบมาดูชริน
ชาติเห็นเด็กชายหิวจนตาลาย จึงรีบลงไปหยิบขนมปังในครัว ป้ายแซมขึ้นมาให้ชรินชาติกิน คำสูก
ลงไปทำผักเตรียมไว้ให้ชายาครึ่งชั่วโมง กลับขึ้นมาก็เห็นเด็กชาย

พุบหลับอยู่กับโต๊ะ นึกอยากให้ชรินชาตินอนต่อแต่ก็ทำไม่ได้ จึงปลุกเด็กชายให้ลุกขึ้น
เด็กชายบอกคำสูกว่าเขาท้องศัพท์ได้แล้ว คำสูกมองชรินชาติอย่างชื่นชม

พินิจทดสอบคำศัพท์ลูกชายอยู่ในห้องนั่งเล่น ชายาพุดถึงโด่งลูกชายของนางนุช เพื่อน
บ้านอย่างอ่อนนอกอ่อนใจที่เด็กชายเรียนไม่เก่งเอาเสียเลย มีหน้าขำนางนุชยังมาประชดนางอีกว่า มิได้
เลี้ยงลูกให้แข่งกับใคร แล้วจึงให้คำสูกพาลูกชายไปอาบน้ำ

ตอนที่ 7 เมื่อแป้วเหวอายุถึงสองขวบกว่าๆ เด็กหญิงก็ยังไม่สามารถยืนเองได้ หมอปีน
บอกว่าต้องช่วยจับให้หัดยืนหัดเกาะ เด็กหญิงยังทำไม่เป็นแม้แต่การตั้งไข่ และการก้าวเดิน
ลื้มๆ ลุกๆ เช่นเด็กทั่วไป แต่หมอรับรองว่าขาเด็กหญิงแข็งแรง เพราะความผิดปกตินี้มิได้อยู่ที่
ร่างกายแต่อยู่ที่ระบบประสาท ตอนเล็กๆ นี้ทุกคนรอบข้างดูเหมือนจะเวทนาและสงสารแป้วเหว
แม้แต่นววรรณที่รักแป้วเหวน้อยกว่าคนอื่น ก็ยังสงสารบ้างหมั่นใส่บ้าง แม้กระนั้นก็ยังใจดี แม้
ไม่เคยอุ้มชูก็ตาม ใครมีเวลาก็เอาแป้วเหวมาเลี้ยง ให้เกาะ โนนเกาะนี่

วันหนึ่งศรียากำลังจูบแป้วแหวนอยู่ในครัว มือหนึ่งตักข้าวใส่ปาก อีกมือจูบแป้วแหวน เอาไว้ พอติป้าแจ่มส่งแกงจืดร้อนๆมาให้ ศรียาผลอดดึงมือจากแป้วแหวนรับถ้วยแกงทั้งสองมือ บุญนำเห็นแป้วแหวนยืนเองได้ก็ตะโกนเสียงดัง แป้วแหวนยืนนิ่ง ศรียาจึงลှ่นให้เด็กหญิงเดินมาหาเธอ คนรับใช้ต่างหยุดทำงานมาช่วยกันลှ่น แป้วแหวนเดินได้เพียงสามก้าวก็ล้มก้นกระแทก ศรียาอุ้มแป้วแหวนขึ้นแล้วพาเด็กหญิงขึ้นไปเดินอวดคนวรวรรณบนตึก ประวาลมองดูเด็กหญิงอย่างเวทนา ลูกสาวลูกชายเขาอายุสองขวบกว่า วิ่งเล่นปรือแล้ว แต่เด็กหญิงเพิ่งจะหัดตั้งไข่ พุดก็ไม่ได้ ร้องไห้ก็ไม่เป็น เด็กหญิงเดินได้สามก้าวก็ก้นกระแทก นววรรณบอกให้เด็กหญิงขึ้นขึ้นเอง แต่เธอก็ยังคงนั่งจุ่มปูกอยู่อย่างนั้น ประวาลมองแล้วก็นึกหวาดว่าสมองของเด็กหญิงอาจเติบโตไม่ทันความเจริญของร่างกาย ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหายุ่งยากตามมาภายหลังในการอุปการะเลี้ยงดู ประวาลรู้สึกเอ็นดูเด็กหญิงจึงเดินไปอุ้มเธอขึ้นมาชูตัวขึ้นเอ่ยว่า แป้วแหวนสวยเหมือนตุ๊กตา ปวิศเดินลงมาทักแป้วแหวน แล้วขออนุญาตไปกินเลี้ยงบ้านเพื่อน

เดินออกมาจากบ้านแล้วปวิศคุยกับปญญาเรื่องแป้วแหวน แล้วก้าวขึ้นไปนั่งบนรตนวรวรรณเดินออกมาดูลูกชายแล้วก็อดนึกเป็นห่วงไม่ได้ นววรรณคิดว่าหากว่าลูกชายไม่ถูกภาคัทธน์คงไปเรียนเมืองนอกได้แล้ว

หลังจากวันนั้น นววรรณก็มีได้สนใจพัฒนาการของแป้วแหวนอีก เพราะเด็กหญิงต้องใช้เวลานาน กว่าพัฒนาการบางอย่างจะค่อยๆ แสดงออก กระทั่งเด็กหญิงอายุสามขวบกว่าก็ยังไม่รู้จักพูด แม้จะอยู่ท่ามกลางคนรับใช้ที่พูดเก่งก็ตาม

เช้าวันหนึ่งศรียาทิ้งแป้วแหวนไว้คนเดียวในห้องนอน ตามปรกติแป้วแหวนจะตื่นขึ้นมา รอนกว่าศรียาจะตื่น ทุกวันเธอจะต้องอยู่ในครัว บนตึก หรือไม่ก็ลานซักผ้า

ตอนที่ 8 แป้วแหวนถูกทิ้งให้อยู่ในห้องนอนของอุไรเพียงลำพัง พักใหญ่เด็กหญิงจึงลุกขึ้นเดินเรื่อย ๆ ไปยังระเบียง ลงบันได ไปยังลานซักผ้า บุกเลยสวนครัวไปตามสัญชาตญาณการดิ้นรนที่เริ่มทำงานอย่างเชื่องช้า

วันอาทิตย์วันโปรดของชรินชาติ ซึ่งพ่อแม่อนุญาตให้ทำการบ้านตอนสิบโมง เด็กชายจึงรีบไปดูคันเบ็ดที่สระ คำสุกเคยล่อบ่อ ๆ ว่าปลาในสระฉลาดไม่ยอมกินเบ็ด ชรินชาติตะโกนบอกคำสุกว่าเหยื่อหมดแล้วให้หาดักเตนมาทำเหยื่อดีกว่า คำสุกบอกว่าชรินชาติทำบาปไม่ขึ้น แล้วเดินไปหาเด็กชาย เขามองเลยไปทางรั้วสน เห็นแป้วแหวนยืนมองมาทางเขา คำสุกทักทายเด็กหญิงว่ากินข้าวหรือยัง แล้วเดินลอดรั้วไปอุ้มแป้วแหวนออกมา พาขึ้นไปในครัว คำสุกเตรียมเครื่องข้าวต้มหมู เอาไว้แล้วยังไม่ได้ใส่กระเทียมเจียวกับต้นหอมผักชีลงไปเท่านั้น ความหิวทำให้แป้วแหวนน้ำลายไหล จ้องมองหม้อข้าวต้ม คำสุกเดาออกว่าแป้วแหวนหิว จึงตักข้าวต้มใส่ชามมาป้อนแป้วแหวนอย่างเวทนา กระทั่งได้ยินเสียงอะอะจากบ้านนววรรณ คำสุกหัวเราะคิกคักเอ่ยว่าปล่อยให้คนบ้าน

นั้นหาเสียบ้าง ชรินชาติดมอญแป้วแหวแล้วก็นึกถึงญาติพี่น้องของเขาผู้มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับแป้วแหว แต่กลับร้องไห้เองแยกกลับบ้าน ขณะที่เสียงเอะอะยังคงดังมา ชรินชาติจึงให้คำสูกนำเด็กหญิงไปคืน คำสูกอุ้มแป้วแหวไปคืนที่ประตูหน้าบ้านหลังใหญ่ อุไรกับศรียาวิ่งมารับ คำสูกส่งแป้วแหวให้ศรียา คอบนวลวรรณว่าแป้วแหวมุ่ดรีวเข้าไปและเกือบตกน้ำ นวลวรรณอุทานด้วยความประหลาดใจ ประวาลขัดขึ้นว่าเด็กหญิงกลับมาก็ดีแล้ว ก่อนจะหันไปสนใจกับการพาปวิศไปส่งที่สนามบิน ประวาลเอ่ยขอบใจคำสูก แล้วส่งธนบัตรใบละร้อยให้คำสูก คำสูกเดินมาบอกชรินชาติว่าอยู่ดี ๆ ก็มีเงินใช้ แล้วกำชับชรินชาติว่าอย่าบอกให้พินิจกับชายารู้

ตอนที่ 9 ปวิศไปเรียนต่อต่างประเทศและซื้อตุ๊กตาคะหล่ำปลีราคาตัวละสองสามพันส่งมาให้แป้วแหว นวลวรรณส่งให้อูไรนำไปให้แป้วแหว

อูไรซุกตุ๊กตาให้บรรดาคนรับใช้ดู ต่างคนต่างจับต้องตุ๊กตาที่มีเนื้อนุ่มต่างจากตุ๊กตาพลาสติก ก่อนศรียาจะส่งตุ๊กตาให้แป้วแหว เด็กหญิงกอดตุ๊กตาเอาไว้แน่น สัมผัสได้ถึงไอร้อนจากตุ๊กตา มองเห็นดวงตาของตุ๊กตาจ้องมองมา ตุ๊กตาตัวนี้ต่างจากตุ๊กตาตัวอื่นที่นวลวรรณและหมอปิ่นซื้อมาให้ บุญนำเกล้งแหย่แย่งตุ๊กตาจากแป้วแหว เด็กหญิงมองดูตุ๊กตาตาละห้อย

แป้วแหวอุ้มตุ๊กตาป้อหลอ ตามที่บรรดาคนรับใช้ตั้งชื่อให้ เวลานอนเด็กหญิงก็กอดตุ๊กตาเอาไว้แน่น แต่การเลี้ยงดูแป้วแหวนั้นออกจะหละหลวมเพราะไม่มีใครมีเวลาดูแลแป้วแหว บางครั้งแป้วแหวจึงต้องถูกทิ้งให้นั่งอยู่คนเดียว พอดิฟนตกศรียาเดินมาพบเข้าและจงกลับเข้าไปในตึก แต่ก็ยังไม่มีเวลาเปลี่ยนเสื้อผ้าให้แป้วแหว เช่นวันนี้ แป้วแหวเริ่มเป็นหวัด แต่ไม่มีใครสนใจ ตกเย็นแป้วแหวเริ่มจะไม่สบาย วันอาทิตย์คลินิกหมอปิ่นเปิดเพียงถึงเที่ยง นวลวรรณจึงให้ศรียาหายาแก้หวัดที่มีให้กินไปก่อน ดึกคืนนั้นแป้วแหวไข้ขึ้น ศรียาจึงไปตามอูไรมาดูแลการ ไม่กล้าตามนวลวรรณกับประวาลด้วยทั้งสองนายจ้างเข้าห้องไปแล้ว อูไรไปดูแป้วแหว จัดการเอาปรอทมาวัดไข้และพบว่าแป้วแหวมีไข้อยู่ในขั้นอันตราย อูไรจึงให้ศรียาไปปลุกนวลวรรณ

แป้วแหวฝันว่าเธอลอยขึ้นไปบนฟ้าพร้อมกับป้อหลอ ผ่านก้อนเมฆสีสวย ได้ยินเสียงเพลงหนึ่ง เด็กหญิงกอดตุ๊กตาลอยไปเรื่อย ๆ รู้สึกเหมือนมีอะไรมาดึงเด็กหญิงแรง ๆ จนเธอตกลงจากฟ้า ตุ๊กตากระเด็นหายไป แป้วแหวตกใจสุดขีด คำว่า “พี” ที่แป้วแหวได้ยินทุกวันทำให้แป้วแหวร้องเรียกหาตุ๊กตาเสียงหลง หลุดปากออกมาคล้ายกับคำว่าพี ขณะที่เด็กหญิงพวาค้นทำให้นวลวรรณตื่นตื่นที่แป้วแหวพูดได้ ทุกคนได้ยินเสียงแป้วแหว พยายามเรียกชื่อแป้วแหว แต่เด็กหญิงไม่ได้ยินเสียแล้ว

ตอนที่ 10 แป้วแหวอายุหกขวบแล้ว ศรียาไม่ต้องลงไปไหนมาไหน ไม่ต้องนอนกับเด็กหญิงแล้ว สองปีมาแล้วที่แป้วแหวพูดได้ แต่ก็พูดได้ไม่เหมือนเด็กคนอื่น ๆ เด็กหญิงหลุดปากออกมาเป็นคำ ๆ อยู่นาน ต่อมาจึงพูดได้ยาวขึ้นในลักษณะติดอ่าง อีกอีก ยิ่งถูกดุยิ่งจะงะงะแล้วพาลพูด

ไม่ออก เฉลมาโววายกับนวลวรรณให้ส่งแป้วแห้วไปโรงเรียนอนุบาล นวลวรรณบอกว่าแป้วแห้วไม่เหมือนเด็กคนอื่น ๆ ยังต้องมีพี่เลี้ยงคอยดูอยู่ เฉลไม่เห็นว่แป้วแห้วจะเป็นอะไร คิดว่าเด็กดีพี่เลี้ยงเพราะไม่มีเพื่อน ให้นวลวรรณนำแป้วแห้วไปเข้าโรงเรียนดี ๆ

แป้วแห้วนั่งรถยนต์ไปเข้าโรงเรียนได้เดือนเดียวก็ผอมโทรมหน้าจ๋อย ครูรายงานว่าแป้วแห้วยังไม่พร้อมจะเข้าเรียน และมีไอคิวต่ำเกือบปัญญาอ่อน และไม่ค่อยกินข้าว ครูจึงให้แป้วแห้วไปอยู่โรงเรียนสำหรับเด็กปัญญาอ่อน หมอปีนคัดค้านให้ดูพัฒนาการของแป้วแห้วอีกสองสามปี ไม่มีใครรู้หรือทว่าสาเหตุทั้งหมดเกิดจากการที่แป้วแห้วคิดถึงป้อหลอซึ่งถูกทิ้งไว้ในห้องนอน

เช้าวันอาทิตย์ ชรินชาติลงไปเดินเล่นข้างสระและพบแป้วแห้ว คำสูกบอกว่าเด็กหญิงเป็นเด็กปัญญาอ่อน ชรินชาติชอบคุยกับเด็กปัญญาอ่อน เพราะเธอเจิบฟังในสิ่งที่เขาพูด การได้อยู่กับแป้วแห้วทำให้ชรินชาติรู้สึกว่เธอเป็นผู้หญิงอ่อนแกว่าเขา ชรินชาติถามเด็กหญิงว่กินข้าวหรือยัง แป้วแห้วตอบว่ยังไม่ได้กินข้าว ชรินชาติจึงลุดไปหยิบขนมปังกรอบในครั้วมาส่งให้แป้วแห้ว ชรินชาตินั่งลงข้าง ๆ แป้วแห้ว และบ่นให้เด็กหญิงฟังว่เขาไม่ยอมเรียนเลย หากไม่เรียนก็ต้องถูกพ่อแม่เล่นงาน แป้วแห้วเข้าใจแต่เพียงคำว่เรียน ชรินชาติถามแป้วแห้วว่เธอไปโรงเรียนสนุกไหม แป้วแห้วตอบว่เธอไม่ชอบไปโรงเรียน แต่ก็ตอบไม่ถูกว่ทำไมเธอถึงไม่ยอมไป ชรินชาติเล่าเรื่องเพื่อนที่โรงเรียนให้เด็กหญิงฟัง เด็กหญิงฟังไม่รู้เรื่อง

ตอนที่ 11 พุนดวงขี้จักรยานมาที่บ้านของชรินชาติ เขาถามชรินชาติว่กำลังทำอะไร เมื่อเห็นชรินชาติกำลังคุยกับแป้วแห้ว แล้วหัวเราะเสียงดัง เขามองดูเด็กหญิงแล้วถามว่ชื่ออะไร พุนดวงหันมาถามชรินชาติว่แป้วแห้วบ้าหรือเปล่าจึงไม่ยอมตอบอะไรเขา ก่อนสองเด็กชายจะลาแป้วแห้วแล้วขึ้นบ้านไป พุนดวงหันไปมองเด็กหญิง เห็นพี่เลี้ยงของเธอมาอุ้มเธอไป ขณะเดียวกันศรียาก็ก่อนแป้วแห้วว่ออกไปคุยกับแฟน แต่เด็กหญิงฟังไม่รู้เรื่อง

ชรินชาติพาพุนดวงขึ้นไปบนบ้านซึ่งคำสูกเตรียมอาหารเข้าไว้พร้อมแล้ว เธอถามพุนดวงว่พุนดวงมาไกลขนาดนี้ คุณพ่อคุณแม่ไม่รู้หรือ เด็กชายตอบว่เปล่า แต่เขาบอกป้าพูดพี่เลี้ยงไว้แล้ว พลังดักข้าวเข้าปากอย่างรวดเร็ว พลังนี้ถึงคำพูดที่ใคร ๆ ในบ้านของเขาต่างเรียกเขาว่า “ไอ้หนูสกปรก” แต่พุนดวงกลับไม่เคยโกรธไม่เคยสนใจ เพราะเขาไม่ยอมเป็นเหมือนพี่ชาย ชรินชาติถามพุนดวงว่มาเที่ยวหรือ พุนดวงตอบว่ใช่แล้วเล่าให้ฟังว่ เขากำลังจะไปบ้านไอ้ลิด ตัวโตแต่อยู่ชั้นเล็ก ชรินชาติฟังแล้วก็นึกเปรียบเทียบตนเองกับพุนดวงว่ เขาอยู่ชั้นโตแต่ตัวเล็ก พุนดวงตอบว่ แต่เขาเป็นคนโง่ ชรินชาติยังอ่านความรู้สึกในใจพี่ชายไม่ออกจึงปลอบว่ พุนดวงไม่ได้โง่ เพียงแต่ขี้เกียจ พุนดวงหัวเราะ ยกหลังมือขึ้นป้ายปาก พุนดวงตอบว่เขาไม่ยอมขยันมากเหมือนเพิ่มบุญด้วยเกรงว่ตนเองจะเสียสติ แต่เขาก็พูดให้ใครฟังไม่ได้ เสียงเตรรดดังขึ้นชายากับพินิจกลับมา ชายา

มองพูนดวงอย่างไม่พอใจ เพราะกลัวว่าพูนดวงจะมาชวนชรินทร์ชาติไปเที่ยวเล่น ชายนึกถึงพูนดวงอย่างเวทนาที่พ่อแม่ไม่รัก ขณะเดียวกันก็นึกสะใจอยู่ลึก ๆ ที่คนรวย ๆ เช่นครอบครัวของคุณพิศสมต้องมีลูกชายเป็นโรคประสาทคนหนึ่งและโง่อีกคน เพราะนางอิงฉาความสมบูรณ์แบบของคุณพิศสมและปัญญา ทำให้ครอบครัวของนางพ่ายแพ้แก่ครอบครัวของคุณพิศสมทุกทาง นางจึงให้ชรินทร์ชาติเรียนให้สูง ๆ เพื่ออนาคตการแข่งขันในวันข้างหน้า

ตอนที่ 12 ศรียาปิดประตูแล้วเดินไปปลุกแป้วแห้วที่รถ สมศักดิ์มองเด็กหญิงอย่างสมเพชที่เด็กหญิงเรียนหนังสือได้แย่เหลือเกิน ทั้งที่รูปร่างหน้าตาของเด็กหญิงดูสวยเหมือนตุ๊กตา

ศรียากำลังจะพาแป้วแห้วไปกินข้าวในครัวก็พอดีพบกับนวลวรรณ นางประชดประชันแป้วแห้วว่าโง่ ในสมองมีแต่ขี้ ทำให้แป้วแห้วทำหน้าจ้อย หากก็ไม่เคยโกรธใครนำเวทนาเหลือเกิน นวลวรรณเรียกแป้วแห้วขึ้นไปบนตึก ส่วนศรียานั้นเดินเข้ามาในครัว หยิบแตงกวาขึ้นมากัดกินลูกหนึ่ง เธอบ่นเรื่องที่นวลวรรณจะให้เด็กหญิงขึ้นไปท่องหนังสือให้ฟัง ป้าแจ่มเดาเอาว่าแป้วแห้วจะต้องถูกนวลวรรณเล่นงานแน่ ๆ ตามมาด้วยเสียงแห้วของนวลวรรณ แป้วแห้วอ่านหนังสือไม่ได้ ที่โรงเรียนคุณครูบ้านเย็นก็พยายามสอนแป้วแห้วเต็มที่แล้ว แต่เด็กหญิงก็ยังจำอะไรไม่ได้ แป้วแห้วกำลังงุนงง ตาลาย นวลวรรณก็หยิกแก้ม ตีตื้นแขนเด็กหญิงแล้วไล่แป้วแห้วไป อันที่จริงนวลวรรณคงไม่อารมณ์เสียหรอก หากว่าประวาลอารมณ์ไม่ดีเพราะบริษัทก่อสร้างกำลังมีปัญหา ตอนสายยังได้รับจดหมายขอเงินจากปวีศอก วันนี้นวลวรรณอยากให้ประวาลกลับบ้านเพื่อมาปรึกษากันว่าจะเอาอย่างไรดี

แล้วนึกถึงการที่นางต้องรับภาระเลี้ยงดูแป้วแห้ว แป้วแห้วเดินเข้ามาในห้องนอน นั่งลงบนเตียง แล้วหยิบป้อหลอมากอดไว้ ได้ยินเสียงป้อหลอถามว่าหิวข้าวหรือ ก่อนศรียาจะมาพบและพาเด็กหญิงไปกินข้าว

ตอนที่ 13 ศรียาอุ้มแป้วแห้วกับป้อหลอไปที่ครัว พलगบ่นเรื่องนวลวรรณเรียกเด็กหญิงขึ้นไปบนตึก ป้าแจ่มบอกให้แป้วแห้วกินข้าวช้า ๆ ศรียาป้อนข้าวให้เด็กหญิงแล้วส่งช้อนให้เด็กหญิงกินข้าวเอง ศรียาไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดแป้วแห้วจึงรักตุ๊กตาตัวนี้นัก ป้าแจ่มเข้าใจว่าแป้วแห้วไม่มีเพื่อน ตุ๊กตาจึงเป็นเพื่อนของเธอ แป้วแห้วกินข้าวอื่ก็เธอออกมาเสียงดัง ศรียาสอนแป้วแห้วว่าหากเธอไปรบกวนให้นวลวรรณได้ยินละก็จะต้องถูกตีแน่ ๆ ศรียาเตรียมสมุดการบ้านมาให้แป้วแห้ว แล้วไปช่วยบุญญาจัดโต๊ะอาหาร

นวลวรรณบอกให้ศรียาช่วยดูแลแป้วแห้วอีกแรง แล้วนวลวรรณก็บ่นเสียดยาวเรื่องพ่อแม่ของแป้วแห้วพาความช่วยเหลือมาให้ แล้วบ่นเรื่องอื่นต่อไปเรื่อย ๆ ศรียานึกอ่อนใจที่นวลวรรณบ่นเอาเรื่องกับเด็กอย่างแป้วแห้ว นวลวรรณถามศรียาว่าทำไมให้นางบ่นอยู่ได้คนเดียว ศรียาตอบว่าก็คุณนายไม่ถาม นวลวรรณเอ่ยว่าทำไมจะต้องให้นางถาม ศรียาไม่พูดอะไรต่อเพราะชินกับนิสัยของ

นวลวรรณเสียแล้ว เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ศรียาเดินไปรับและมาบอกนวลวรรณว่ามีโทรศัพท์จากเมืองนอก ศรียายังคงแอบฟังการสนทนาทางโทรศัพท์ของนวลวรรณอยู่ในห้องกินข้าว นางกำลังบ่นลูกชายที่จู่ๆจะย้ายที่อยู่ ย้ายวิทยาลัยอีกแล้ว ศรียาลงมาข้างล่าง ปลอบให้นวลวรรณอยู่เพียงลำพัง เห็นหน้าแป้วเหวแล้วก็อดคิดไม่ได้ว่าแป้วเหวทำบุญอะไรมาหนอ น่าตาจึงสะสวย ขณะเดียวกันกรรมของเด็กหญิงก็มีมากจึงต้องเป็นแบบนี้ ศรียาบอกให้แป้วเหวทำการบ้านเสร็จให้รีบแอบขึ้นไปนอน แป้วเหวทำตามอย่างว่าง่าย แล้วก็พบนวลวรรณยืนอยู่ตรงประตูห้องนอนเล็ก ๆ นวลวรรณนึกหวั่นไส้ออดหยิกแก้มเด็กหญิงไม่ได้ แป้วเหวเดินเข้าไปในห้อง กอดป้อหลอไว้แนบอก กระซิบบอกป้อหลอว่าเธอคิดถึงแม่ ทำไมเธอจึงไม่มีแม่

ตอนที่ 14 เกือบทุกเสาร์อาทิตย์ในหลายปีมานี้ ชรินชาติเห็นแป้วเหวกำลังเก็บดอกไม้ อยู่ในสวนหลังครัว และเกือบทุกครั้งชรินชาติจะวิ่งลงไปหาโดยไม่ลืมหาขนมติดมือไปฝากเธอด้วย เด็กหญิงกอดตุ๊กตาป้อหลอมาตั้งแต่อยู่หกขวบจนอายุเก้าขวบสืบทอดแล้ว วันนี้ชรินชาติลงไปหาแป้วเหวเหมือนเคย แล้ววิ่งกลับไปเอาขนมมาให้แป้วเหว เขาบอกเธอว่าจะไปเรียนต่อต่างประเทศ แป้วเหวไม่รู้หรือว่าชรินชาติจะไปนานแค่ไหนจึงมิได้ใส่ใจ ชรินชาติบอกเด็กหญิงว่าจะซื้อชุดโกแลตส่งมาให้ เขาบอกว่าจะต้องไปอยู่อเมริกากับคุณยายเล็ก เด็กหญิงบอกชรินชาติว่าเธอเรียนไม่เก่งจึงถูกครูตี ปีนี้เธอก็เรียนซ้ำชั้น ป. 1 เช่นเดิม เสียงชาयर้องเรียกมาจากในบ้าน ชรินชาติเดินกลับมาหาผู้เป็นแม่ ได้ยินคำสุกบอกชาयरว่าเขาไปลาแฟน ชรินชาติทำท่าทางเป็นผู้ใหญ่บอกว่าแป้วเหวนำส่งสาร อายุเก้าขวบสืบทอดแล้วยังเรียนซ้ำชั้นป. 1 อยู่เลย สนทนากันเรื่องแป้วเหวและคำสุกอยู่ครู่ ชาयरก็ให้ชรินชาติไปดูความเรียบร้อยของกระเป๋าน้อง การไปเรียนเมืองนอกสำหรับเขานั้นมันช่างยากเย็นเหลือเกิน ผิดกับเพื่อนบุญลูกชายของคุณป้าคุณพิศมพูนดวงจีจักกรยานมาหาชรินชาติที่บ้าน ชาयरเห็นแล้วก็อดกลุ้มใจไม่ได้ นี่คุณคุณพิศมไปเที่ยวพูนดวงก็ไม่ได้ไปด้วย เพราะคุณพิศมอับอายที่จะต้องพาพูนดวงไปด้วย

ตอนที่ 15 วันเสาร์ต่อมาแป้วเหวลืมไปแล้วว่าชรินชาติไปเรียนต่อเมืองนอก เด็กหญิงจึงเดินมารอชรินชาติในสวนหลังครัว คำสุกทักแป้วเหวว่ามาหาชรินชาติหรือ เด็กหญิงไม่เข้าใจว่าเมืองนอกกับข้างนอกต่างกันอย่างไร คำสุกบอกให้เธอกลับเข้าบ้านเสีย วันเสาร์ต่อมาแป้วเหวก็มานั่งรอชรินชาติอีกตั้งแต่เช้ากระทั่งสาย จนเธอรู้สึกหิว เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกคิดถึง ศรียาเดินมาหาแป้วเหวไปกินข้าว คำสุกโผล่หน้าจากในครัวออกมาทักแป้วเหวว่ามารอชรินชาติอีกแล้วหรือ ศรียากับคำสุกสนทนากันเกี่ยวกับความผิดปกติของแป้วเหวอยู่ครู่หนึ่ง คำสุกจึงบอกให้แป้วเหวไม่ต้องมารอชรินชาติอีกแล้ว ก่อนศรียาจะพาเด็กหญิงไปกินข้าว

ชรินชาติไหว้พ่อแม่ก่อนจะเดินตามคุณลุงปัญญาจะกับคุณพิศม คุณพิศมเดินมาส่งชรินชาติยังที่นั่งธรรมดา ส่วนตนเองกับสามีนั้นไปนั่งยังที่นั่งวีไอพี ดวงลักษณ์ลูกสาวของคุณพิศมเดิน

มานั่งข้าง ๆ ชรินชาติจัดแจงรัดเข็มขัดให้เขา แล้วอวดว่าเธอเคยนั่งเครื่องบินมาหลายครั้งแล้วจน
ชรินชาตินี้กราบคาญ

ตอนที่ 16 โชติรสรอชรินชาติอยู่ที่สนามบินแอล เอ ชรินชาติถูกส่งให้นั่งเครื่องบินมาคนเดียว ส่วนคุณพิศม สามีและลูกสาวนั้นบินไปบอสตัน เพราะเพิ่มบุญเรียนอยู่ที่นั่น

โชติรสตรงเข้าโอบกอดชรินชาติทันทีที่เห็นหน้าด้วยท่าทางตื่นเต้นยินดี เมื่อโชติรสถามชรินชาติว่าไม่คิดถึงพ่อแม่หรือ เด็กหนุ่มก็กำลังจะร้องไห้ พอเห็นน้ำตาหลาโชติรสก็เริ่มดูระหว่างทางโชติรสก็จะคุยบ้างสอนเด็กหนุ่มบ้างสลับกันไปเช่นนี้ตลอดเวลาจนชรินชาติรู้สึกได้ว่าเขาจะต้องเป็นหนี้บุญคุณโชติรสตลอดชีวิต

โชติรสเอาใจชรินชาติเป็นอย่างดี แต่เขาก็ต้องทำงานตามที่โชติรสสั่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับอารมณ์ของโชติรสด้วย แล้วโชติรสก็ส่งชรินชาติไปฝึกภาษากับเพื่อนฝรั่งของนางเป็นเวลา 3 เดือน โดยเขาจะให้ค่าแรงด้วย เดือนแรกชรินชาติจึงรู้สึกเหงาที่ต้องกลายมาเป็นตุ๊กตาและเครื่องระบายอารมณ์ของโชติรส ยามโชติรสอารมณ์ดี นางก็จะพาชรินชาติไปเที่ยว หากนางอารมณ์ไม่ดีก็จะตีชรินชาติด้วยมือ คำว่าสารพัด วันแรกที่เด็กหนุ่มถูกตี เขาจึงต้องนอนร้องไห้คิดถึงพ่อแม่ คำสูกและแป้วเหวหวัใจ

สิ้นเดือนชรินชาติขอเบิกเงินค่าแรงจากเพื่อนของโชติรสไปซื้ออะม่งแมกซิกัน เซอร์วิส ๆ และการ์ตสวย ๆ มาสามแผ่น ตั้งใจจะส่งถึงพ่อแม่ คำสูก และแป้วเหวหวั เขาจำหน้าของเรียบร้อยตั้งใจจะเดินไปส่งที่ไปรษณีย์ ก็พอดีพบกับโชติรสที่ข้างทาง นางชะโงกหน้ามาถามชรินชาติว่าไปไหนมา แล้วเปิดประตูรถมาหาหลาน คึงถูกระคายไปเปิดดู นางดูค่าชรินชาติว่าใช้เงินฟุ่มเฟือยและขีตของที่เขาตั้งใจจะส่ง พร้อมเงินค่าแรงที่เหลือ นางกำขั้ห้ามชรินชาติเบิกเงินค่าแรงเองอีก ทำให้ชรินชาติรู้สึกได้ว่าความเกลียดโชติรสนั้นเป็นอย่างไร ด้วยความที่ชรินชาติอ่านหนังสือมาก เขาจึงรู้ว่าโชติรสเป็นพวกชาตินิสต์ที่มีความสุขจากความทุกข์ของผู้อื่น คินนั้นชรินชาติจึงเขียนจดหมายถึงชายว่าหากเขารู้มาก่อนว่าโชติรสเป็นคนอย่างไร เขาคงไม่มาอยู่กับคนไม่มีหัวใจเช่นโชติรส

ตอนที่ 17 แป้วเหวหวัอายุ 12 ปีกำลังจ้องมองภาพของตนเองในกระจก เด็กหญิงเอื้อมมือไปหยิบตุ๊กตาป้อหลอมากอดไว้แนบอกแล้วถามว่า เธอสวยไหม ใครๆเขาชอบชมว่าเธอสวย แต่เขาก็ว่าแป้วเหวหวัเ้งเช่นกัน สีหน้าของเธอสดดงเพียงครู่เดียวก็กลับเบิกบานเหมือนเดิม หน้าตาสดดงไปอีกเมื่อป้อหลอดตอบว่าเธอเ้ง ป้อหลอดจึงตอบว่าแป้วเหวหวัไม่ได้เ้ง แต่เธอหวัไม่ติเรียนหนังสือไม่เ้ง เรียนข้เหมือนเต้คถาน แป้วเหวหวัไม่เ้งไปเรียน เธอเ้งออยู่บ้านแต่งตัวสวยเต้นวลวรรณคงไม่ยอม ศรียาเ้งอยู่ตรงประตูนึกสมเพชว่าแป้วเหวหวัคงสติไม่สมประกอบ คุยกับตุ๊กตาได้เป็นวัคเป็นเวน เ้งนี้ถึงคการที่พ้อเอาผ้าขาวม้ามาทำตุ๊กตาให้เ้งน จะผิดคันก็คตรงที่เธอเห็นแป้วเหวหวัคดกับตุ๊กตามาหลายปีแล้ว ศรียาคินเ้งมาคิงป้อหลอดออกจากเคนแล้วโยนลงบนเตียงเต้

แป้วแหวกก็ไม่กล้าเข้าไปหยิบป้อหลอขึ้นมา ศรียาบอกแป้วแหวกว่าเดชมหาและกำชับว่า หากเดชมถามว่าอยู่กับนวลวรรณเป็นอย่างไรบ้างให้แป้วแหวกบอกเดชมว่าเธออยู่สุขสบายดี แป้วแหวกจึงวิ่งอ้อมไปยังกระเบื้องหน้าบ้าน โดยมีศรียาตามมาด้วย เดชมองแป้วแหวกอย่างเวทนาและถามเด็กหญิงว่าเธอสบายดีหรือไม่ แป้วแหวกตอบว่าเธอสบายดี เดชมถามแป้วแหวกว่าเรียนชั้นไหนแล้ว เขาประหลาดใจมากที่ได้ยินจากปากแป้วแหวกว่าเธอเพิ่งเรียนถึงชั้นประถม 4 แป้วแหวกตอบอย่างเอียงอายว่าเธอโง่ ทำให้เรียนช้า เดชนึกในใจว่าแป้วแหวกอายุสิบสองแล้วยังพูดจาเหมือนเด็กอายุสี่ห้าขวบ ตัวโตแต่สมองไม่พัฒนาการตามได้ทัน เขาอยากรู้เหลือเกินว่าเมื่อไรสมองของเด็กหญิงจะพัฒนาถึงจุดปรกติเช่นเดียวกับเด็กอื่น ๆ

ตอนที่ 18 กลับถึงบ้านลัดดาถามถึงแป้วแหวก นางนึกเวทนาที่แป้วแหวกมีพัฒนาการทางสมองช้า ผู้ลูกชายคนสุดท้ายต้องถามว่าแป้วแหวกเป็นใคร เดชตอบว่าแป้วแหวกเป็นญาติและสัพยอกลูกชายที่มีพฤติกรรมดั่งตั้งกระเดียดไปทางผู้หญิงด้วยการเตะกันเบา ๆ โต ลูกชายคนโตกลับมาถึงก็สัพยอกน้องบ้าง แล้วโตก็เดินเข้าไปทักแม่ในครัว ลัดดาบ่นว่าด้อยกับเต้าลูกสาวยังไม่กลับมา ลัดดาบอกสามีว่าเธออยากได้ตัวแป้วแหวกมาอยู่ที่บ้านด้วย เพื่อจะได้เงินจากนวลวรรณมาใช้จ่ายในบ้านบ้าง เดชบอกว่าทางนวลวรรณคงไม่ยอม อย่าไปหวังค่าเลี้ยงดูจากทางนั้นนักเลย โตบอกว่าอย่าเอาแป้วแหวกมาเป็นภาระเลย ขี้เกียจเลี้ยงคนปัญญาอ่อน แต่ลัดดาก็ยังยืนยันว่าจะเอาแป้วแหวกมาอยู่กับพี่น้อง

ตอนที่ 19 ศรียาเปิดประตูเข้าไปในห้องนอนแป้วแหวก มองแป้วแหวกอดตุ๊กตาป้อหลอดูพระจันทร์ ศรียาถามแป้วแหวกว่าอยากได้ดวงจันทร์ไหม เด็กสาวตอบว่าไม่อยากได้ เพราะมันคงลอยลงมาไม่ได้ ศรียาฟังแล้วได้แต่ถอนใจ จิตใจของแป้วแหวกช่างบริสุทธิ์เหลือเกิน ไม่เคยโกรธไม่เคยเกลียดใคร แล้วจะหนีพ้นเล่ห์เหลี่ยมเงื้อมมือของคนอื่นได้อย่างไรกัน นวลวรรณเองก็มิได้รักใคร่ใคร่แป้วแหวกเสียด้วย ศรียาเดินเข้าไปนั่งลงบนเตียงแล้วแย่งตุ๊กตาป้อหลอมาไว้ในมือ ดูว่าโตเป็นสาวแล้วยังจะเล่นตุ๊กตาอีก แป้วแหวกบอกว่าตุ๊กตาเป็นเพื่อนของเธอ ที่โรงเรียนไม่มีใครเล่นกับเธอ เขาหาว่าเธอโง่ ศรียาจึงคิดเอาว่าแป้วแหวกเป็นเทวดานางฟ้ามาเกิด แล้วถามแป้วแหวกว่าทำไมจึงไม่ยอมอ่านหนังสือ แป้วแหวกตอบว่าเธอจำในสิ่งที่อ่านไม่ได้ ศรียานึกในใจว่าพรุ่งนี้เธอจะต้องจากแป้วแหวกไปดูแลแม่ที่ไม่สบายมาก อายุของเธอก็สามสิบกว่าเข้าไปแล้ว คงจะเป็นลูกจ้างเขาต่อไปแบบนี้ไม่ได้ ศรียาบอกเด็กสาวว่าพรุ่งนี้เธอจะไม่อยู่แล้ว แป้วแหวกถามว่าเธอจะกลับมาเมื่อไหร่ ศรียาไม่ตอบและอบรมแป้วแหวกให้ตั้งใจเรียน

วันรุ่งขึ้นแป้วแห้วไปโรงเรียนตามปกติ กลับมาก็ไม่เห็นศรียาแล้ว เด็กสาวเพิ่งจะรู้สึกว่ในบ้านเปลี่ยนไป ป้าอุไรลาออกตั้งแต่ปีที่แล้ว ต่อมาก็บุญนำ แล้วก็ศรียา คงมีเพียงสมศักดิ์กับป้าแจ่มที่ยังทำงานอยู่ในบ้านเช่นเดิม ลงจากรถสมศักดิ์กำชับแป้วแห้วว่าให้รีบไปทำการบ้าน อ่านหนังสือตามที่ศรียาสั่งไว้ เด็กสาวเข้าไปโหว่นวลวรรณก่อน นวลวรรณให้แป้วแห้วไปอาบน้ำแล้ว ขึ้นมานวดให้นาง นวลวรรณมองเด็กสาวอย่างขวางๆ ที่เธอเอาแต่รับคำว่าจะ นางจึงหยิกแป้วแห้ว เด็กสาวทำตัวอ้อแอ้วิ่งไปหาป้าแจ่ม ป้าแจ่มก็ดูเหมือนจะอารมณ์ไม่ดีเพราะกำลังสอนงานลูกจ้างคนใหม่ สมใจกำลังหัดรีดผ้าอยู่และหันมามองแป้วแห้ว และทำผ้าไหม้ ตามมาด้วยเสียงดุของป้าแจ่ม ก่อนจะหันไปอาละวาดใส่แป้วแห้วต่อ แต่เมื่อเห็นแป้วแห้วทำตัวอ้อแอ้กำลังจะหลบออกไป ป้าแจ่มก็หยิกขมส่งให้แป้วแห้ว เด็กสาวโหว่ก่อนแล้วรับขมไปกิน คล้อยหลังแป้วแห้วสมใจก็ถามป้าแจ่มว่าแป้วแห้วเป็นใคร คนอะไรสวยเหลือเกิน เธอได้แต่มองอย่างอิจฉา

ตอนที่ 20 แป้วแห้วอาบน้ำแล้วก็ขึ้นไปรับใช้นวลวรรณ ปีสองปีมานี้ประวาลไม่ค่อยกลับบ้าน ป้าแจ่มเคยบอกว่าประวาลกับนวลวรรณหย่ากันหลังจากอินทรีพิสัยสินเป็นชื่อนวลวรรณกับปวิศ จากนั้นบริษัทก่อสร้างของประวาลก็ล้มละลาย ประวาลถูกฟ้อง แต่ก็ไม่ได้เสียอะไรไปมากนัก เพราะทรัพย์สินเป็นชื่อนวลวรรณหมดแล้ว นวลวรรณออกจะเหงาๆ จ้องมองแป้วแห้วผู้มีหน้าตางามพร้อมพลานีกว่า เทวดาทั้งปวงแต่งให้มนุษย์ยากจะสมบูรณ์แบบเช่นนี้ แล้วสั่งแป้วแห้วไปยกกับข้าวมาตั้งโต๊ะช่วยสมใจ เรื่องงานบ้านงานเรือนนั้นศรียาเคยสอนเด็กสาวมาแล้ว เธอจึงทำได้คล่องเรียบร้อย แป้วแห้วระมัดระวังในการตั้งโต๊ะ สมใจนึกสงสัยที่แป้วแห้วจัดซ้อนซ้อนกับจานไว้สองชุด เด็กสาวตอบว่าของเธอเอง สมใจนึกรู้ว่าแป้วแห้วเป็นหลานนวลวรรณและสงสัยว่าทำไมแป้วแห้วต้องทำงานเช่นคนรับใช้ สมใจมองดูแป้วแห้วจัดโต๊ะ เมื่อนวลวรรณโผล่เข้ามาเธอก็ทำทีไปแะๆ งานแล้วถามนวลวรรณว่าจัดแบบนี้ใช่ไหม นวลวรรณบอกว่าแล้วแป้วแห้วจะขงานลงไปเอง และกำชับสมใจว่าอย่าให้แป้วแห้วล้างจาน สมใจนึกอิจฉาแป้วแห้วจึงคิดจะใช้ให้แป้วแห้วล้างจาน แต่ยังไม่ทันได้ใช้ เพราะป้าแจ่มไล่แป้วแห้วไปทำการบ้าน กว่าสมใจจะล้างจานอาบน้ำเสร็จก็สามทุ่ม เธอจึงถือโอกาสแอบขึ้นไปบนตึก แอบเข้าไปหาแป้วแห้วในห้อง แป้วแห้วกำลังทำการบ้านอยู่แล้วเงยหน้าขึ้น เด็กสาวถามการบ้านภาษาอังกฤษกับสมใจ แต่เธอไม่ได้เรียนจึงตอบไม่ได้ สมใจถือโอกาสเปิดตู้เสื้อผ้าของแป้วแห้ว เห็นเสื้อสีแดงของแป้วแห้วก็นึกอยากได้ สมใจขอเสื้อจากแป้วแห้ว เด็กสาวให้ไปโดยง่าย สมใจจึงถอดเสื้อตัวเก่าออกสวมเสื้อตัวใหม่ สมใจออกจากห้องแป้วแห้ว กำลังจะลงบันไดหลังก็พบนวลวรรณ นางถามสมใจว่าไปขโมยเสื้อแป้วแห้วมาหรือ แล้วนี้จะเลี้ยงสมใจต่อไปได้อย่างไร

ตอนที่ 21 สมใจตอบว่าแป้วแห้วยกเสื้อตัวนี้ให้เธอแล้ว นวลวรรณไม่แน่ใจว่าแป้วแห้วจะถูกสมใจหลอกหรือไม่ จึงไปถามแป้วแห้วว่าเธอยกเสื้อตัวนี้ให้สมใจจริงหรือ แป้วแห้วตอบ

ว่าเธอให้เสียกับสนใจจริง ๆ นวลวรรณจึงทั้งหยิกทั้งตีแป้วแหวและบอกให้สนใจอดเสียคืนให้แป้วแหว

สนใจเผ่นแนบลงมาหาป้าแจ่มที่กำลังดูโทรทัศน์ และเล่าให้ป้าแจ่มฟังว่านวลวรรณตีแป้วแหวเพราะเธอเอาเสียให้สนใจ ป้าแจ่มบอกสนใจว่าอย่าไปเอาของอะไรของแป้วแหวอีกสนใจไม่รับปาก เธอคิดว่าไปขอของแป้วแหวแล้วอย่าให้นวลวรรณรู้ก็สิ้นเรื่อง

นวลวรรณออกไปแล้ว แป้วแหวไม่เคยร้องไห้ แต่ก็รู้สึกเจ็บ รู้สึกทุกข์และเหงาที่แยกกันไม่ออก เธอคิดถึงศรียาและรักป้อหลอมาก เด็กสาวเรียกป้อหลออยู่ในใจ เธอรู้สึกว่าป้อหลอไม่เคยทอดทิ้งเธอ นึกถึงขรินชาติด้วยความคิดถึง จนกระทั่งเด็กสาวหลับไปทั้งที่ยังกอดตุ๊กตา เธอจึงไม่รู้ว่านวลวรรณแอบเข้ามาในห้องและเฝ้าด้วยความเวทนาว่า แป้วแหวจะตายก็ไม่ตาย จะบ่ก็ไม่บ่ เกิดมาเป็นคนครึ่ง ๆ กลาง ๆ พิกุลจริง ๆ

เดชมหาขอพาแป้วแหวไปอยู่ด้วยสักสองอาทิตย์ นวลวรรณกลัวว่าเดชมหาพาแป้วแหวไปและไม่พากลับมาอีกเพื่อเรียกค่าเลี้ยงดู จึงให้เดชมหาหนังสือรับตัวแป้วแหวไปเป็นลายลักษณ์อักษร แป้วแหวดีใจที่จะได้ไปอยู่กับลุงและป้า นวลวรรณให้เดชมหาหนังสือให้และกำชับว่าให้แป้วแหวกลับมา เพราะไม่เช่นนั้นเธอจะไม่ได้พบศรียาอีก ทุกคนจะเกลียดเธอ และห้ามบอกว่าลูกนวลวรรณหยิกตี แป้วแหวรับคำและรู้สึกที่นวลวรรณเองก็รักเธอเหมือนกัน จึงอยากให้เธอกลับมาอีก

ตอนที่ 22 ตุ๊กตาจากโรงเรียนเดินเลยไปทางหลังบ้านส่งเสียงเรียกแม่ พอโผล่เข้าครัวจึงเห็นแป้วแหวกำลังช่วยแม่ปอกกระเทียม ตุ๊กตาอย่างตื่นเต็นว่าแป้วแหวสวย แป้วแหวยิ้มหวานให้ตุ๊กตา รู้สึกอบอุ่นต่างจากอยู่บ้านนวลวรรณ ตุ๊กตาแป้วแหวว่าผิวสวย แล้วถามแม่ว่ามีอะไรกินบ้าง ลัดดาให้ตุ๊กตาไปหากกล้วยหอมกับลูกตาลในน้ำเชื่อมให้กิน แป้วแหวเอ่ยตามตรงว่าเธอเองก็อยากกิน ทำให้ลัดดาหยิบอย่างพิสดารในท่าที่เหมือนเด็กนั้น ตุ๊กตาแป้วแหวออกไปยังห้องกินข้าวข้างครัว เปิดตู้เย็นหยิบกล้วยหอมและเนยแข็งออกมาให้แป้วแหว แป้วแหวไม่รู้จักเนยแข็งทำให้ตุ๊กตาดมหน้าอย่างแปลกใจ ตุ๊กตาให้แป้วแหวกัดเนยแข็งเข้าไปด้วย ในใจนึกก่อนว่าแป้วแหวจะกละ แต่ก็ไม่ได้พูดออกมาตรง ๆ แล้วตัดลูกตาลในน้ำเชื่อมให้แป้วแหวกิน เด็กสาวซดเอา ๆ ขณะที่ตุ๊กต้อย ๆ ละเลียดช้า ๆ ตุ๊กตาขามไปวางในอ่าง แป้วแหวบอกว่าเธอจะล้างเอง กำลังล้างขามอยู่ โดโกโผล่เข้ามาทักแป้วแหวอย่างตะลึงในความสวย โดโกถามแป้วแหวว่ามาเมื่อไหร่ แป้วแหวตอบว่าเพิ่งมาตอนเช้า โดโกบอกว่าต่อยกับเต๋ายังไม่กลับจากโรงเรียน เขาหยิบกล้วยหอมออกมาเคี้ยว มองความสวยของแป้วแหวอยู่อย่างนั้น เขาว่าวันนี้ไม่ได้ไปเล่นฟุตบอลกับเพื่อน ๆ ตุ๊กตาคือแป้วแหวไปที่ห้องลัดดาสนทนากับลูกชายเรื่องตุ๊กตาสักพักก็เดินขึ้นบันไดผ่านห้องลูกชาย เห็นตุ๊กตาล้างขามอยู่หน้ากับแป้วแหว และหยิบตุ๊กตานานาชาติให้เด็กสาว ตุ๊กตานั่นเขาซื้อมาจากตลาด ส่วนเสื้อผ้าตุ๊กตาเป็น

คนออกแบบเอง เป๊วแหวนตอบว่าสวยมาก เธอไม่ได้สนใจตุ๊กตาของตุ้ แต่สนใจสร้อยข้อมือทำจากทองเกินกว่า ตุ้ไม่สบายอารมณ์ที่เป๊วแหวนไม่สนใจงานของเขา ตุ้จึงขมขื่นข้อมือให้เป๊วแหวน ด้อยกับเต้ากลับมาพอดี เป๊วแหวนจึงเดินลงบันไดไปหาด้อยกับเต้า เพื่อนๆของด้อยกับเต้าต่างผิวกปาก ส่วนเต้านั้นนึกถึงใจว่าสวยเกินเธอ เป๊วแหวนรู้สึกสนุกกับทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านของลุงกับป้าทำให้เธอไม่รู้สึกเหงาเลย

ตอนที่ 23 เป๊วแหวนรู้สึกสนุกจนไม่อยากกลับไปอยู่กับนวลวรรณอีกเลย แต่เธอก็ไม่กล้าบอกป้า คนเดียวที่เป๊วแหวนกลัวและกล้าบอกความต้องการของเธอคือศรียา ส่วนป้อหลอนั้นเด็กสาวทั้งให้นอนอยู่ในกระเป๋าสื่อผ้าหลายวันแล้ว เมื่อวานด้อยกับเต้าพาเป๊วแหวนไปเที่ยวศูนย์การค้า

วันเสาร์เป๊วแหวนตื่นแต่เช้า

ลัดดาให้เด็กสาวกินข้าวด้วยกัน เป๊วแหวนเลือกตักกินแต่กับข้าวที่ชอบคำใดๆ ทำให้ลัดดานึกเวทนาว่าเป๊วแหวนโตแต่ตัว แต่ก็มีความสวยงามน่ารัก ด้อยกับเต้าลงบันไดมาที่ละคน เป๊วแหวนลืมไปแล้วว่าป้าถามอะไร เธอจึงได้แต่ยิ้ม เป๊วแหวนรู้สึกว่าเธอรักโคกับด้อย เต้ากับตุ้นั่นคอยแต่จะว่าเธอโง่ ด้อยชวนเป๊วแหวนไปเที่ยว เป๊วแหวนขอตามไปด้วย เต้าเอ่ยว่าไม่อยากให้เป๊วแหวนไป เพราะเป๊วแหวนเที่ยวยืมทอดสะพานให้คนนั้นคนนี้ ดูบอกว่าทอดสะพานหมายถึงเล่นหูเล่นตาผู้ชาย เป๊วแหวนนึกตกใจเพราะรู้ว่ามันไม่ดี เต้าไม่ชอบให้เป๊วแหวนไปไหนมาไหนด้วยเลยเพราะเธอสวยข่มเต้า แม้แต่ณิพนธ์แฟนเธอก็คอยแต่จะมองเป๊วแหวน ทำที่สุดเป๊วแหวนก็ไปเที่ยวกับด้อยและเต้าจนได้ เป๊วแหวนวิ่งตามด้อยกับเต้าสวนกับเดชและโต เดชถามว่าเป๊วแหวนจะไปไหน เป๊วแหวนตอบว่าไปเที่ยว โตขอตามไปด้วย เป๊วแหวนหัวเราะ ทำให้ความสดใสของเป๊วแหวนสะกดใจโต นึกในใจว่า ปากเป๊วแหวนน่าจูบนิยหาย

ก่อนไปเที่ยวลัดดาให้เงินเป๊วแหวนร้อยบาทไว้ซื้อขนม แต่พอออกจากบ้านเต้าก็ขอยืมไปห้าสิบบาท บอกว่าจะซื้อเทปเพลง ด้อยบอกว่ายืมแล้วต้องใช้เป๊วแหวนด้วย ไม่อย่างนั้นจะฟ้องแม่ ด้อยก่อนว่าที่เงินของเป๊วแหวนเต้ากลับเอา ด้อยกับเต้ามีแฟนแล้ว เป๊วแหวนเคยเห็นแฟนเต้าแต่ยังไม่เคยเห็นแฟนด้อย

ด้วยเงินห้าสิบบาท เป๊วแหวนซื้อขนมมาเก็บไว้กินบนห้องนอน ขณะกำลังช้อนขนมหยิบขนมถุงนั้นถุงนี้ขึ้นมาดู โตก็เดินเข้ามาในห้อง จับประตูลูกไม้แต่ไม่ได้ใส่กลอน

ตอนที่ 24 เต้าได้ยินเสียงเป๊วแหวนหัวเราะคิกคัก จึงเข้าใจว่าเธอหัวเราะอยู่คนเดียว เธอจึงขึ้นมาดูแล้วก็ต้องชะงัก เมื่อเปิดประตูเข้ามาเห็น โตจับเป๊วนั่งตัก และกำลังใช้ช้อนที่แกมवलของเป๊วแหวน โตตกใจลุกขึ้น ส่วนเป๊วแหวนยังหัวเราะคิกๆ เพราะความรู้สึกยังไม่เป็นสาวพอที่จะเกิดอารมณ์จากการสัมผัสของบุรุษ รู้สึกเหมือนเด็กถูกพี่ชายกอดจูบธรรมดา เต้าจึงหันไป

แล้วถามว่าโตทำอะไร โตตามเต้าออกมาข้างนอก กำชับว่าอย่าบอกพ่อแม่ โตหยิบเงินห้าสิบบาทส่งให้เต้า แล้วลงบันไดไป เต้าเดินมาหาแป้วแหวนบอกเธอว่าอย่าให้โตจูบอีก ให้ใครจูบก็ไม่ได้ ถ้าโตมาจูบอีกก็จะตบเลย เต้าเกาหัวอีก ๆ นึกสมเพชว่าแป้วแหวนโตแต่ตัวจริง ๆ เต้าว่าจะไม่บอกแม่แต่ก็อดไม่ได้ ลัดดาารู้เข้าก็ตกใจ นำเรื่องไปปรึกษาเดช ทั้งสองนึกกังวลเพราะแป้วแหวนยังไม่รู้เพียงสาที่ที่อาชูกี้สิบห้าสิบกแล้ว จริง ๆ ลัดดาอยากเอาแป้วแหวนมาเลี้ยงเอง แต่เกรงว่าจะดูแลระแวงระวังไม่ไหว เดชจึงพาแป้วแหวนมาส่งที่บ้านนวลวรรณ ลัดดาบอกแป้วแหวนว่าหากปิดภาคเรียนจะให้แป้วแหวนไปเที่ยวบ้านเขากับลัดดาอีก

ตอนที่ 25 เดชแนะนำนวลวรรณว่าแป้วแหวนเป็นเด็กผิดปกติ ไม่เหมือนเด็กคนอื่น ๆ จะหาวแก่งก็ได้ แต่ไม่ได้โง่เหมือนเด็กคนอื่น ๆ แก่เป็นคนซื่อ มองคนไม่ออก ไม่รู้จักโกรธ ไม่รู้จักเกลียด ขอให้นวลวรรณเลี้ยงดูแกเป็นอย่างดี นวลวรรณบอกว่าจะเลี้ยงดูแป้วแหวนเป็นอย่างดีอยู่แล้ว นวลวรรณนึกรำคาญ รู้สึกว่าไม่ใช่เรื่องที่นางจะต้องรับฟัง แต่ก็ต้องทำตามสัญญา เพราะเขาเหมือนนางทุกอย่าง เดชบอกว่าหากเขาจะพิสูจน์ความผิดปกติของแป้วแหวนต่อศาลก็ยอมทำได้ หรือจะเอาตัวแป้วแหวนไปอุปการะเองแล้วให้นวลวรรณอนุเคราะห์ทางการเงินก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากอีกเช่นกัน แต่เขาไม่ทำ เขายังคงยืนยันว่าให้นวลวรรณเลี้ยงดูแป้วแหวนอย่างดี ไม่ใช่เลี้ยงอย่างขอไปที เขาอยากให้นวลวรรณดูแลแป้วแหวนให้ดี อย่าให้ใครรังแกได้ เพราะแป้วแหวนเป็นผู้หญิงสวยมากเสียด้วย เดชเอ่ยถึงท้ายกับนวลวรรณว่า เขาเห็นแป้วแหวนมาตั้งแต่แบเบาะ เธอคงได้อยู่สุขสบายพร้อมพ่อแม่ หากมิใช่เพราะความคณองของลูกชายนวลวรรณ เดชลากลับ พบแป้วแหวนยืนหน้าเส้าอยู่ข้างรถ เธอบอกว่าอยากไปอยู่กับเดชอีก เดชรับปากว่าจะมารับแป้วแหวนไปหาพี่ ๆ และป้าอีกตอนปิดเทอม แป้วแหวนต้องพยายามเรียนอย่างน้อยให้จบมัธยมสามก็ยังดี แป้วแหวนหน้าสลด บอกเดชว่าเธอไม่อยากเรียนหนังสือ เธอจำอะไรไม่ได้ ใคร ๆ ก็หาว่าเธอโง่ เดชบอกให้แป้วแหวนบอกเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนว่า เธอไม่ได้โง่ เพียงแต่ไม่สบายมาตั้งแต่เกิดแล้วก้าวขึ้นรถไป แป้วแหวนมองรถของเดชเคลื่อนออกไป พอหันกลับก็พบสายตาของนวลวรรณ เธอไม่กลัวนวลวรรณแต่กลัวถูกหยิก นวลวรรณกำลังอารมณ์ไม่ดี เธอมีความรู้สึกที่ไม่อยากอยู่ในบ้านหลังนี้ นวลวรรณขอตุกระเป๋าสีฟ้าของแป้วแหวนว่าเอามาครอบหรือไม่ เธอได้ยินเสียงป้อหลอ ตุ๊กตาตัวโปรดบ่นอยู่ในใจว่าเธอเหลือแต่ป้อหลอคนเดียวอีกแล้ว

ตอนที่ 26 โชติรส บรรานันท์ คุณยายเล็กของชรินชาติกำลังทำกับข้าวไทยอยู่กับชานา เลี้ยงฉลองที่ชรินชาติจบปริญญาโท ขณะที่ชรินชาติกำลังไปรับคุณพิศม ลูกชายและลูกสาวของคุณยายเล็กที่บอสตัน โชติรสกำลังทวงบุญคุณที่นางส่งเสียให้หลานชายเรียน และบอกชานาว่า นางเองก็เป็นเจ้าของชรินชาติไม่น้อยกว่าพ่อแม่เขาเหมือนกัน นางเองก็รักชรินชาติเช่นกัน ชานาถามโชติรส

ว่าแล้วไม่หวั่นพวนดวงหรือ เขาน่าสงสาร ชรินชาติจบปริญญาตรีแล้ว ขณะที่พวนดวงเพิ่งจบ ม. 6 เห็นว่าเรียนต่อที่รามคำแหง แต่ไม่รู้ว่าจะเรียนอะไร

เพิ่มบุญ ดวงลักษณ์ และคุณพิศสม สามแม่ลูกเดินเข้ามาในบ้าน ตามด้วยชรินชาติ คุณพิศสมถามโชติรสว่าทำอะไรเลี้ยง ดวงลักษณ์ชวนชรินชาติเข้าไปในครัว คุณพิศสมถามว่าทำไมพินิจไม่มาด้วย ซายตอบว่าสามีของเธอจะมาตอนชรินชาติจบปริญญาเอก เขาไม่อยากกลางานมาได้ โชติรสเอ่ยเสียดายที่เพิ่มบุญเป็นคนเรียนเก่ง แต่ก็มาเหลวไหลอยู่นานถึงปีกว่า ยังมีอาการโรคประสาทอยู่บ้าง เพิ่มบุญนึกโกรธที่โชติรสหาว่าเขาน่า เพิ่มบุญไม่ชอบโชติรส คุณพิศสมนั่งฟังลูกชายเถียง ๆ นางเองก็ไม่ชอบ โชติรสนัก แม้วานางจะต้องเอาใจโชติรสด้วยชื่อเสียงทางสังคมที่เมืองไทย คุณพิศสมมีปมด้อยเรื่องลูกชายทั้งสอง คนในสังคมที่พูดไม่ถูกหูเกี่ยวกับเรื่องนี้คือโชติรส ยิ่งนางมีส่วนเป็นเจ้าของในตัวชรินชาติ นางก็ยังพูดจาข่มลูกชายของคุณพิศสมมากขึ้น

ซายาเดินเข้าไปในครัวเห็นดวงลักษณ์ยืนแนบชิดชรินชาติ ซายากระแอมเบา ๆ ชรินชาติถอยออกห่าง ดวงลักษณ์เฉย ๆ แล้วแก้ว่าเธอกำลังดูชรินชาติหันสนนี้คิดอยู่อย่างชื่นชม

ดวงลักษณ์เรียนที่สหรัฐอเมริกาแล้ว แต่ก็บินกลับบ้านทุกปี เธอคบกับนักเรียนไทยด้วยกันมากกว่าฝรั่ง ซายานอกให้ลูกชายและดวงลักษณ์ออกไปกินข้าวด้วยกัน ดวงลักษณ์กอดเอวคุณหลัง ชรินชาติออกไปทำให้ซายาตาค้าง เธอทิ้งท้ายให้ซายาฟังว่าอย่าให้เพิ่มบุญหิวข้าว ไม่อย่างนั้นเขาได้เตะด้วยขามแตกหมดแน่ แล้วเดินออกมาด้านนอก เพิ่มบุญให้ชรินชาติไปนั่งใกล้ ๆ โชติรสมองอย่างไม่พอใจ นางไม่อยากจะให้หลานชายสนิทสนมกับเพิ่มบุญด้วยเกรงจะบ้าบอเหมือนกัน เขาเป็นคนหัวอ่อนและจะโอนอ่อนไปตามคนใกล้ชิดหรือคนที่เขาศรัทธา ระหว่างกินอาหารเพิ่มบุญคุยฟังเรื่องวิชาการ ซายาคูยเรื่องสังคมกรุงเทพ เพิ่มบุญชวนชรินชาติไปทำงานด้วยกัน แต่โชติรสขัดขึ้นก่อนเพิ่มบุญกับโชติรสจะถกเถียงกัน ชรินชาตินึกขมขื่นในความเล็งน้ำใจของโชติรส ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาถูกผูกมัดด้วยคำว่าบุญคุณอย่างจริงจัง ซายหนุ่มต้องทำงานพิเศษ แต่โชติรสก็เก็บเงินของเขาไว้ทั้งหมดโดยบอกเขาว่าจะเก็บไว้ให้เขาใช้ยามจำเป็น เขากลายเป็นเด็กเล็ก ๆ ในมือของโชติรส หลังเลี้ยงอาหารเสร็จแล้วชรินชาติทำหน้าที่เก็บถ้วยชามไปล้าง ดวงลักษณ์ชมว่าซายหนุ่มเก่ง ซายาจะเข้ามาช่วยแต่ชรินชาติไม่ยอม ดวงลักษณ์เข้ามาช่วยซายหนุ่มล้างจานและก่อนว่าโชติรสคงงกมาก ชรินชาติว่าโชติรสคงเสียดายของ ดวงลักษณ์แนะนำให้ชรินชาติปฏิบัติได้แล้ว ดวงลักษณ์ถามว่าชรินชาติทนได้อย่างไร ซายหนุ่มตอบว่าเขาต้องทนเพราะไม่มีทุน ดวงลักษณ์หัวเราะชอบใจ เธอแสดงออกอย่างเปิดเผยว่าเธอชอบชรินชาติ

ตอนที่ 27 เพิ่มบุญชวนชรินชาติไปพักที่โรงแรมด้วยกัน ดวงลักษณ์สนับสนุนแต่โชติรสไม่ให้ไป เพิ่มบุญอยากให้ชรินชาติได้เที่ยวเปิดหูเปิดตาบ้าง โชติรสไม่ชอบหลานชายคนนี้เลย นับตั้งแต่เขาหายจากโรคประสาท นางรู้สึกว่าการหลานชายพูดจาขวานผ่าซากไม่เข้าหูคน ชรินชาติรู้ดี

ปวิศเป็นลูกแก้วของคุณนวลวรรณ การกลับมาของเขาทำให้นางอารมณ์ดีมากขึ้น ทุกคนในห้องคุยเรื่องต่าง ๆ จนลืมแป้วแห้วไปแล้ว หากเด็กสาวไม่ทำโตะวางโคมลัม คุณนวลวรรณจึงไล่เด็กสาวออกจากห้องไป คุณณิลแม่สามีของคุณนวลวรรณกับสะใภ้รองวิจารณ์แป้วแห้วล้นหลัง นวลวรรณบ่นว่านางต้องทนเลี้ยงแป้วแห้วไปเพราะปวิศคนเดียว ประมวลว่าปวิศทำให้แม่เดือดร้อน ปวิศว่าถ้าแป้วแห้วทำให้คุณนวลวรรณเดือดร้อนก็ยกให้เขาเสียเถอะ ทำให้ประมวลกังวลใจจนต้องเตือนลูกชาย เมื่ออยู่ตามลำพังสามคนพ่อแม่ลูกว่าอย่าไปยุ่งกับแป้วแห้ว คุณนวลวรรณตำหนิอีกว่า หากปวิศยุ่งกับแป้วแห้วละก็ เศษ ลูกของเด็กราวที่มากดูแลอยู่เรื่อย ๆ อาจทำให้ครอบครัวเดือดร้อนได้ ปวิศอยู่ไปนานๆจะเห็นว่าแป้วแห้วไม่เหมือนเด็กธรรมดา

ตอนที่ 31 ตั้งแต่ปวิศกลับมาคุณนวลวรรณก็อารมณ์ดี พลอยให้แป้วแห้วได้รับผลจากความอารมณ์ดีของคุณนวลวรรณไปด้วย บ้านช่องไม่เงียบเหงา เพราะปวิศพาเพื่อนมาที่บ้าน บริษัทก่อสร้างแห่งใหม่กิจการของครอบครัวยังคงดำเนินต่อไป ก่อนปวิศกลับมา คุณนวลวรรณไม่ค่อยออกงานสังคม แต่เมื่อปวิศกลับมาคุณนวลวรรณก็เริ่มออกงานสังคม นางชวนเพื่อนลูกชายอยู่กินข้าวด้วยกันที่บ้าน ส่วนนางจะไปงานสังคม นางกำลังจะขึ้นรถไปเห็นแป้วแห้วยืนอยู่กับสมศักดิ์ คนขับรถ นางถูกแป้วแห้วที่มองเสื้อผ้าของนางว่า หัวซี้อย่างแป้วแห้วคงไม่มีปัญญาแต่งตัวสวย ๆ หรือ

คุณนวลวรรณออกไปแล้ว แป้วแห้วกำลังจะไปที่ห้องของตนเอง ได้ยินเสียงเพื่อนปวิศดังมาจากห้องนั่งเล่นจึงออกไปแอบดูและชนเข้ากับปญญา ปญญาเห็นแป้วแห้วก็ตกตะลึง ปวิศเดินออกมาแนะนำให้เพื่อนรู้ว่าแป้วแห้วเป็นลูกสาวของคนที่เขาขับรถชนมอเตอร์ไซค์เมื่อหลายปีก่อน ปญญาจำได้ ปวิศชวนแป้วแห้วเข้ามารู้จักเพื่อนของเขาในห้องนั่งเล่น เขาแนะนำแป้วแห้วให้จุลและภาศิริรู้จัก จุลชมแป้วแห้วว่าสวย ทำให้เธอปลื้ม จุลถามเรื่องเรียนของเธอ แป้วแห้วหุบยิ้มเพราะเรื่องเรียนเป็นปมด้อยสำคัญสำหรับเธอ เด็กสาวตอบซื่อๆว่าเธอเพิ่งเรียนถึง ม.2 เท่านั้น ดูเหมือนความชื่นชมของทุกคนจะหายไปทันที ปวิศนึกเห็นใจแป้วแห้วเป็นครั้งแรก เพราะถึงอย่างไรเขาก็เป็นต้นเหตุทำให้เธอเป็นแบบนี้ เขาจึงแก้แทนแป้วแห้วว่า เธอไม่สบายเรียนไม่ทันคนอื่นแล้วไล่แป้วแห้วไป ทั้งจุลและภาศิมองแป้วแห้วด้วยสายตาเห็นเป็นของเล่นหรือตุ๊กตาสวย ๆ ปญญา หน้มเจ้าชู้ที่สุดในก๊วนขอแป้วแห้วจากปวิศ แต่ปวิศร้องห้ามแล้วว่า แม่เขาจะพลอยเดือดร้อนไปด้วย เขายังมาดูแลหลานตลอดเวลา ปญญาว่าอยากขอให้แป้วแห้วไปทำงานกับเขา เขาจะเอาไว้ล่อฝรั่ง

ตอนที่ 32 ปวิศเดินผ่านห้องแป้วแห้ว มองผ่านรอยแฉะของประตูเห็นแป้วแห้วนั่งเขียนหนังสืออยู่ที่โต๊ะเล็กๆ ปวิศเปิดประตูเข้าไป เด็กสาวไม่มีทีท่าตกใจอะไร เธอบอกเขากำลังดูนิยายสารอยู่ ปวิศมองแป้วแห้วตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างหลงใหลในความสวย ปวิศนึกใคร่อยากจะ

ว่าถึงอย่างไรขายาก็คงคล้อยตามโชติรส เพิ่มบุญทำตาขวางแล้วชวนชรินชาติไปอยู่ด้วยกัน ชายาบอกว่าอาจเป็นการรบกวนเพิ่มบุญและคุณพิศสม เพราะชรินชาติยังต้องอยู่เมืองนอกอีกหลายปี คุณพิศสมยินดีให้ชรินชาติรบกวน นางมีสายตายาวไกลมองว่าลูกชายทั้งสองของนางนั้น เพิ่มบุญก็เป็นโรคประสาท พุนดวงก็สมองทึบ น่าเกลียดน่าชังในสายตาของนาง มีโอกาสเลี้ยงชรินชาติไว้อาจได้พึ่งพาอาศัยในอนาคต โชติรสเปรยว่าถ้าจะรบกวนคุณพิศสมแต่แรกก็ไม่มารบกวนนางเลย ชายาบอกว่ายังไม่ได้ให้ชรินชาติไปอยู่กับคุณพิศสมเลย แล้วเอ่ยกับคุณพิศสมว่าไว้ให้ชรินชาติจบปริญญาเอกเสียก่อน คงจะได้รบกวนฝากให้ทำงานดี ๆ ชรินชาตินั่งฟังแล้วก็คิดว่าตนเองเป็นตุ๊กตา เพราะไม่มีใครถามความคิดเห็นของเขาเลย เพิ่มบุญติดใจชรินชาติจึงมานอนค้างด้วย คุณพิศสมจึงให้ชรินชาติไปส่งเธอและดวงลักษณ์ที่โรงแรมก่อนแล้วจึงพาเพิ่มบุญกลับมาค้างที่นี่ ระหว่างทางเพิ่มบุญคุยฟังเรื่องต่างๆแล้ว และถามชรินชาติว่าเคยนอนกับผู้หญิงหรือไม่ ดวงลักษณ์หัวเราะชอบใจแล้วว่าสงสัยจะไม่เคย คุณพิศสมว่าเพิ่มบุญถามอะไรก็ไม่รู้ ชรินชาติได้แต่ยิ้มอายๆ เพิ่มบุญเอ่ยว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ หัวเราะชอบใจว่าชายาจะเลี้ยงชรินชาติให้เป็นผู้หญิงหรือ ทำไมชรินชาติกับชายาถึงกลัวโชติรสนัก ชรินชาติว่าเขาไม่มีทุนเรียนมหาวิทยาลัยเอกชนแพงลิบเหมือนเพิ่มบุญ ชายาพูดจากระທပူคุณพิศสมว่านางส่งเงินให้ชรินชาติตลอด โดยเฉพาะค่าหน่วยกิต ไม่เคยรบกวนโชติรส แต่ถึงอย่างไร โชติรสก็มีบุญคุณท่วมหัว ถึงชรินชาติจะจบปริญญาเอกก็คงไม่เหมือนเพิ่มบุญเพิ่มบุญเอ่ยว่าที่ไม่เหมือนกันเพราะเขาบ๊อบไอ้ใหม่ แต่ก็ยังดีกว่าชรินชาติที่มีคนเอาปลอกคอมมาสวมให้

ตอนที่ 28 เมื่อส่งคุณพิศสมกับดวงลักษณ์เข้าโรงแรมแล้ว ชายาก็นั่งเฝ้าเพิ่มบุญคุยฟังอยู่ตอนหลังรถโดยไม่คัดค้านอะไร เพราะเห็นว่าชรินชาติกำลังมีความสุข ผิดกับเวลาที่เขาอยู่กับโชติรส แม้นางจะรู้ว่าโชติรสหวังดีกับชรินชาติ แต่ผู้เป็นแม่ก็ใจไม่แข็งเท่ากับผู้ปกครอง อพาทเมนต์ของโชติรสมีห้องนอนเพียงห้องเดียว ชรินชาติจึงต้องดึงโซฟาตัวยาวที่พับเก็บไว้ออกมาเป็นเตียง ชายากับโชติรสเข้าห้องไปแล้ว เขากับเพิ่มบุญนั่งดูโทรทัศน์อยู่ข้างนอก เพิ่มบุญบอกว่าโทรทัศน์บ้านโชติรสคงไม่มีช่องพิเศษไว้ดูหนังไปแล้วชวนชรินชาติไปเที่ยวผู้หญิง ขณะที่สองหนุ่มกำลังย่องออกไปหน้าประตูนั้น โชติรสกับชายาก็ออกมาพอดี โชติรสชักชรินชาติว่าจะไปไหนทำให้เกิดการโต้เถียงกับเพิ่มบุญ ท้ายที่สุดเพิ่มบุญจึงก้าวออกจากบ้านไป ชรินชาติไม่ได้ไปเที่ยวผู้หญิง เขาบอกชายากับโชติรสว่าเพิ่มบุญคงโกรธมาก ชายาบอกลูกชายว่าอย่าไปเชื่อเพิ่มบุญนัก เห็นอยู่แล้วว่าเขเป็นโรคประสาท โชติรสเตือนว่าหากชรินชาติไม่ได้ปริญญาเอกไม่ต้องมาให้นางเห็นหน้าอีก บุญคุณที่มีเก็บเอาไว้ทดแทนชาติหน้า

ตอนที่ 29 พุนดวงขับรถมาที่บ้านคุณนายนวลวรรณ เขาซื้อขนมมาฝากแป้วแห้วเขาชอบเด็กสาว เพราะรู้สึกว่แป้วแห้วก็ชอบเขาเหมือนกัน ไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่นที่เอาแต่หัวเราะ

เยาะเขาสู่วัวเหวไม่ได้ คำสูกหัวเราะนี้ก็อยู่ในใจว่า ก็คนปัญญาอ่อนเหมือนกันนี่ ใคร ๆ ก็ว่าเขาโง่งงแต่คุณ นี่ดีแต่เป็นลูกคนมีเงิน ถึงเรียนไม่เก่งก็คงไม่ลำบากอะไรหนักหนา คำสูกเชิญพูนดวงเข้าไปในบ้าน เขาหัวเราะแล้วว่าไม่เข้าไปหรอก เขาไม่ชอบคุณนายหน้าม้าแล้วหัวเราะไม่หยุด เขาทำท่าว่าจะเดินไปหาแพ้วเหวแล้วยื่นถุงขนมให้คำสูก คำสูกให้เอาขนมไปให้แพ้วเหวเถอะ พูนดวงเดินอ้อมไปทางหลังบ้าน เลาะสระน้ำไปหาแพ้วเหว สองหนุ่มสาวกินขนมด้วยกัน พูนดวงชวนแพ้วเหวไปเที่ยวทุ่งนาและชวนเธอไปกินขนมและไอศกรีม ทั้งคู่เดินไปตามคันนา พูนดวงชมว่าแพ้วเหวสวย เด็กสาวรู้ว่าใคร ๆ ก็ชมว่าเธอสวย แต่หลายคนก็ว่าเธอโง่ พูนดวงบอกว่าเขาเองก็ถูกหาว่าโง่เช่นกัน กว่าจะจบ ม. 6 ได้ อายุก็ตั้ง 22-23 แล้ว เปลี่ยนมาหลายโรงเรียนแล้ว เขาว่าพ่อแม่ให้เรียนต่อมหาวิทยาลัย เขาไปลงทะเบียนแล้วแต่ยังไม่ไปเรียนสักที เพราะไม่อยากคบกับใคร คนอื่นคอยแฉว่าหัวเราะเขาทั้งนั้น เขาเข้ากับใครไม่ได้หรอก แพ้วเหวว่าเธอก็เช่นกัน ใคร ๆ ก็ว่าเธอโง่ โด่เหมือนควาย พูนดวงด่าว่าคนเลวแล้วหัวเราะ เขาปลอบแพ้วเหวว่าช่างเถอะ ถึงเขาและเธอจะโง่เหมือนควาย ก็ไม่ได้หนักห้วนมัน กลางทุ่งโล่งสองหนุ่มสาวผู้ต่างเติบโตท่ามกลางความไร้เดียงสาวิ่งไปตามซอซอหนึ่ง ทั้งสองไปที่ร้านไอศกรีมและกลายเป็นเป้าสายตาของทุกคน ชายสองคนหัวว่าแพ้วเหวให้ทำ พูนดวงเห็นสายตาคนในร้านจึงชวนแพ้วเหวไปซื้อไอศกรีมร้านอื่น หลังจากซื้อขนมแล้วก็กับไอศกรีมออกมาจากร้านแล้ว พูนดวงบอกแพ้วเหวว่าอย่าอึดให้ใครต่อใครนึก ถ้าเธออึดให้เขาก็คิดว่าแพ้วเหวชอบเขานะสิ ถ้าเป็นผู้ชายมันจะตามมาจีบแพ้วเหว เด็กสาวบอกว่าเธอยังไม่มีแฟนหรอก ลุงกับป้าสั่งนักสั่งหนาว่าเธอยังเด็กอยู่ จะมีคู่รักไม่ได้ สองหนุ่มสาวนั่งกินขนมกับไอศกรีมด้วยกัน ความอร่อยทำให้แพ้วเหวอดคิดถึงวันที่ญาติผู้พี่พาไปกินไอศกรีมในศูนย์การค้าไม่ได้ พูนดวงบอกว่าเขาอยากชวนแพ้วเหวมากินไอศกรีมทุกวัน แพ้วเหวบอกว่าเธอออกมาทุกวันไม่ได้ เธอต้องไปโรงเรียน พูนดวงบอกว่าเขาไม่อยากเรียนเพราะกลัวเป็นบ้าเหมือนเพ็ญบุญ เขาจึงแกล้งเรียนไม่รู้เรื่องเสียเลย แพ้วเหวบอกว่าเธอไม่ได้แกล้งเรียนไม่รู้เรื่อง เธอเรียนไม่รู้เรื่องจริง ๆ

ตอนที่ 30 พูนดวงเล่าว่าตั้งแต่เขาถูกพ่อตบกกหูข้างขวา หูข้างนี้ก็ได้ยินอีกเลย แต่ก็ดีที่ไม่มีใครเขี่ยเขี่ย บางทีแพ้วเหวพูด เขาก็ไม่ได้ยิน แต่ก็ไม่เป็นไร ใกล้เคียงแล้วสองหนุ่มสาวจึงแยกย้ายกันกลับบ้าน

แพ้วเหวลอดรู้กลับเข้าไปในบ้านพบสมใจหน้านี้คือชมวบอกว่าคุณนวลวรรณเรียกพบ โมโหใหญ่เลย แพ้วเหวจึงวิ่งออกไปทางตึกใหญ่ เธอเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่าคุณปวีตูกชายคุณนวลวรรณจะกลับจากเมืองนอก ปวีตูกำลังหัดแพ้วเหว เด็กสาวก้มลงไหว้ทุกคนในห้องนั้น ท่าทางเงอะงะของแพ้วเหวทำให้คุณนวลวรรณนึกอยากทูปเข้าให้ ประมวลว่าไม่ได้พบแพ้วเหวนานแล้วคุณนวลวรรณจึงค่อนข้างว่าร้อยวันพันปีสามีจะกลับบ้านสักที ประมวลบอกว่าคืนนี้เขาจะค้างที่นี่

สัมผัสหญิงสาว แต่เมื่อเห็นตุ๊กตาป้อหลอ ความใคร่นั้นก็หายไป เขาจำได้ว่าเคยส่งตุ๊กตาตัวนี้มาให้แป้วแหวนนานแล้ว จึงเดินไปหยิบมันขึ้นมาดู ความไร้เดียงสาของแป้วแหวนทำให้ปวิศคิดว่าเขาน่าจะมีส่วนรับผิดชอบในการกระทำของตนเอง ขณะเดียวกันความเห็นแก่ตัวของเขาก็ทำให้เขาเห็นราคาของแป้วแหวน เด็กสาวบอกว่าศรียงตั้งชื่อให้ เธอรักตุ๊กตาตัวนี้มาก ปวิศขยับเข้าใกล้ตัวเด็กสาว นึกเสียดายหากจะให้ผู้อื่นมากลืนเอาตัวเธอไป เขาถามเธอว่ามีเพื่อนผู้ชายบ้างหรือเปล่า เด็กสาวตอบว่าเธอมีเพื่อนชื่อพูนดวง การที่ปวิศเข้ามาใกล้ทำให้แป้วแหวนนึกถึงวันที่พี่โต อุ้มเธอขึ้นนั่งตักและจูบแก้มเธอ ปวิศจับต้นแขนแป้วแหวนเอาไว้ เสียงแตรรถดังมาจากหน้าบ้านเสียก่อน ปวิศถอยออกจากห้องไปเจอเข้ากับมารดาอยู่หน้าห้องแป้วแหวน เข้าพอดี คุณนววรรณมีท่าทีตกใจ ปวิศรีบปฏิเสธว่าเขายังไม่ทันได้ทำอะไร ปวิศพูดที่เล่นทีจริงว่าอยากได้แป้วแหวนเป็นภรรยา เขาแนะนำคุณนววรรณว่าน่าจะให้แป้วแหวนออกมาเรียนวิชาชีพ คุณนววรรณปฏิเสธและว่า นอกจากสวยแล้วเด็กสาวก็ทำอะไรไม่เป็นเลย เธอน่าจะเกิดเป็นลูกเศรษฐีนั่งกินนอนกินมากกว่า แต่อย่างไรคุณนววรรณก็ไม่ยอมให้ปวิศแต่งงานกับแป้วแหวนอยู่ดี ปวิศบอกว่าเขาคงมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของอนาคตของแป้วแหวน คุณนววรรณเอ่ยถามอย่างสงสัยว่า ทำไม

ตอนที่ 33 เดชบอกแป้วแหวนว่าคุณนายบอกว่าเธอจะไปทำงานมากกว่าเรียนอยู่แค่นี้ แป้วแหวนแสดงความตื่นเต็นดีใจ เธอไม่อยากเรียนหนังสือ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะทำงานอะไร นิ่งคิดครู่หนึ่งแล้วตอบว่าเธออยากทำงานที่แต่งตัวสวย ๆ ทำให้เดชนึกห้วงหกลานสาว เดชจึงเตือนให้แป้วแหวนระวังตัว แป้วแหวนยิ้มทุกอย่างเพราะความตื่นเต็นที่จะได้ไปทำงาน และคิดว่าคงไม่มีอะไรให้เธอต้องระวังตัว

วันแรกของการทำงานแป้วแหวนตื่นแต่เช้าลงมหาช้าวกินในครัว คุณนววรรณถามปวิศว่าจะพาแป้วแหวนไปทำงานให้ได้อะไรขึ้นมา ปวิศตอบว่าเขาอยากเป็นผู้ปกครองผู้หญิงสวยๆ คุณนววรรณไปชะโงกหาแป้วแหวนที่ห้องแต่ไม่พบ จึงให้คนรับใช้ไปตามแป้วแหวนขึ้นมาบนตึก นางบ่นว่าแป้วแหวนจะทำงานอะไรได้ ความรู้แค่หางอึ่ง ได้แค่อุ้มไปอุ้มมา นววรรณเตือนลูกชายว่าให้ระวังไว้ เพราะไม่อย่างนั้นเดชอาจจะมาเล่นงานเขาได้

แป้วแหวนขึ้นมาบนตึก ปวิศให้เธอหาเข็มขัดเส้นโตๆ มาคาด แป้วแหวนจึงกลับลงไป คุณนววรรณบอกลูกชายว่าตอนนี้งานที่บริษัทพลีภัยตัวได้เท่านั้น ก่อนจะมาส่งลูกชายที่รถ เห็นแป้วแหวนหน้าระรื่นนางก็อดค่อนไม่ได้ ระหว่างทางปวิศชวนแป้วแหวนคุยเรื่องเพื่อนชายของเธอที่ชื่อพูนดวงด้วยจิตอภุศลนิด ๆ เพราะคิดว่าพูนดวงจะต้องหลอกแป้วแหวนไปทำมิดีมิร้าย แต่กลับได้คำตอบว่าแป้วแหวนเพิ่งแคไปกินไอศกรีมกับพูนดวงเท่านั้น

ปวิศขับรถมาถึงโรงแรมของปญญา เขานึกไม่ออกเลยว่าเพื่อนของเขาจะให้แป้วแหวนทำงานอะไร

ตอนที่ 34 แป้วแห้วไม่ทำให้ปวิศผิดหวัง เพราะเพียงแค่ว่าเธอเดินผ่านล็อบบี้เท่านั้น ทั้งคนไทยและฝรั่งก็หันมามองเธอเป็นจุดเดียว โดยเฉพาะผู้ชายนั้น หากกิริยาของเด็กสาวก็ทำให้ผู้หญิงบางคนนึกขวาง

หญิงวัยกลางคนแต่งตัวเก๋คนหนึ่งเดินมาทักปวิศ ก่อนจะพาเขาและแป้วแห้วเข้าไปพบ ปุณญา ปุณญาแนะนำว่าแป้วแห้วจะต้องทำงานกับคุณสมร พนักงานประชาสัมพันธ์ของโรงแรม และแนะนำเรื่องการทำงานไปเรื่อย ๆ ปุณญาเปลี่ยนการสนทนามาถามปวิศเป็นภาษาอังกฤษว่า คิดอย่างไรกับเด็กคนนี้ ปวิศตอบว่าเขาสงสารเด็กสาวที่ทำให้พ่อแม่เธอตาย และเธอก็ยังไม่ประสีประสา และเตือนเพื่อนว่าลุงของแป้วแห้วเป็นทนายความ อย่าให้ใครมาหลอกแป้วแห้วได้ ไมอย่างนั้นคุณนวลวรรณเดือคร้อนแน่ คุณสมรพาแป้วแห้วไปแต่งตัวใหม่ด้วยชุดไทยสีกลีบบัว ไม่ว่าคุณสมรจะยืนอยู่ที่ใด แป้วแห้วก็จะยืนอยู่ข้าง ๆ คอยยิ้มหวาน ฝรั่งหลายคนมาทักแป้วแห้ว แต่เธอพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ และฟังไม่รู้เรื่อง เด็กสาวจึงหาเพื่อนที่พอจะสอนให้เธอพูดภาษาอังกฤษให้ได้บ้าง

ตอนที่ 35 อาหารที่น่ากินแบบบริการตนเองทำให้แป้วแห้วเอบกลืนน้ำลาย เด็กสาวตักสลัดจนพูนจาน เธอไม่เคยสังเกตว่าใครๆมองเธออย่างไร จึงได้แต่ยิ้มเมื่อผู้คนเหล่านั้นมองมา สาวสวยคนหนึ่งรู้สึกขวางๆที่แป้วแห้วเป็นเด็กเล่น พนักงานหลายคนมองแป้วแห้วด้วยความสมเพช การกระทำและคำพูดของแป้วแห้วทำให้คุณสมรและพนักงานอื่น ๆ มองว่าเด็กสาวตระหนี่ไม่ยอมให้ใครเอาเปรียบ ช่วงบ่ายแป้วแห้วไปทำงานที่เคาน์เตอร์ทำหน้าที่รับส่งกุญแจแขกที่มาพักอย่างเงอะงะ แต่พักใหญ่เด็กสาวก็รู้สึกสนุกกับงาน เย็นนั้นคุณสมรถามปุณญาว่าเขาไปพาเธอมาจากไหน

ตอนที่ 36 คุณสมรเล่าให้ปุณญาฟังว่า แป้วแห้วกินอาหารเที่ยงอย่างตะกละเหมือนไม่เคยกินมาก่อน ปุณญาบอกคุณสมรว่าแป้วแห้วเป็นเด็กไม่ปกติ เธอเกิดตอนที่แม่ถูกรถชนอาการโคม่า และฝากคุณสมรให้ช่วยดูแลแป้วแห้ว ทำให้คุณสมรรู้สึกใจอ่อนจิตเป็นกุศลกับเด็กสาวมากขึ้น

ปุณญากำลังจะไปส่งแป้วแห้วที่บ้าน พบปวิศที่หน้าโรงแรม เขากำลังจะมารับแป้วแห้ว ปวิศบอกปุณญาตามตรงว่าเขาไม่ไว้ใจปุณญา ปุณญาจึงตอบว่าเขาทำอะไรแป้วแห้วไม่ลงหรอก ยิ่งเด็กแบบนี้ น่าสงสารมากกว่า วันนี้ปุณญาไม่ได้ไปที่บ้านปวิศเพราะมีธุระ ก่อนกลับแป้วแห้วยกมือไหว้ลาคุณสมรกับปุณญา

ระหว่างทางปวิศถามว่าเธอทำงานเป็นอย่างไรบ้าง เด็กสาวเล่าว่าเธอไม่ได้ทำงานอะไรมากนักนอกจากรับกุญแจ แขนงกุญแจ นั่งอยู่ที่เคาน์เตอร์คอยทักทายกับฝรั่ง ปวิศเตือนว่าให้แป้วแห้วระวังตัว อย่าไปไหนกับใครอย่าเชื่อใครง่ายๆนอกจากคุณสมร เขามองเด็กสาวด้วยความสมเพชและเวทนาหน่อย ๆ

กลับถึงบ้านคุณนวลวรรณถามแป้วเหวว่าเธอทำงานเป็นอย่างไร แป้วเหวไม่กล้าเล่าให้ฟัง ปวิศจึงเป็นฝ่ายเล่าให้ฟังแทน คุณนวลวรรณรู้สึกขวางแป้วเหวไปเสียทุกเรื่อง ยิ่งเห็นปวิศเอาใจแป้วเหวโดยไม่จำเป็น นางก็ยิ่งขวางและไม่ไว้ใจ

แป้วเหวทำงานได้ครบสองอาทิตย์แล้ว เมื่อพนักงานทุกคนรู้ว่าเด็กสาวมีความผิดปกติทางสมองก็ไม่มีใครหัวเราะ ดูแคลนเธออย่างเคย

วันนี้สตรีสูงอายุแต่งกายสวยงามหลายคนมาที่โรงแรม ซึ่งล้วนเป็นนักธุรกิจ สตรีคนหนึ่งเข้ามาถามสิดา เจ้าหน้าที่เคาน์เตอร์ว่าคุณสมรไม่อยู่หรือ สิดาตอบว่าสมรคงไปจัดการเรื่องห้องประชุม และหันมาถามแป้วเหวว่าเธอเป็นพนักงานใหม่ใช่ไหม

ตอนที่ 37 พิศสมชวนให้เด็กสาวไปเป็นนางเอกให้กับละครการกุศลของมูลนิธิที่หล่อนและเพื่อน ๆ กำลังก่อตั้งขึ้น

ปวิศกับปญญากำลังเดินทางไปดูแป้วเหวซ้อมก่อนถ่ายละครการกุศลระหว่างทางสองหนุ่มสนทนากันด้วยเรื่องความโง่ความฉลาดของแป้วเหว เลยไปถึงมนุษย์ทั่วไป

สองหนุ่มเดินเข้ามาในห้องโถงใหญ่ ภายในมีสตรีหลายคนกำลังดูแป้วเหวซ้อมพูด ทั้งผู้กำกับและพระเอกรูปงามแห่งยุคมองแป้วเหวอย่างเบื่อหน่ายที่เธอจำบทสนทนาที่จะพูดในละครไม่ได้สักที ผู้จัดจึงคิดว่าจะเปลี่ยนตัวแสดงใหม่ การที่แป้วเหวมาแสดงละครการกุศลนี้เองทำให้เธอสนิทสนมกับคุณพิศสม แม่ของพูนดวง

แป้วเหวดีใจมากที่ได้พบพูนดวง คุณพิศสมแสดงความประหลาดใจ คุณน้อยผู้กำกับละครนิพนทาอยู่ในใจว่า สมกันดีเหลือเกิน ingsกับบอ แป้วเหวไปคุยกับพูนดวง หลายคนจึงนิพนทาอย่างดูแคลนว่าเด็กสาวพิกล พูดจาเหมือนเด็กอายุสักสิบขวบ

ตอนที่ 38 ปญญาจะ ปวิศ เพิ่มบุญ พูนดวงและปญญาอยู่ที่บาร์เหล้า พูดถึงเพิ่มบุญและพูนดวง ปญญาถามพูนดวงว่ามานั่งอยู่นี่ คุยกับเขารู้เรื่องด้วยหรือ ปญญาพูดถึงแป้วเหว พูนดวงจึงลุกขึ้นเดินไปคุยกับแป้วเหว เพิ่มบุญคุยฟุ้งกลางวงสนทนาว่าเขาจบ ม. 6 ตั้งแต่อายุไม่ถึงสิบห้า ต่างกับพูนดวงอย่างลิบลับที่กว่าจะจบ ม. 6 ได้ก็อายุ 25 ปีเข้าไปแล้ว ปญญานึกอยู่ในใจว่า เพิ่มบุญเคยไปบ๊ายยูที่อเมริกาเสียสองปี ปวิศกับปญญาไม่ได้คุยธุรกิจกับเพิ่มบุญตามที่ตั้งใจเอาไว้ เพราะเพิ่มบุญต้องการดื่มอย่างเดียว

พูนดวงแอบดูแป้วเหวยืนซ้อมละคร ยังถูกผู้กำกับดู เด็กสาวก็ยังเงอะงะทำอะไรไม่ถูก พระเอกละครมองเด็กสาวอย่างเบื่อหน่ายเต็มที ที่สุดแล้วการซ้อมละครจึงเป็นอันยกเลิกไป แป้วเหวไม่ได้โกรธเกลียดใครที่เอ็ดตะโรเธอ แต่เธอายที่ตนเองโง่ทำให้ผู้อื่นต้องเสียเวลา

ตอนที่ 39 คุณพิศสมรู้สึกขวางพูนดวง แต่กลับถูกชะตาแป้วเหว หลายคนในห้องโถงลัพยอกว่าให้พูนดวงมาเล่นละครการกุศลด้วย ทำให้คุณพิศสมนึก โกรธที่ถูกถากถาง คุณพิศสมจึง

ไล่พุนดวงออกไปข้างนอกแบบอ้อม ๆ ทุกคนต่างลากลับ พุนดวงหายเข้าไปในห้องข้าง ๆ
แป้วแห้วกำลังจะตามเข้าไป แต่คุณพิศสมเรียกไว้ก่อน

คุณพิศสมพาแป้วแห้วเข้ามาและแนะนำให้เพิ่มบุญรู้จัก ปัญจะดูจะเอาใจแป้วแห้วมากกว่า
เพิ่มบุญเสียอีก แต่เมื่อรู้จากคุณพิศสมว่าแป้วแห้วปัญญาอ่อน เขาก็เลิกสนใจ แป้วแห้วอยาก
ออกไปหาพุนดวงเพราะเธอฟังในสิ่งที่ทุกคนพูดไม่รู้เรื่อง พุนดวงเดินออกมาพอดี แป้วแห้วจึงขอ
ตัวออกไปหาพุนดวง เขาพาแป้วแห้วไปกินขนม

ตอนที่ 40 แป้วแห้วบอกพุนดวงว่าพรุ่งนี้เธอจะมาซ่อมละครอีก ให้พุนดวงขึ้นไปหาเธอ
มากินขนม

ครู่ต่อมาคุณพิศสมก็ให้คนมาตามแป้วแห้วขึ้นไปข้างบน ปวิศถามว่าพุนดวงไม่มาด้วย
หรือ แป้วแห้วตอบตามตรงแบบซื่อ ๆ ว่า พุนดวงบอกว่าเขาเป็นตัวเกะกะของพ่อแม่ ทำให้ทุกคน
ในห้องตะลึงกันไปตาม ๆ กัน ปวิศกับปัญญานึกสมเพชในความซื่อของแป้วแห้ว ปวิศขอลากลับ

ระหว่างทางปวิศเตือนแป้วแห้วว่าให้ระวังคำพูดเพราะคำพูดของเธออาจจะส่งผลเสีย
มาถึงเขาก็ได้ แป้วแห้วไม่เข้าใจในสิ่งที่ปวิศอธิบาย ระยะนี้ แป้วแห้วมีความสุขเหลือเกินที่ได้
แต่งตัวสวย ๆ ออกไปทำงาน ได้เล่นละคร ปวิศเตือนว่าแป้วแห้วไม่ควรบอกปัญจะกับคุณพิศ
สมออกไปว่า พุนดวงเป็นตัวเกะกะของพ่อแม่ แป้วแห้วยืนยันว่าพุนดวงพูดเช่นนั้นจริง ๆ ปวิศจึง
บอกปัญจะว่าแป้วแห้วไม่รู้ว่าจะไรสมควร ไม่สมควรจริง ๆ

ตอนที่ 41 คุณนวลวรรณเฝ้ารอการกลับมาของลูกชาย นางรู้สึกที่ปวิศดูแลเอาใจใส่แป้ว
แห้วมากเกินไป กลับถึงบ้านแป้วแห้วหลับไปทางหลังคอก ขณะที่ปวิศสนทนากับผู้เป็นแม่ต่อไป
ปวิศเล่าให้คุณนวลวรรณฟังว่าคุณพิศสมมีลูกชายสองคน คนโตเป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง แต่ถูกพ่อ
แม่บังคับให้เรียนจนเป็นโรคประสาท คุ้มตีคุ้มร้าย พุนดวงเองก็โง่เง่า พวกเขาเป็นญาติกับซาฮาและ
พินิจ คนที่อยู่ข้างบ้านคุณนวลวรรณนี้เอง พุนดวงเป็นเพื่อนกับแป้วแห้วเสียด้วย สมใจคนรับใช้มา
บอกว่าตั้งโต๊ะอาหารเย็นเสร็จแล้ว สองแม่ลูกจึงเดินไปยังโต๊ะอาหาร ระหว่างรับประทานอาหารคุณ
นวลวรรณแนะนำให้สมศักดิ์คนขับรถไปรับส่งแป้วแห้ว เพราะนางไม่อยากให้ปวิศสนิทสนม
กับแป้วแห้ว ปวิศว่าทุกวันนี้แป้วแห้วดูจะมีราคาขึ้นมากกว่าแต่ก่อน เพราะดูคุณพิศสมจะโปรด
ปรานแป้วแห้วมาก เขาอาจอยากได้แป้วแห้วเป็นลูกสะใภ้ก็ได้ ผู้ชายอย่างพุนดวงคงต้องมีภรรยา
สติปัญญาระดับเดียวกัน

ระยะหลังแป้วแห้วไม่ได้นั่งกินข้าวกับคุณนวลวรรณแล้ว เธอรู้สึกที่ได้นั่งกินข้าว
ในครัวกับคนรับใช้ เพราะเธอไม่ต้องรักษามารยาท คนรับใช้ถือว่าแป้วแห้วคงหิวมาก แป้วแห้ว
บอกว่าเธอกินอาหารหลายอย่างมาจากบ้านคุณพิศสมแล้ว แป้วแห้วเล่าให้สมใจฟังเรื่องที่เขาไป
ซ่อมละครการกุศลที่บ้านคุณพิศสมและพบพุนดวงด้วย ป้าแจ่มตักกับข้าวมาให้ แม้แป้วแห้วจะอึด

แต่กับข้าวของป้าแจ่มก็น่ากินจนเธออดใจไม่ไหว อยู่แล้ว แม่ครัวคนใหม่มองแป้วแห้วอย่างสมเพช ป้าแจ่มทักว่าแป้วแห้วเริ่มจะอ้วนแล้ว อยู่แล้วถามว่าเธอจำอาหารอร่อย ๆ อะไรในที่ทำงานได้บ้าง แป้วแห้วบอกว่าเธอจำแป้งสับได้ เธอกินที่บ้านพุนดวง อยู่แล้วกับป้าแจ่มสนุกกับการคุยกับแป้วแห้ว ด้วยการพูดจาของเด็กสาวที่เหมือนเด็ก

ตอนที่ 42 แป้วแห้วนึกถึงป้อหลอดูกตาตัวโปรดขึ้นมาได้ เด็กสาวรำพันกับป้อหลอดในใจเรื่องที่เธอไปซ่อมละคร คุณนววรรณเข้ามาเห็นพอดีจึงก่อนว่าแป้วแห้วโตปานนี้ยังกอดต้นกับตุ๊กตาอีก ด้วยความอิจฉาที่ปวิศเอาอกเอาใจแป้วแห้ว ที่เด็กสาวรักตุ๊กตาป้อหลอดก็รักคนให้ อย่างปวิศด้วย คุณนววรรณจึงแย่งตุ๊กตาป้อหลอดมาโยนไปยังมุมตู้เสื้อผ้า แล้วสั่งห้ามไม่ให้แป้วแห้วเล่นตุ๊กตา แป้วแห้วชินกับการดูของคุณนววรรณจึงฟังด้วยความเคารพเกรงกลัว แต่มิได้โกรธเคือง เด็กสาวยอมเก็บตุ๊กตาป้อหลอดใส่ตู้เสื้อผ้า

เช้าวันต่อมาแป้วแห้วแต่งตัวไปทำงานตามปกติ สมศักดิ์บอกว่าหากได้เงินเดือนให้เอามาแบ่งเขาด้วย แป้วแห้วบอกว่าหากเธอได้เงินเดือนจะเอามาแบ่งลุงสมศักดิ์ ป้าแจ่มสนใจแล้วนึกถึงศรียา คนรับใช้ที่เคยเลี้ยงดูเธอมา แต่เมื่อปวิศเดินลงบันไดมา แป้วแห้วก็เลิกคิดถึงศรียา เธอชอบปวิศและรู้สึกเชื่อฟังเขาทุกอย่าง

ระหว่างทางปวิศถามเด็กสาวว่าเธอคุยอะไรกับสมศักดิ์ แป้วแห้วเล่าเรื่องที่เธอจะแบ่งเงินเดือนให้คนรับใช้ทุกคนให้ปวิศฟัง ปวิศรู้ว่าสมศักดิ์ล้อเล่น ทำให้ปวิศอดยิ้มไม่ได้ เขารู้สึกทั้งเอ็นดูและสมเพชเด็กสาว เขาสอนแป้วแห้วว่า หากไม่ใช้อยู่กับพุนดวง หากใครไม่ถามอะไร อย่าพูดอะไรออกมา เพราะอาจทำให้คนฟังโกรธหรือไม่ชอบ เขาบอกว่าคุณพิศสมชอบเธอ เธอต้องพยายามเอาใจคุณพิศสมให้มาก

ถึงโรงแรมสมรภักมีมือเรียกแป้วแห้วให้มาทำงานกับเธอ สมรบอกว่าวันนี้จะมีนิยสารมาถ่ายรูปแป้วแห้วตอนลิบโม่ง เด็กสาวชอบที่มีคนมาแต่งหน้าแต่งตัวสวย ๆ ให้เธอ

ตอนที่ 43 ช่วงแต่งหน้าอุทานว่าแป้วแห้วแต่งหน้าแล้วสวยเหมือนนางฟ้า เจ้าของห้องเสื้อเอ่ยว่าอยากให้นางแบบสวยโฉบเฉี่ยวเข้ากับเสื้อผ้า ช่วงแต่งหน้าแย้งว่าแป้วแห้วสวยเหมือนนางฟ้า จะให้แต่งหน้าเหมือนเหยี่ยวได้อย่างไร กลายเป็นว่าทั้งสองทะเลาะกันจนสมรต้องเข้ามาห้ามทัพทำให้พบบันครั้งทาง แป้วแห้วจึงต้องแต่งกายเปรี้ยว ทว่าขณะถ่ายแบบแป้วแห้วกลับไม่สามารถโพสท่าให้ถูกใจเจ้าของห้องเสื้อได้ ทำให้เด็กสาวรู้สึกว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้ช่วงแต่งหน้ากับเจ้าของห้องเสื้อต้องวุ่นวาย เธอบอกกับช่างภาพและเจ้าของห้องเสื้อออกไปเช่นนั้น ทำให้ช่างภาพและคนอื่นๆ ใจอ่อน ยกเว้นก็แต่เจ้าของห้องเสื้อ คุณพิศสมและเพิ่มบุญมาพอดี ช่างภาพเอ่ยกับคุณพิศสมว่าอยากให้แป้วแห้วถ่ายแบบชุดสีขาว โพสท่าต่างๆตามบุคลิกของเธอ คุณพิศสมถาม

ความเห็นจากเพ็ญ ชาญนุ่มไม่ออกความเห็นใด ๆ เขามองเสื้อผ้าหน้าผมของแป้วแห้วแล้วว่า ชุดนี้บ๊านอไป

ตอนที่ 44 คุณพิศสมเอ๋ยตรง ๆ ว่านางต้องการโฆษณาโรงแรมกับละครการกุศล ไม่ใช่โฆษณาเสื้อผ้า เจ้าของห้องเสื้อจึงต้องยอมให้แป้วแห้วแต่งชุดสีขาวถ่ายแบบ เพ็ญชวนคุณพิศสมไปรับประทานอาหารกลางวันก่อนด้วยรู้สึกหิว เจ้าของห้องเสื้อบอกว่าเขาจะกลับไปชนชุดสีขาวสวย ๆ ที่ห้องเสื้อมาใหม่แล้วก่อนว่า สมัยนี้ใคร ๆ ก็นิยมแฟชั่นดูไบไม่ร่วงตามยุโรปทั้งนั้น เพ็ญแย้งว่าเมืองไทยมีดูไบไม่ร่วงที่ไหน ทำให้เจ้าของห้องเสื้อไม่พอใจแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะเขายังต้องใช้นิตยสารของคุณพิศสมประชาสัมพันธ์ห้องเสื้อ คุณพิศสมจึงต้องสงบศึกด้วยการชวนทุกคนไปรับประทานอาหาร ช่างภาพกับเจ้าของห้องเสื้อทะเลาะกันอยู่สักพัก คุณสมจึงเข้ามาห้ามและบอกให้แป้วแห้วไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

หลังจากนั้นช่างภาพก็พาแป้วแห้วไปยังห้องรับประทานอาหาร คุณพิศสมเรียกแป้วแห้วไปนั่งรับประทานอาหารด้วยกัน บนโต๊ะมีจาน ช้อน ส้อม และผ้าเช็ดมือ แป้วแห้วจำไม่เคยได้เลยว่ามิดเดิ้ลไหนใช้กินอะไร อาหารบนโต๊ะอร่อยทุกอย่าง แต่แป้วแห้วรู้สึกว่าคุณพิศสมต่าง ๆ ใช้อย่างเย็นเหลือเกิน เด็กสาวจึงหยิบช้อนหวานขึ้นมาใช้เป็นช้อนส้อม คุณพิศสมมองอย่างดูแลนินิด ๆ ขณะเดียวกันก็ชอบในความหัวอ่อนของแป้วแห้ว ซึ่งดีกว่าคนฉลาดหัวแข็ง

ช่วงบ่าย เจ้าของห้องเสื้อกลับไปชนเสื้อผ้าสีขาวชุดใหม่มา หลังจากแป้วแห้วแต่งตัวแต่งหน้าใหม่แล้ว ทุกคนก็ถึงกับตกตะลึงในความสวยบริสุทธิ์ของเธอ เพ็ญตามขึ้นมาบนชั้นลอยถ่ายแบบ แล้วคิดนื้อย่างพอใจ

ตอนที่ 45 รอยนัยราคาแพงของพินิจและชายาเล่นเข้ามาในบ้าน ชายาเล่าให้พินิจฟังว่าแป้วแห้วไปทำงานแล้ว เด็กรับใช้ออกมาวิ่งกับข้าวไปจัดใส่จาน พินิจเดินขึ้นชั้นบนไป ชายาเล่าต่อว่า ได้ยินว่าแป้วแห้วปัญญาอ่อน ทั้งคู่สนทนากันเรื่องแป้วแห้วแล้วพูดถึงจริยชาติ พินิจเอ่ยว่าไม่ทันไรจริยชาติก็จบด็อกเตอร์แล้ว ทำให้ชายายิ้มภูมิใจ ไม่เสียแรงที่เธอและเขาพยายามเขี้ยวเข็ญลูกชาย ชายาหวังว่าโชติรสจะไม่ให้จริยชาติทำงานอยู่ที่อเมริกา เพราะนางรู้สึกว่โชติรสทำตัวเป็นเจ้าเข้าเจ้าของจริยชาติมากขึ้นทุกที แต่นางก็ไม่วางใจจะให้สามีเข้าใจได้อย่างไร

ชายาเปิดโทรทัศน์แล้วหยิบนิตยสารรายปักษ์ที่ซื้อติดมือขึ้นมาดู แล้วนางก็ต้องตะลึงกับภาพถ่ายแบบของแป้วแห้ว พินิจกลับลงมา ชายาเล่าให้พินิจฟังเรื่องที่แป้วแห้วได้ทำงานในโรงแรมและแสดงละครประชาสัมพันธ์ของคุณพิศสม ระหว่างรับประทานอาหารเย็น ชายาอดวิจารณ์แป้วแห้วต่อไม่ได้ แล้วเลยไปพูดถึงเพ็ญและพูนดวง และพูดถึงจริยชาติ ชายาไม่รู้จะอธิบายให้สามีฟังอย่างไรดีว่าจริยชาติกลายเป็นคนไม่มั่นใจในตัวเอง เพราะถูกโชติรสบังคับกับ โนนี่มากเกินไป ททยังไม่ทันจะได้พูดอะไรต่อ โชติรสก็โทรศัพท์มาจากอเมริกาด้วยน้ำเสียงร้อนรน

วางแผนขริณชาติว่า ขริณชาติไปเที่ยวซานดิเอโกกับดวงลักษณ์ ปานนี้ยังไม่กลับเลย และบอกว่านางหางานที่อเมริกาให้ขริณชาติไว้แล้ว ซาซาเดาไม่ผิดเลยว่โชติรสคิจะครอบครองตัวขริณชาติไว้ที่อเมริกา

ขริณชาติตกใจตื่นและชวนดวงลักษณ์กลับบ้าน ดวงลักษณ์ถามขริณชาติว่าเรียนก็จบแล้วทำไมต้องกลัวโชติรสอีก

ตอนที่ 46 ขริณชาติสนุกสนานกับดวงลักษณ์จนลืมเวลา ชายหนุ่มรู้ว่าปานนี้โชติรสคงรอเขาอยู่ และรู้ว่าแม่โชติรสจะเกรี้ยวกราด แต่ก็มีบุญคุณกับเขา ดวงลักษณ์รู้ว่าขริณชาติเป็นตุ๊กตาที่ทั้งพ่อแม่และโชติรสจะป้็นให้เป็นอะไรก็ได้

ดวงลักษณ์นั่งจิบกาแฟมองขริณชาติด้วยความรู้สึกชอบเขา ก่อนหน้านั้นเธอมองว่ขริณชาติหัวอ่อนจนกลายเป็นคนท้่ม แต่ด้วยความอยากเอาชนะโชติรส ดวงลักษณ์จึงเริ่มมองว่ขริณชาติน่ารัก และนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเที่ยวพ้กค้ำคั้นกับดวงลักษณ์ สำหรับขริณชาติแล้ว ความมั่นใจในตัวองของดวงลักษณ์ทำให้เขารู้สึกว่เธอเป็นคนปลดปล่อยให้เขาเป็นอิสระจากโชติรส แม้จะไม่ว่าใจว่เขารักเธอหรือไม่ก็ตาม

ระหว่างทางดวงลักษณ์ชวนขริณชาติแต่งงานทั้งที่เธอเองก็ยังไม่จบ หากพ่อแม่ขริณชาติไม่ยอมก็ปล่อยให้ท้องเสียเลย แต่งงานแล้วก็เรียนได้ ขริณชาตินึกเกรงใจโชติรส นางคงไม่ยอมแน่ เขาไม่กล้าขัดโชติรสและพ่อแม่

ดวงลักษณ์ย้ายมาเรียนมัธยมที่แคลิฟอร์เนีย เขาตามขึ้นไปส่งดวงลักษณ์ แล้วก็ต้องตกใจที่เห็นโชติรสรออยู่ที่ล็อบบี้ นางถามขริณชาติว่ไปไหนมา ดวงลักษณ์ย้อนโชติรสว่เธอกับขริณชาติไปเที่ยวมา และใช้เงินของเธอเอง ทำให้โชติรสยังเกลียดดวงลักษณ์ด้วยความวางแผนขริณชาติ

ตอนที่ 47 เสียงกริ่งโทรศัพท์จากชั้นล่างปลุกให้ซาซาตื่น โชติรสนั่นเองที่โทรศัพท์มาฟ้องซาซาเรื่องว่ขริณชาติไปเที่ยวค้ำคั้นกับดวงลักษณ์ ซาซาจึงห้ามลูกชายว่อย่าทำอีก เพราะนางไม่ยอกให้เรื่องมีปัญหมาถึงฝ่ายผู้ใหญ่นางย้ำกับลูกชายว่เราจนฝ่ายคุณพิศสมคงไม่ยอกได้ลูกเขยต๊อดต๊อยหรือค ตามด้วยการเทศนาจากโชติรส ขริณชาตินิ่งฟัง นึกสมเพชตัวเองที่เรียนเก่งจนเป็นคต๊อดเตอร์แล้ว ยังไม่กล้าพอที่จะได้เคียงญาติผู้ใหญ่เช่นโชติรสออกไปอีก แม้จะรู้ว่าโชติรสขาดความรัก

ดวงลักษณ์โทรศัพท์มาหาขริณชาติ เธอได้เคียงกับขริณชาติเรื่องว่เขายอมโอนอ่อนให้โชติรสเหมือนเด็ก ๆ ทั้งที่โตจะเป็นพ่อคนแล้ว คำพูดของตนเองทำให้ดวงลักษณ์นึกถึงวิธีเอาชนะโชติรสขึ้นมาได้ เธอจึงตะโกนบอกขริณชาติเสียงดังผ่านกระบอกโทรศัพท์ว่เธอต้องกับขริณชาติโชติรสออกมาทันได้ยินเสียงตะโกนแว่วจากกระบอกโทรศัพท์ แม้จะเบาแต่ก็ชัดเจน โชติรสหน้าซีด ขณะที่ขริณชาติได้แต่เงิบ มือเย็นเฉียบ เขาคิดว่ดวงลักษณ์ไม่ได้โกหกเพราะเรื่องแบบนี้พลาด

กันได้แม้จะป้องกันเอาไว้แล้ว โชติรสเกรี้ยวกราดใส่ชรินชาติว่าพ่อแม่ของดวงลักษณ์คงเล่นงานเขา และถามมาถึง โชติรสด้วย ความรู้สึกของนางดูเหมือนจะกลับไปจมอยู่กับอดีตที่ผ่านมาเสียมากกว่า การดูค่าหลานชายธรรมดา

ตอนที่ 48 โชติรสสั่งชรินชาติว่าอย่าไปไหน เรื่องนี้จะต้องให้ผู้ใหญ่รับรู้แล้วหมุนโทรศัพท์ไปถึงชายาทันที

เสียงโทรศัพท์ดังมาจากชั้นล่างตอนตีสามนั้นพาให้ชายาและพินิจตื่นพร้อมกัน ชายาลงไปรับโทรศัพท์และมาบอกพินิจว่าชรินชาติทำดวงลักษณ์ท้อง ทำให้โชติรสโกรธมาก แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับว่าคุณพิศสมจะว่าอย่างไร พินิจว่าให้แต่งงานกันเสียก็หมดเรื่อง ชายาแย้งว่าหมดเรื่องเราแต่ไม่หมดเรื่องฝ่ายคุณพิศสม ด้วยนางเกรงคนอื่นจะมองว่าชรินชาติจับดวงลักษณ์เพราะหวังสมบัติมากมายของคุณพิศสม ชายาค่อยหายตื่นตื่นแล้วค่อย ๆ คิดหาวิธีพาลูกชายก้าวขึ้นไปยังตำแหน่งหน้าที่การงานสูงส่ง

เทวเทพมอญแป้วแป้วอย่างดูแคลนที่เด็กสาวแสดงละครไม่ได้สักทีทั้งที่ใกล้จะถึงเวลาแสดงอยู่แล้ว คุณน้อยผู้กำกับซ้อมละครให้แป้วแป้วนานวันเข้าก็นึกสงสาร เพราะเธอช่างไม่มีปากเสียงเอาเสียเลย คอยแต่จะยืมหวานเมื่อได้รับคำชม ยืมหยอเมื่อถูกดู คุณแล้วน่าสมเพช ซึ่งก็ยิ่งคิดว่าคุณเรื่องมากทั้งหลาย คุณพิศสมถามคุณหญิงละมุนละไมว่าเค้าโมงแล้วจะซ้อมได้หรือยัง เพียงแค่เริ่มต้นซ้อมแป้วแป้วก็ถูกดูแต่ก็ชินแล้ว พอเริ่มฉากแรกพุดวงก็โผล่เข้ามา พอเห็นเขาแป้วแป้วก็หัวเราะกับเขา เด็กสาวเดินไปยืนกลางเวที ร้องเพลงเสียงเป๋ล่ง ๆ ซึ่งกรรมการต่างลงความเห็นทำให้แป้วแป้วทำปากพะงาบๆบ้าง ร้องจริงบ้าง เด็กสาวรู้ว่าเสียงเธอไม่เพราะเลยแต่ก็ต้องทนร้องไปจนจบ เด็กสาวร้องไปได้ครึ่งเพลง ลูกจ้างก็มาบอกคุณพิศสมว่ามีโทรศัพท์จากต่างประเทศ คุณพิศสมหายไปนานจนกระทั่งแป้วแป้วร้องเพลงจบ ครูใหญ่ นางจึงกลับเข้ามาด้วยสีหน้ากังวลอะไรสักอย่าง นางให้ทีมงานซ้อมละครไปก่อนและอ้างว่ามีธุระด่วน นางคิดจะโทรศัพท์ถึงปัญจะ แต่ก็ยังเอาไว้เพราะคิดว่าเรื่องนี้คงต้องคุยกับปัญจะตัวต่อตัวดีกว่าจะได้รู้เรื่อง คุณพิศสมนึกอ่อนใจในพฤติกรรมของลูกสาว และคิดไปว่า ชายาเป็นญาติกับเธอก็จริง แต่นางไม่เคยปรารถนาให้แต่งงานกับชรินชาติ

ใกล้เที่ยง แป้วแป้วเห็นพุดวงกวักมืออยู่ข้าง ๆ เหลือเวลาอีกครั้งชั่วโมงกว่าจะเที่ยง คุณน้อยจึงให้พักกองไปก่อนแป้วแป้วขอตัวออกมาข้างนอก ตามด้วยเสียงเปรยว่าไม่ถ้าไม่ใช่เพราะแป้วแป้วคงไม่ต้องมานั่งซ้อมซ้ำซากอยู่แบบนี้หรอก คุณหญิงละมุนละไมว่าให้ทุกคนซ้อมต่อไป เพราะคุณพิศสมเป็นแม่หัวเรือของงานนี้และมีธุรกิจครอบคลุมกิจการบันเทิง

ตอนที่ 49 แป้วแป้วเดินตามพุดวงเข้าไปในครัวโดยไม่สนใจสายตาแขก พุดวงบอกแป้วแป้วว่ามีเรื่องตื่นตื่น แล้วดึงแขนแป้วแป้วมาที่ห้องกินข้าว ซึ่งปรกติจะใช้เป็นทั้งโต๊ะกินข้าว

และโต๊ะประชุม โพล่น้ำออกไปแอบดูทั้งคุณพิศมและชายาสนทนากันอย่างเคร่งเครียด เป้ว
 แหวถามว่าชายาเป็นใคร พูนดวงตอบว่าเป็นญาติของเขาและกระซิบบอกเป้วแหวว่าเขาได้อิน
 เสี่ยงโทรรศัพทจากดวงลักษณ์ว่าเธอท้องกับชรินชาติ จากนั้นพูนดวงก็เข้าไปในห้องพักอาหาร พูน
 ดวงเปิดตู้เย็นหยิบเชอร์รี่สดส่งให้เป้วแหวและบอกว่าคุณพิศมซื้อมาจากออสเตรเลีย พูนดวงเล่า
 ว่าชรินชาติไปเรียนต่างประเทศตั้งแต่ยังเล็ก เพราะอยู่กับโซติรส แต่ถึงชรินชาติจะจบปริญญาเอก
 แต่คุณคุณพิศมและครอบครัวก็คงไม่ยอมให้ชรินชาติเป็นลูกเขย พูนดวงกำลังนึกท้ออย่างสนุก
 ปาก หันไปข้างหลังก็เห็นคุณพิศมยืนอยู่ นางดำหนิว่าพูนดวงไปดืงตัวเป้วแหวมาทำไม แล้วได้
 พูนดวงไปอย่างไม่สบอารมณ์ นางเกรงว่าเมื่อมีใครซักถามเป้วแหวจะพูดเรื่องดวงลักษณ์ออกมา
 หมด จึงบอกเป้วแหวว่าอย่าบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้ เป้วแหวรับปากว่าจะไม่บอกใครก่อนจะถูกพา
 ตัวกลับมายังห้องประชุม คุณพิศมให้ทุกคนซ้อมละครไปก่อน ส่วนนางเดินทางมาหาป๊อจะถึงบริ
 ษัท และเล่าให้สามีฟังว่าดวงลักษณ์ท้องกับชรินชาติ ป๊อจะไม่ขัดข้องที่จะให้ชรินชาติแต่งงานกับ
 ดวงลักษณ์ เพราะเขากำลังต้องการคนเก่งมีสมองเช่นชรินชาติมาช่วยทำงานในบริษัท เขาผิดหวัง
 จากเพ็ญบุญที่ป่วยเป็นโรคประสาทมานานหนึ่ง ฉะนั้นลูกเขยอย่างชรินชาติคงจะเติมความพร่องใน
 ครอบครัวและในตระกูลนักธุรกิจของเขาให้สมบูรณ์ได้ แล้วเขาก็ให้คุณพิศมบินไปจัดการเรื่อง
 ดวงลักษณ์ ให้จัดทะเบียนสมรสกันเสียให้เรียบร้อย แล้วจะกลับมาเลี้ยงฉลองที่เมืองไทยอย่าง
 ใหญ่โตเท่าไรก็ได้ และอย่าให้ใครเห็นได้ว่ากำลังท้อง คุณพิศมจึงให้สามีจัดการจองตั๋วเครื่องบิน
 ให้ตนเองและให้จัดการทำวีซ่าและหนังสือเดินทางให้เป้วแหวด้วย นางคิดจะนำเป้วแหวไป
 อเมริกาเป็นเพื่อน เพราะนางเห็นว่าเป้วแหวน่ารักดี